

Svobodné noviny

3. ČÍSLO • ČERVENEC – ZÁŘÍ 2008 • ROČNÍK XIII. 7 Kč VYŠLO 20. 9. 2008 • NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

Cikáni do Indie?

Tak to je jeden z posledních hitů české politiky. Nebo také zneužití této ožehavé otázky pro vlastní zviditelnění, protože je nabitelné, že něco takového není možné. Ani kdyby s tím Indie souhlasila. I proto, že jsou Čikáni, kteří se již asimilovali do naší společnosti a mají zde rodinu, byl, auto a hlavně zaměstnání a nestydí se za toto historické a trochu i romantické označení. Ti si nemusí odbarvovat vlasy, ani jinak skrývat svou identitu, protože je naše společnost jako takové již přijala. Ti by do Indie už stejně nechťeli.

Nechťeli by tam ale ani Romové, kteří se za svůj cikánský původ asi trochu stydí, ale na druhé straně jej používají jako prostředek obživy v hostitelské společnosti. Název „Rom“ v jejich jazyce totiž znamená „člověk“ a zdůrazňování romství je dokonce možno interpretovat jako rasismus z jejich strany. Podle toho by totiž mohlo být tvrzení, že „nerom“ není člověk. Tato politika je pozůstatkem socialismu, kdy se je komunisté snažili násilím a pozitivní diskriminací začlenit do naší společnosti. Jak to dopadlo, vidíme názorně až do našich dnů, protože i současný stát v pozitivní diskriminaci pokračuje. Bojí se totiž negativní odezvy ostatních států, motivované zřejmě obavou, aby se Romové nepřesouvali k nim. A vydělává na tom řada právníků i politiků bez ohledu na důsledky z toho plynoucí.

Stát si tak vychoval skupinu nepřizpůsobivých, kteří se nám ve skrytu a občas i veřejně vysmívají, proč chodíme pracovat, když stačí si dojít na poštu pro peníze a přibrat si k tomu, co se kde naskytne. Nač se tedy starat o svou budoucnost, postarat se stát. A kdyby nechťel, půjdou si stěžovat. Třeba až do Bruselu. Pracovat přece nemohou, protože je prý nikdo nechce zaměstnat. To je ale jen půl pravdy, důvod je složitější.

Všichni máme v sobě od přírody jisté pudů sběratelského způsobu života. Jejich působení v civilizované společnosti se minimalizuje výchovou. Ale ani pak není vyhráno. Vypadne-li totiž takto zcivilizovaný člověk z obvyklého cyklu denního zaměstnání a je-li zbaven povinnosti, nebo možnosti žít ve vlastní práci, pozbývá zhruba po půl roce schopnosti se k takovému způsobu života vrátit. Vidíme to na bezdomovcích i dlouhodobě nezaměstnaných. Potvrzuje to i útek z lepšího bydlení zachránce popelnicového kočence „čvrtka“, které dostal za odměnu. Co tedy lze čekat od těch, kteří nikdy nepracovali a nebyli k práci vedeni? Jestliže získají po svých nárcích být, vybydlí je. Získají-li zaměstnání, po dvou třech dnech tam už nepřijdou. Proto nemohou zaměstnání sehnat. Zejména ti, jejichž zaměstnáním je ohánět se neochoťou je zaměstnat. Ti, co pracovat chtějí, již dávno pracují a často i dobře.

Ze stejných důvodů je nereálné požadovat pro Romy autonomní oblast v Indii. Tito lidé potřebují pro svou existenci hostitelskou společnost, jako jmelí hostitelský strom. Nejsou to jen oni, ale tato komunita je nejvýraznější. Řešením může být jen nepodporovat tento jejich způsob života. V tomto směru byla za socialismu povinnost prokazovat způsob své obživy zaměstnáním přeci jen lepší než současný liberalismus. Již Karel IV. znal nebezpečnost podpory bez práce a nechal nezaměstnané stavět Hladovou zeď. Idnes by se našlo mnoho příležitostí, jak by stát své nezaměstnané mohl zaměstnat, byť na nepopulárních pracích. Asi by se to vyplatilo, i kdyby měli jen přehazovat písek z hromady na hromadu. Každý bezpracný způsob lze totiž zneužít.

S tím souvisí pochopitelně i státem příliš štědré poskytování různých dávek. Romům stačí mít kupu dětí, aby z dávek pro ně užívali při jejich způsobu života rodinu. Tento nešvar nelze podporovat. Dětem je nutné prosadit důrazné patřičné vzdělání a výchovu, aby nová generace nebyla už nepřizpůsobivá a aby nepřetrvávaly dnešní problémy. Tedy: vyplácet dávky na děti jen s „výplatou“ ze zaměstnání a chodí-li děti rádně do školy. A nebylo by potom nutné hovořit o přemisťování

(Pokračování na str. 8)

Kapitalismus na holičkách...

Když byl suspendován socialismus, protože již zdegradoval do totality a také proto, že západní kapitalismus vyčerpal již svá teritoria a potřeboval nové trhy, zdál se nám kapitalismus a jeho deklarované svobody „rajskou hůdkou“. V euforii očekávání nových možností pro svoje osobní ambice jsme jaksi přehlédli, že ty svobody jsou hlavně pro ty, kteří chtějí svobodně lovit nezasloužené zisky a to, co jiní získávají prací. Jak jinak vysvětlit, že pro pracující část národa se vlastně nic nezměnilo, jen jejich „nadhodnotu“, dříve alespoň zčásti přeci jen používanou pro obecný prospěch, si nyní svobodně hrabou spekulanti do svých soukromých kapes. Jak jinak vysvětlit, že duchody pracujících, které se dříve hradily z toho, co po socialistickém prohospodařování zbylo, byly přeci jen větší než ty dnešní po tom, co si svobodná ruka trhu „trhla“, co se kde dalo. A že na společné potřeby stále nejsou peníze, ačkoli jinde se rozhazují ze společných peněz miliardy.

Socialistický stát neměl přece jen tolik možností a tak benevolentní zákony, aby nikdo nemusel prokazovat způsob své obživy ani nabytého bohatství. Ty dnešní umožňují „obchodovat“ na hranici nevýhodnosti a spekulativně podvádět i tam, kde se „kšeftuje“ se svěřeným majetkem. To, co dříve bylo příživnictvím, je dnes obchodní zdatností. Majetky spekulantů rostou do miliard a pracující chudnou. Společenské nůžky se rozevírají. Pracující žádají, bohužel jednotlivě a často na úkor ostatních, větší podíl ze své práce. Ti chytřejší pak vymáhají peníze pro sebe soudními rozsudky dle různých právních klíček. Společně pak roztácejí inflační spirálu, vedoucí v kapitalismu k hospodářské krizi. Právě tu se pokusili manažeři podnikatelů oddálit rozšířením trhů do zemí dřívějšího socialismu a nadnárodní globalizací. Tedy přesunem výroby do zemí s nižšími náklady a často i daněmi a prodejem výrobků na dražším trhu. Dlouho to nevydrželo, a to ani za podpory korupce a úplatků politikům daných zemí.

Máme tu proto klasickou hospodářskou krizi na velké části světa. Ale nejen to. Máme tu také devastaci mezilidských vztahů a odpovědnosti za práci jednotlivých lidí. Selhání lidského faktoru je důvodem ke stále narůstajícímu počtu havárií a nehod s obrovskými následky, protože sebekontrola ochabla. Často i zbytečnými, jako při srážce ostravských tramvají. Následkům neomluvitelného vjezdu na stejnou kolej šlo zabránit

nastavením nadproudového relé, které by vypnulo napájení troleje při proudě, odpovídajícímu dvěma soupravám. Takovými věcmi se ale odpovědní zaměstnanci nezabývají nebo je nerespektují. Tak je možné i pracovat nad trati, kde jezdí vlak, jako ve Studénce. Lidé jsou prostě po stálém a účelovém

Před šedesáti lety, 3. 9. 1948, zemřel v Sezimově Ústí druhý československý prezident Dr. Edvard BENEŠ.

Reprofoto: archiv SN

„oblbování“ prohlášeními politiků či opakovanou, většinou hloupou reklamou ke všemu apatičtí. A to už je k neštěstí zanedbáním povinností, čili „selháním lidského faktoru“, jen kousek.

Také příroda se zlobí, a to pořádně. Devastací jejích často staletími ustálených a vybraných pochodů rabování přírodního bohatství dochází k chaosu, který příroda sama nedokáže vyrovnat. Ta se neřídí výhodnou kapitalizací svých pochodů a stavů, ale jejich prospěšností v celku. Narušujeme-li je, hledá novou rovnováhu, která se nám nemusí líbit. A také nelíbí, ale je již pozdě. Hospodářskou rakovinou prolezlá ekonomika nezná ohledy. Preferuje jen osobní zisky, děj se co děj. Válčit s přírodou se ale nevyplácí. Doby, kdy člověk neměl sílu zasáhnout podstatně do přírodních dějů, jsou již dávno pryč.

Nejúspěšnější způsob nabývání majetku válkou vynalézá takové způsoby ničení, že se začínají podobat přírodním katastrofám. Odpovědi na ně nemůže být nic jiného než další katastrofy samotné přírody. A to se již děje.

Otázkou je ale, proč se tak děje. Vždyť dobře organizovaná lidská společnost má dnes takové prostředky, že při jejich rozumném používání by lidstvo mohlo spokojeně žít bez stresů a strastí dnešního života. Na to ale nejsme zřejmě v tomto směru vybaveni. Člověk byl prý stvořen nebo udělán k obrazu svých bohů. Dnes, kdy jsou již přiznávány kontakty s mimozemskými civilizacemi a také se rozrůstají poznatky z historie Země při archeologických výzkumech, se dovidáme věci ne právě radostné. Zejména to, že zdaleka nejsme první civilizací na této Zemi, která se vyvíjela po miliony let, ale že před námi nejspíše existovaly vyspělé civilizace, které se dostaly do neudržitelného stadia, kdy se samy zničily. Nebo tak bylo učiněno cizím zásahem, jak to uvádí Bible o Sodomě a Gomorfe, nebo o potopě. Takové civilizace možná u nás hledají nové útočiště.

O pravidelných přírodních katastrofách píše pan Zecharia Sitchin v souvislosti se záhadnou planetou Nibiru. Také pan Dániken připouští, že by Země mohla pro někoho být „zoologickou zahradou“ pro pěstování a pozorování živých tvorů včetně flóry. I mne to před několika lety (SN 4/05) svedlo k domněnce, že by Země mohla někomu z jiných časových a prostorových dimenzí sloužit jako „Petriho laboratorní misky“, do kterých se nasadí zkoumaná kultura a sleduje se její vývoj. Po

skončení pozorování se prostě vymyje miska Země potopou a může sloužit pro jiný pokus. Apokalypsy světa byly nescíslněkrát předpovězeny včetně konce mayského kalendáře, silící přírodní katastrofy a nezodpovědnost lidí stojí proto za uváženu.

Posoudí-li člověk jednání současných politiků a ekonomů, nemůže dojít k jinému závěru, než že jde o spiknutí proti lidstvu. Ti naši bohové (Anunnaki dle D. M. ze cyberspace.com), podle nichž jsme prý byli stvořeni, chamtiví, zlí, krvežízniví, prohaní, žárliví a pánovití. Specializují se na kontrolu mysli těch, kterým vládnou a znají též perfektní ekonomickou regulaci s vývojem peněz a lichvy. Ovládají rozsáhlé genetické inženýrství a vytvářejí si jeho pomocí speciální národ k ovládnutí porobených. Trochu tvrdé hodnocení (v originálu je

ještě tvrdší), ale ruku na srdce: nenalzáme podobné vlastnosti i u mnohých našich politiků a vládců? Komentovat a dokládat příklady to raději nebudu. Čtenář si přirovnání udělá jistě sám.

Nelze však popřít, že zmínění funkcionáři, placení za to, aby vytvářeli dobré podmínky pro občany, si často pletou předurčený cíl a starají se především o vlastní prospěch. Nebo jej jistě za nějaký desátek zprostředkovávají jiným. Za okupace se takovým říkalo „kolaboranti“. Již zmíněná globalizace je podporována právě těmi kolaboranty s politickými i ekonomickými spekulanty. Nevýhodné zakázky pro stát a nevýhodné smlouvy jimi uzavírané jsou na denním pořádku, a přestože jsou vidět jen špičky ledovce, jsou odhalení pochybných transakcí a obchodů plné zprávy. A to i na místech nejvyšších, ale nedostanou se dál než pod koberec. Ruka ruku myje, vrána vráně oči nevyklove. Podivná je jen ta

(Pokračování na str. 8)

UVNITŘ LISTU: PŘÍLOHA ND, TC, SPR-RSČ

V příštím čísle:
Po krajských a senátních volbách
Vývraždní Vršovců
(900. výročí)

Podpořte vydávání SVOBODNÝCH NOVIN!
SVOBODNÉ NOVINY jsou jedním z posledních dosud vycházejících periodik v České republice, která jsou skutečně nezávislá a necenzurovaná.
V zájmu zachování svobody tisku u nás podpořte další vydávání SVOBODNÝCH NOVIN nejen tím, že je budete kupovat a číst, nýbrž i formou peněžních darů!
Své dobrovolné finanční příspěvky můžete poukázat složenkou typu C z každé pošty na území ČR, nebo převodem ze svého bankovního účtu na adresu:

PhDr. Rostislav Janošik – vydavatelství
Přetlucká 31
100 00 Praha 10
Bankovní spojení:
Komerční banka – pobočka Praha 10
expozitura Starostrašnická 36
číslo účtu: 3678220297/0100

REDAKCE

Německý políček landsmanšaftu

Mladá fronta Dnes, Lidové i Hospodářské noviny zcela zapomněly komentovat pozoruhodný neúspěch paní Steinbachové z landsmanšaftu na Postupimské univerzitě počátkem června t. r. Tamější studenti odmítli poslouchat její litání o nespravedlivém vyhnání Němců z Polska a Československa po druhé světové válce.

Tuto událost je třeba v českých novinách nejen zaznamenat, ale i uvítat. Vždyť je to vůbec první náznak z německé strany, že i v Německu je někdo, kdo nesoúhlasí s panem Posseltem a jeho „vyhnancí“. Je náramná škoda, že čeští novináři, kteří jsou zaměstnáni v novinách německých majitelů, si tohoto významného počínu nevšimli a ani jeden z nich nenapsal objektivní komentář.

Paní Steinbachová si stěžovala, že jí byla na Postupimské univerzitě odepřena svoboda slova. To naši čeští novináři tuto svobodu v Čechách mají, a pokud jde o landsmanšaft, plně ji využívají. Svobodně přivítali i zřízení dokumentačního střediska landsmanšaftu v Praze 1 a vůbec nepožadovali, aby jiné dokumentační středisko, české, bylo zřízeno

například v Mnichově. Toto české středisko by nyní mohlo svobodně dokumentovat, že mladá německá inteligence vidí „sudetský problém“ úplně jinak než landsmanšaft pana Posselta a paní Steinbachové.

Mladí Němci pochopili, že to, co provedlo nacistické Německo Evropě a světu, byl mezinárodní megazločin, který **musel mít následky**. Mladí Němci pochopili, že druhá světová válka je ostudou německých dějin a že je možné to napravit pomalu, po krůčcích, nikoliv arogancí a šířením zášti vůči tehdy porobeným národům Evropy.

Mladí Němci pochopili, že jedině za těchto podmínek může začít vůbec nějaká diskuse o „vyhnání“. Ne ovšem taková diskuse, jaké poslední léta probíhají v Jihlavě, kde vybraní a přísně prověřeni diskutéři strkají hlavy do písku a jménem nás všech Čechů se „hluboce stydí“ za excesy tzv. revolučních gard. Tyto excesy připisují jako kolektivní vinu celému českému národu za poválečné utrpení odsunutých Němců.

Mladí Němci pochopili, že viníkem všeho zla nejsou nějaké „revoluční gardy“, které

řádily tři dny v Ústí nad Labem v květnu roku 1945, ale obudná německá válka, nacistické koncentráky, totaleinsatz, holocaust, gestapo a masové vraždění nevinných lidí ve všech přepadených zemích Evropy. Kdyby toho nebylo, nebylo by dnes o čem diskutovat. Počin německých studentů však vykřesal naději, že jednou snad bude opravdu možné zahájit novou kapitolu i v česko-německých vztazích.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN
Osmý, závěrečný díl knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* vyšel koncem roku 2007. Objednávky můžete posílat na adresu SN. Kniha má 334 stran a stojí 150 Kč (+ poštovné). Všechny díly HM se prodávají za sníženou cenu 400 Kč.

REDAKCE

Z obsahu:

A. Bělohoubek...

... str. 2

Milan Zelený...

... str. 3

Posilování koruny...

... str. 4

Srpen 1968...

... str. 6-7

0 3

9 771803 095005

• Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší • Čtenáři nám píší •

ZADÁNO PRO ANTONÍNA BĚLOHOUBKA, autora přemnoha hořkých pravd

LIDÉ ÚCTYHODNÍ A ODPORNÍ PODLIDÉ (1. část)

F. Nietzsche VELICE zbloudil, když mluvil o člověku a nadčlověku! Údělem lidí přece NENÍ lišit se svou velikostí, ale svou ubohostí! Můžeme si vybrat „jen“ mezi ubohostí ušlechtilou a odpornou. TATO volba z jedné dělala, dělá a bude dělat lidi úctyhodné, z jiných špinavé a hloupé podlidé!

Bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, plést si lidi úctyhodné v ohledu intelektuálním i mravním, politickém i nepolitickém s podlidmi špinavými a hloupými ve všech zmíněných ohledech! DODNEŠ se toho však dopouští skoro všichni naši současníci! Ta skutečnost mě DONUTILA k vypracování sumáře z mých dosavadních konstatování o hlavních zásluhách lidí úctyhodných i hlavních proviněních odporných podlidé.

Budu opět střídát trojice konstatování politických a nepolitických.

1. Špinaví a hloupí podlidé (tj. SKORO VŠICHNI naši předchůdci i současníci) přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ dávat přednost úsilí o strmý duševní růst před duševním lenošením!

2. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ dávat přednost hořkým pravdám před nasládlým lhaním!

3. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ dávat přednost osvojování si tisíců pronikavých duševních výbojů o věcech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti před hltnáním kdejakého braku!

4. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ dávat přednost počínání poctivému, odvážnému a statečnému před sprostou vychytralostí, sprostým přikrčenectvím a sprostou prodejností!

5. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ důrazně trvat na hodně častém přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele!

6. Špinaví a hloupí podlidé přece se „NEMOHLI A NEMOHOU“ nesmiřovat s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy!

7. Lidé vsutku úctyhodní (tj. mezi našimi předchůdci i současníky výjimky PŘEVZÁCNÉ) MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti nejružnějším podobám duševního lenošení a horovat pro úsilí o strmý duševní růst!

8. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti dávání přednosti nasládlým lžím před hořkými pravdami!

9. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti hltnání kdejakého braku a horovat pro osvojování si tisíců pronikavých duševních výbojů o všech podstatných pro život jednotlivce i celé společnosti!

10. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti dávání přednosti sprosté vychytralosti, sprostému přikrčenectví a sprosté prodejnosti před počínáním poctivým, odvážným a statečným!

11. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti kreaturám, které důrazně netrvaly a netrvají na hodně častém

přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele!

12. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti smiřování se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy!

13. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nedávat přednost konzumentskému obžerství před úsilím vyrůst v siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

14. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ neotročit špinavci a hlupákovu v sobě!

15. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nedávat přednost obldné velké zakrňlosti jejich vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse před jejím výrazným mohutněním!

16. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nebažit po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě!

17. Špinaví a hloupí podlidé se přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nesmiřovat s tím, že skoro ze všech nádherných dětí vyrůstali a vyrůstají kreatury jim podobné!

18. Špinaví a hloupí podlidé „NEMOHLI A NEMOHOU“ souhlasit s tím, že svévolí a zvlí vládnoucích kreatur se jim křivda NEDĚLA, NEDĚJE A DÍT NEBUDE!

19. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti bujení konzumentského obžerství a horovat pro POCTIVÉ úsilí vyrůst v siláky v ohledu intelektuálním i mravním!

20. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti otročení špinavci a hlupákovu v individuích a kreaturách takto provinilých!

21. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti individuím a kreaturám s vůlí k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse zakrňlou v mře až obldné veliké i horovat pro VÝRAZNÉ mohutnění této vůle!

22. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti kreaturám rozbaženým po nezasloužené moci, nezasloužených penězích a nezasloužené slávě!

23. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti tomu, že skoro ze všech nádherných dětí DODNEŠ vyrůstají politiky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé!

24. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ připomínat znovu a znovu, že svévolí a zvlí vládnoucích netvorů se křivda dělá, děje a bude dít jen SILÁKŮM v ohledu intelektuálním i mravním!

25. Špinaví a hloupí podlidé si přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nelibovat v nejružnějších podobách duševního sebeutrácování!

26. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ napořád nezrazovat spravedlnost, rozum i mravnost!

27. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nebyť milovníky kdejakého blbství i kdejaké špíny!

28. Špinaví a hloupí podlidé se přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nesmiřovat se soustavným křivením a ohlupováním i prostřednictvím škol a masmédií!

29. Špinaví a hloupí podlidé se přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nesmiřovat se silným mrzačením svého života netvory politickými i nepolitickými!

30. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ být zděšení i zhnusení nad utvářením stádníků politických, náboženských i jiných!

31. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti bujení nejružnějších podob duševního sebeutrácování!

32. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti věčnému zrazování spravedlnosti, rozumu i mravnosti!

33. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ připomínat znovu a znovu, že kreatury libující si ve kdejakém blbství i ve kdejaké špině měly, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

34. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti křivení a ohlupování svých současníků i prostřednictvím škol a masmédií!

35. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti silnému mrzačení života svých současníků netvory politickými i nepolitickými!

36. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti lehkověrným a zatvrzelým utvářcům stádníků politických, náboženských i jiných!

37. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nebyť plní domýšlivosti a tupé spokojenosti při bujení spousty pustošivých zvráceností!

38. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ respektovat závaznost odkazu pronikavých myslitelů a poctivých buřičů!

39. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ souhlasit s tím, že neosvojovat si ani KLÍČOVÉ pravdy o životě jednotlivce i celé společnosti je proviněním AŽ HRŮZNÝM!

40. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ při svém počínání politickém i nepolitickém respektovat předsaze zaplacenou zásadu: „UŽ nikdy ne jako ovce!“

41. Špinaví a hloupí podlidé se přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nesmiřovat s ODMĚNOVÁNÍM mnohonásobných politických zločinců i funkcemi nejvyššími!

42. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ proklínat lžidemokracii i lžidemokraty!

43. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti bujení prašiviny v podobě domýšlivosti a tupé spokojenosti při pokračování SPOUSTY pustošivých zvráceností!

44. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu připomínat, že ignorování závaznosti odkazu pronikavých myslitelů a poctivých buřičů NENÍ beztestné ani v ohledu duševním, ani v ohledu praktickém!

45. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu připomínat, že kreatury, které se nezajímaly a nezajímají ani o pravdy KLÍČOVÉ, měly a mají MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

46. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti soustavnému ignorování předsaze zaplacené zásady: „UŽ nikdy ne jako ovce!“

47. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti tomu, že se VĚTŠINA našich předchůdců i současníků smiřovala a smiřuje s tím, že mnohonásobní političtí zločinci byli a jsou ODMĚNOVÁNÍ i funkcemi nejvyššími!

48. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ připomínat znovu a znovu, že neproklínání lžidemokracie i lžidemokratů je VÝRAZNÝM podlínictvím na pokračování mnoha pustošivých zločinů!

49. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nedávat přednost nadbytečné přízemní lopotě před úsilím o strmý duševní růst!

50. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ opovrhovat prodejními zábavníky, když jim velice zpřijemňují smrduté uhnívání jejich života!

51. Špinaví a hloupí podlidé si přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nepočínat tak, jako kdyby se pronikaví myslitelé a poctiví buřiči NEZAVÁZALI k počínání úctyhodnému!

52. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ důrazně trvat ani na MINIMU spravedlnosti vůči mnohonásobným

zločincům, tj. na jejich vyhnání ze všech významných funkcí i na zabavení jimi nakradeného a naparazitovaného majetku!

53. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ tvrdě útočit na vládnoucí netvory nejružnějších odstínů!

54. Špinaví a hloupí podlidé se přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nesmiřovat s bujením politické pornografie, politického kuplířství a politické prostituce!

55. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti dávání přednosti nadbytečné přízemní lopotě před úsilím o strmý duševní růst!

56. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ proklínat prodejné zábavníky za odvádění pozornosti jejich současníků od bujení pustošivých zvráceností!

57. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ být plní ušlechtilé výbojného hněvu vůči každému, kdo si počínal a počíná tak, jako kdyby NEBYL vázán odkazem pronikavých myslitelů a poctivých buřičů!

58. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti kreaturám, které netrvaly a netrvají ani na MINIMU spravedlnosti vůči mnohonásobným zločincům!

59. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu připomínat, že neútočením na vládnoucí netvory se zločinci sprostě vychytrali, sprostě přikrčení a sprostě prodejní stávají HLAVNÍM zdrojem pustošivé síly oněch netvorů!

60. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu připomínat, že kreatury smiřující se s bujením politické pornografie, politického kuplířství a politické prostituce měly, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

61. Špinaví a hloupí podlidé se přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ zajímat o knihy, které jsou plné stokrát oprávněného hoře, stokrát oprávněného hněvu a také plné rad k vybědání z naší hanby politické i nepolitické!

62. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nepokračovat v samoobslužném křivení a ohlupování!

63. Špinaví a hloupí podlidé si přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nelibovat v bláznovství v podobě třeštní sportovního, tanečního, hudebního a jiného!

64. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nezavidět mocným, bohatým a oslavovaným zločincům!

65. Špinaví a hloupí podlidé se přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nesmiřovat s ignorováním ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. POCTIVÉHO respektování vůle VĚTŠINY oprávněných voličů!

66. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ odčítovat svá těžká provinění politická i nepolitická v mře CO NEJVĚTŠÍ!

67. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti kreaturám, které neráčily a neráčí číst knihy pronikavých myslitelů a poctivých buřičů, i když je v ohledu intelektuálním i mravním, politickém i nepolitickém potřebovali a potřebují JAKO SÚL!

68. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti nejružnějším podobám samoobslužného křivení a ohlupování spousty svých současníků! Ta zvrácenost přece byla, je a bude VYSOKOU zálohou na bujení spousty zvráceností jiných!

69. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti třeštní sportovnímu, tanečnímu, hudebnímu a jinému! Individua takto provinilá byla, jsou a budou VÝRAZNÝMI podlíníky na bujení zvráceností politických i nepolitických!

70. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti neopovrhování mocnými, bohatými a oslavovanými zločinci!

71. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ opakově připomínat, že ze základního zákona demokracie vyplývá jak NEPLATNOST voleb s účastí ani ne padesátiprocentní, tak NEOBSAZOVÁNÍ míst v zákonodárných sborech, která připadají na podíl oprávněných nevoličů!

72. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti kreaturám, které nepovažovaly a nepovažují co největší odčínování svých těžkých provinění za SAMOZŘEJMOST!

73. Špinaví a hloupí podlidé se přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nesmiřovat s nejružnějšími podobami smrdutého uhnívání svého života!

74. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ znovu a znovu burácet proti bujení pelešnické pornografie, pelešnického kuplířství a pelešnické prostituce!

75. Špinaví a hloupí podlidé přece si „NEMOHLI A NEMOHOU“ nelibovat v „poklidném soužití“ s kreaturami sobě podobnými!

76. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ podporovat v mře co největší úsilí o radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických!

77. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ důrazně trvat na tom, aby vysokoškolské učitelé, kteří se smiřovali a smiřují s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy, byli z vysokých škol VYHNÁNI!

78. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ důrazně trvat na tom, aby vysokoškolské učitelé, kteří znovu a znovu neburáceli a neburáci proti lžidemokratům i lžidemokracii, byli z vysokých škol VYHNÁNI!

79. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu připomínat, že smrduté uhnívání života v nejružnějších podobách skoro u všech jejich současníků POKRAČUJE!

80. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ připomínat znovu a znovu, že kreatury provinilé hltnáním pelešnické pornografie, pelešnickým kuplířstvím a pelešnickou prostitucí měly, mají a budou mít duševně MNOHEM blíže k odporným živočichům než k silákům v ohledu intelektuálním i mravním!

81. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ žít v ohledu duševním jen VEDLE špinavých a hloupých podlidé!

82. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ připomínat znovu a znovu, že bez co největšího podporování úsilí o radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických se stávají VÝRAZNÝMI podlíníky na pokračování této hrůzy!

83. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ horovat pro to, aby absolventům vysokých škol, kteří se smiřovali a smiřují s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy, byly vysokoškolské diplomy ODEBRÁNY!

84. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ horovat pro to, aby absolventům vysokých škol, kteří znovu a znovu neburáceli a neburáci proti lžidemokracii i lžidemokratům, byly vysokoškolské diplomy ODEBRÁNY!

85. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nedávat přednost nijak nepodmíněné shovívavosti i vůči mnohonásobným zločincům před ušlechtilé výbojným hněvem vůči nim!

86. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nedávat přednost zatvrzelému zabřednutí do některé z náboženských či nenáboženských „věr pravých“ před poctivým HLEDÁNÍM pravdy a dobra, spravedlnosti a ušlechtilé krásy!

87. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ nepokračovat v „poklidném soužití“ se zločinci mnohonásobnými!

88. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ neuctívat stádníky politické, náboženské i jiné!

89. Špinaví a hloupí podlidé přece „NEMOHLI A NEMOHOU“ souhlasit s tím, že především SVOU vinou byli, jsou a budou voliči NEOPRÁVNĚNÝMI v ohledu intelektuálním i mravním, politickém i nepolitickém!

90. Špinaví a hloupí podlidé „NEMOHLI A NEMOHOU“ být zděšení i zhnusení svým politickým i nepolitickým blbstvím a svou politickou i nepolitickou nemravností!

91. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ připomínat znovu a znovu, že nijak nepodmíněná shovívavost ZNEMRAVNUJE jak toho, kdo se jí dopouští, tak toho, kdo je jí „obdáván“!

92. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ připomínat znovu a znovu, že VŠICHNI zatvrzeli vyznavači některé z náboženských či nenáboženských „věr pravých“ se ke spravedlnosti, rozumu a mravnosti hlásili, hlásí a budou hlásit JEN LICOMĚRNĚ!

93. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ připomínat znovu a znovu, že máme nejen právo, ale i POVINNOST rozejt se ve zlém se zatvrzelými pomatenci, špinavci a mnohonásobnými zločinci nejružnějších odstínů!

94. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet jak proti stádníkům politickým, náboženským i jiným, tak proti stádním jejich lehkověrných a zatvrzelých utvářců!

95. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ připomínat znovu a znovu, že prostým voličům mají být HLAVNÍMI rádcí při rozhodování o podstatných věcech pronikaví myslitelé a poctiví buřiči prostřednictvím častého přístupu do masmédií!

96. Lidé vsutku úctyhodní MUSELI A MUSÍ znovu a znovu burácet proti politickým i nepolitickým špinavým a hloupým podlidem! ONI přece byli, jsou a budou hlavními viníky na bujení spousty pustošivých zvráceností!

Prohlášení stoupenců přímé demokracie č. 83

Devatenácté „desatero“ k poctivému a důkladnému přemýšlení

- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že v době prašivé politicky i nepoliticky bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, jen „moudře“ mlčet!
- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, nevidět ve skoro všech našich předchůdcích i současnících politicky i nepoliticky špinavé a hloupé podlidé, zločince a šílence mnohonásobné.
- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že podporování úsilí o radikální redukci zvrácenosti politických i nepolitických ANI POLOVINOU sumy, jakou by kde-kdo podporovat mohl a má, se SKORO VŠICHNI naši předchůdci a současníci SAMI zařadili mezi odporné zloděje a zločince.
- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ že bylo, je a bude SPROSTÉ, ba přímo ZRŮDNÉ, chválit politicky i nepoliticky špinavé a hloupé podlidé.
- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že hodně velké politické i nepolitické zpitomění a pokřivení skoro všech našich předchůdců i současníků bylo a je jejich VOLBOU!
- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že kreatur, které svým počínáním znovu a znovu PLIVALY a PLIVAJÍ na politický i nepolitický odkaz pronikavých myslitelů a poctivých buřičů byly, jsou

- a dlouho ještě budou MILIARDY!
- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že smiřování se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé spolurozhodovat o všech podstatných věcech poctivými referendy se SKORO VŠICHNI naši předchůdci i současníci zařadili mezi politicky i nepoliticky špinavé a hloupé podlidé, mezi HLAVNÍ podlíníky na bujení zvrácenosti politických i nepolitických!
- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že nevybojování hodně častého přístupu do masmédií pro poctivé buřiče a pronikavé myslitele bylo a je ŠILENSTVÍM skoro všech našich předchůdců i současníků.
- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že účtu nijak neredukovanou si zaslouží jen SILÁCI v ohledu intelektuálním i mravním, že politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé mají být PROKLÍNÁNÍ!
- NEZBLLOUDIL jsi, když konstatuješ, že naše planeta NEMUSÍ být napořád plná kreatur odporných v ohledu intelektuálním i mravním, politickém i nepolitickém. Usilujme o to znovu a znovu MOHUTNĚ!

PROZATÍMNÍ REPUBLIKOVÝ MLUVČÍ STOUPENCŮ PŘÍMÉ DEMOKRACIE
ANTONÍN BĚLOHOUBEK

Nejznámější exilový ekonom hodnotí politickou a hospodářskou situaci v ČR a obhajuje odkaz rodiny Bařů

ROZHOVOR S PROFESOREM MILANEM ZELENÝM

Milan ZELENÝ

je již přes dvacet let Professor of Management Systems na Fordham University v New Yorku. Předtím působil deset let na fakultě Columbia University v témže městě. Svůj doktorát (Ph.D.) získal na University of Rochester ve státě New York. Do USA odešel v r. 1967, již jako pracovník Ekonomického ústavu ČSAV vedeného prof. Otou Šikem. Nyní působí i na řadě dalších univerzit, mezi nimi UTB ve Zlíně, Peking University v Pekingu, Fu-Jen v Taipei, Xidian v Xi'an, IIT v Kanpuru a od roku 2006 také IBMEC v Rio de Janeiro. V ČR tráví část letního období v jižních Čechách a během roku zajišťuje do Zlína, kde působí na CAEV (Centrum aplikovaného ekonomického výzkumu) a řídí skupinu zahraničních doktorandů FaME. V posledních letech uveřejnil česky dvě knihy: „Cesty k úspěchu“ a „Neučte se z vlastních chyb“. V odborných publikacích dosáhl prvního místa jako nejcitovanější český ekonom. Zabývá se v ČR i podnikovou konzultační činností a koučingem.

■ Patřil jste mezi první kritiky ekonomické transformace v Československu. Jak s odstupem let hodnotíte své tehdejší postoje a dnešní ekonomickou realitu?

Své postoje jsem nemusel přehodnotit, i když většina z mých návrhů dodnes realizována nebyla. Realizace však není důkazem správnosti, obzvláště ne realizace tak vulgárně, radikálně a politicky prosazená na převážně neinformovaném a dezorientovaném národě. Došlo k rozkradení a rozptýlení československého státního majetku do komunistických, mafianských a zahraničních rukou. Namísto společnosti vlastníků jsme se tak stali společností námezdníků. Máme to „námezdnictví“ zřejmě v krvi. Dnes prorostlá politická moc i do podnikové sféry a vznikl tak korupční řízený komplex, který je mocnou pohnutkou k obohacování státních úředníků. Úspěšnější sféra zahraničně vlastněných podniků, působících na našem území, státu sice poskytuje omezené daně a mzdy, exportuje však mnohonásobně vyšší převody, dividendy a zisky zahraničního kapitálu. Vzhledem k nezdravě silné Kč se hodnota finančních odlivů ještě znásobila.

■ Doporučoval jste vytvoření vrstvy národních kapitalistů. Je možné v tomto směru ještě něco vůbec dělat?

Národní kapitalismus se nepodařilo vytvořit, nikdo se o to vážně ani nesnažil. Kapitalismus máme převážně zahraničně-kosmopolitní, pouze geograficky umístěný v naší kotlině. Jako národ jsme závislí na jeho benevolenci a stabilitě zájmů. Národní kapitalisty typu Bařa, Škoda, Kolben atp. nemáme. Máme sice tenkou vrstvu zbohatlých finančních spekulantů, ruského typu, ale málo opravdových kapitalistů, kteří by produkovali výrobky a služby. Stoprocentně českých podniků je již poskrovnu, většinou malých a středních, ale ty lepší jsou rapidně odprodávány kulturou, která vlastně podnikat nechce, ale spíše touží být „za vodou“, spekulovat, handlovat, spotřebovávat. Dělat se již moc nedá; zděděný český kapitál byl „vyvlastněn“ v tzv. ekonomické „transformaci“ a převeden do pochybných rukou s připravenou hotovostí. Získat jej zpět není možné a vytvořit nový český kapitál bude trvat generace. Není to tragédie, je to jen výrazný a zřejmě trvalý posun v charakteru českého státu. Už tedy ne to Bařovo „Každý dělník kapitalistou“, ale Klausovo „Každý dělník námezdníkem“. Je to asi vhodnější pro dnešní úroveň společnosti.

■ Stál jste v opozici vůči Václavu Klausovi-ekonomovi. Co si myslíte o roli Václava Klause jako prezidenta České republiky?

Stál jsem v opozici vůči jeho zjevné politizaci ekonomiky a jejího rychlého a nezvratného převedení do rukou komunistů, mafianů a cizinců. Český kapitál měl zůstat v českých rukou. Nemám nic proti prodávání podniků svěprávnými

soukromými vlastníky. Za Klause však šlo o odprodej státních podniků tehdejší skupinkou politiků-„takyekonomů“, zcela manifestně (ještě) nevlastníky čehokoliv. Jejich plán se bohužel zdařil a komunisté byli schopni transformovat své politické síť a nitky vztahů do dnešní hospodářské moci, která byla navíc posílena zahraniční účastí a propojením. Nevím, co je role Václava Klause jako prezidenta, myslím, že je mizivá. Kromě obhajování kupónové privatizace a rozkradení státních majetků, se prostě snaží zviditelňovat sám sebe, ne svůj národ, svůj surrealistickou opozici vůči EU, odmítáním nutnosti ochrany prostředí a hledání alternativních zdrojů energie, jakož i bizarními postoji vůči moderní architektuře, technologii, vědě atp. Zřejmý komplex méněcennosti jej nutí oportunisticky usilovat o každý drobet viditelnosti. Žádných jiných strategií, plánů či vizí jsem si nevšiml. Asi jsem nevšimavý. Takový člověk ovlivňuje myšleni a chování v české kotlině již téměř 30 let – a to ještě má tak 15 let před sebou – prosadí-li se „přímá volba“ podle představ vedoucích stran. Takový jednostranný, nedospělý vliv jedné osoby by jistě byl neštěstím pro kterýkoliv národ.

■ Učíte a učil jste na různých světových univerzitách. Čím se liší jejich systémy výuky od našeho?

Je třeba si uvědomit, že náš systém vzdělávání funguje podle tzv. rakousko-uherického modelu, který se od anglosaského, asijského a vlastně všech systémů výuky výrazně liší. Je charakterizován důrazem na získávání a biflování informací, neschopností produkovat znalosti (tj. praktické schopnosti a činnosti), pasivitou studentů, přebujelou státní byrokratií škol, nedostatečnou mezinárodní reputací profesorů a fakult atp. V úrovni a kvalitě vzdělání jsme bezpečně na chvostu Evropy, o světě ani nemluvě. V dnešní době internetu a globálních komunikací nám přemrštěný důraz na informace a byrokratický „jábanáčismus“ rozdělování státních zdrojů výrazně škodí. Tohle sice je tragédie, která se však dlouhodobě vyřešit dá: opustit „Rakousko-Uhersko“. Ve vzdělání nám chybí fundamentální respekt ke znalostem; jsou totiž v ČR stále konec konců „zadarmo“.

■ Co rozumíte Vaším heslem: Nežít ve lži?

Nevím, zda je to „moje“ heslo, ale zřejmě se tímto principem řídím a myslím si, že kvalitní život se ve lži nedá žít – jak pro jednotlivce, tak pro rodinu, podnik či národ. Co tím rozumím? Nezametat nepřijemnosti a špinu pod koberec, nestrkat hlavu do písku, stavět se čelem i k nepříjemné pravdě, nelhat si sám sobě, nezatloukat, nevykrucovat se, nepostavít svůj život na nepravdě či polopравdě, nežít ve lži. A hlavně: nelhat za účelem získání partnera, majetku, peněz či postavení – následný život je pak spíše trest. Je třeba pravdu risknout (a ona je v ČR riskantní) třeba i ve společnosti lhářů. Jelikož pravda je někdy drsná a krutá, nelze ji však zneužívat ke zraňování a ponižování druhých.

■ V minulosti jste politicky spolupracoval se SPR-RSČ, Realistickým blokem, Vlasteneckou republikánskou stranou jako jejich ekonomický poradce. V současnosti pomáháte nějaké politické straně, případně jste ochoten být nějaké politické síle nápomocen a proč?

Nešlo ani tak o politickou spolupráci, jako spíše o snahu prosadit některé politické či ekonomické myšlenky do jejich programů a hodnot. V tomto smyslu jsem „spolupracoval“ i s jinými stranami. Ekonomicky jsem radil třeba i ČSL, ČSSD, Národním socialistům, Národním demokratům, dokonce krátké i Zeleným. V žádném případě jsem nikdy nechtěl vstup do strany či příjezdu strany. Jsem od narození nezávislý. Vždy jsem přerušil „spolupráci“ s jakoukoliv stranou, jakmile jsem pocítil, že jim jde jen o moc a osobní privilegia a že jsou ochotni myšlenky, principy a hodnoty národní obětovat na pohanský oltář politického oportunismu. Nespoupráci tedy s žádnou stranou. Po „Opoziční smlouvě“ jsou všechny nezdravě propojené za účelem udržení moci a koryt, bez ohledu na potřeby a zájmy národa. Jediné síle, které bych byl nápomocen, je politické hnutí „zdola“, regionálně pojaté, vycházející z regionálních zájmů a potřeb, ne z centrální ideologie. Takovou „stranu“ vedl Tomáš Bařa, když byl čtyřikrát za sebou zvolen starostou Zlína. Ale přejali jsme starý systém stran, a tudíž jsme „odsouzeni“ se stranám a jejich machinacím přizpůsobit. I když ... alespoň v principu, to není nutné individuálně, lokálně a regionálně. Tam nemusíme. Naprostá většina národa, která nevolí a žádnou stranu nepodporuje, je zárodek pohybu za individuální nezávislost a svobodu.

■ Jste znám jako neúnávný propagátor myšlenek a přístupů Tomáše Bati.

V čem byl podle Vás nejvíce jeho myšlenkový svět nosný a fascinující?

Myšlenkový a akční svět Tomáše a Jana Bati představuje skutečně národní bohatství. To by byla politická „strana“! Jejich svět byl založen na službě veřejnosti, na vlastnickém (ne námezdnickém) přístupu k podnikání (každý dělník kapitalistou!), na používání světových (ne provinčních) kritérií úspěchu, na nekompromisních zásadách etického podnikání a osobního chování, na respektu ke znalostem a práci, na pohrdání ideologií a na snaze zlepšovat život svého okolí: od Zlína až po Šanghaj. „To nejlepší na světě je pro nás docela dobré“ je heslo, které považují za nosné pro jedince, podnik i národ – ovšem ne slovy, ale především činy. Proto byli Bařové tak nenáviděni Benešem, který ovlivnil hodnoty a chování Čechů mnohem výrazněji než Masaryk. Co Beneš rozpoutal v období předkomunismu 1945-1948 ovlivňuje náš svět dodnes (mnohem silněji než Klaus): zdivočelá země.

■ Pozitivně jste se vyjadřoval také o Slušovicích. Čeho si nejvíce ceníte na nich a jejich tvůrci Ing. Františku Čubovi?

Já jsem viděl ve Slušovicích velkou šanci. Šlo vlastně o použití Bařových myšlenek v krajně nehodnostním prostředí komunismu. Bařův genius loci našel své zosobnění ve Františku Čubovi, ovšem v nesprávné době a za nevhodných podmínek. Říkal jsem si: ještě tak tři čtyři takové „Slušovice“ a máme vyhráno. Stačilo je oprášit od komunismu (přejít od JZD k podílovému soukromému agropodniku) a národní kapitalismus by měl správný model a „zeleň“ ke správné, české transformaci. Pan Čuba byl podnikatelský génius, ale podcenil retribuční a mstivou politiku nastupujících sil. Stačilo Havlovo zabrblání o „krajně temných slušovických žilkách“, aniž by cokoliv věděl o podnikání či zemědělství, a lidé „zdivočeli“: nesemkli se, nezačali kapitalisticky podnikat, ale rozebrali si svůj vlastní agrokombinát, zničili „Slušovice“, které jsou dnes opět tou nevýraznou vesničkou bez ambicí, plánů a snů, asi jako předtím. Slušovické vedení bylo v 90. letech velmi naivní. Věřilo, že jejich výsledky budou mluvit samy za sebe, že není třeba se bránit. Váhalo s transformací na soukromý podnik, neangažovalo se politicky, podcenilo nenávisť, závist a zlodějnou zdivočelou země. Když však zdivočelá zahrada, vysemení se plevel a zaroste křovím, pak se jen velmi těžko vytváří zahrada nová.

■ Upřednostňujete přímou volbu prezidenta. V čem vidíte její největší pozitivitu?

Samozřejmě, propagoval jsem přímou volbu hned od roku 1990. Přede mnou také Jan Bařa v r. 1937. Doplatili jsme na to oba, on ovšem mnohem více. Já jsem v exilu již byl, jeho vyhnanství teprve čekalo. Prezident musí být volen všemi lidmi, protože představuje celý národ, ne jen skupinu dočasných představitelů politických stran. Výsledkem je slabý prezident, který je pak pouhou hříčkou stranických vlivů. V ČR není ani jedna osoba volena přímo, lidé nevolí ani prezidenta, ani členy parlamentu, často ani místní zastupitelstva. Volí se strany, ne osoby. Strany samy si manipulují pořadí kandidátů, a tak si zajišťují jejich zodpovědnost ke straně, ne k voličům. V ČR jsou všichni představitelé nuceni „držet hubu, držet krok“ – volit podle maršruty své strany, ne podle svého svědomí jako v jiných demokraciích. Zodpovědnost straně zde převažuje nad zodpovědností k voličům. Prezident bez mandátu přímé volby je spíše zbytečnou a nákladnou postavíčkou, která nemá mezinárodní respekt a uznání a musí se proto uchýlovat k bizarním chování, jen pro upoutání pozornosti. Národ inspirovat, reprezentovat a vést nemůže, protože nemá důvěru a mandát stvrzený přímou volbou. V ČR je prezident veřejnosti prostě „nucen“.

■ V loňském roce vyšla Vaše kniha „Neučte se z vlastních chyb“ s podtitulem „Pohlednice z druhého břehu“, která je založena především na Vaší publicistice z počátku 90. let. Myslíte, že tyto myšlenky mají ještě co říci současnému čtenáři a jsou stále aktuální jako v době svého vzniku?

Věci, které se odehrály v 90. letech ovlivňují a budou ovlivňovat naši společnost po celé dekády. Tak jako v předkomunismu 1945-1948 zametat pod koberec chyby, pomýlení a zločiny 90. let povede k dlouhodobé ztrátě sebedůvěry, seberspektu a morální jistoty národní. Proto jsou všechny knihy, které přinášejí dokumentární pravdu o průběhu a vulgaritě tehdejších procesů, jakož i o alternativních řešeních tehdejší opozice, stále důležitější. Budoucí generace se musí vyvarovat chyb, které v 90. letech tak významně vyloučily veřejnost z politického i hospodářského života. Zatím se stále

a opakovaně učíme pouze z chyb vlastních, tj. opakovaně provádíme rozhodnutí a společenské experimenty, které již jiné, zkušenější společnosti prokázaly svým vlastním selháním, ztrátami nebo utrpením. I tento národ se jednou naučí učit se z chyb druhých, a ne jen ze svých vlastních. Jen hloupý Honza se učí pouze z vlastních chyb, neumí jim předcházet učením se z chyb druhých. O tom jsem přesvědčen, a proto jsem tu knihu uveřejnil. Samozřejmě, že taková kniha je a bude provázena pochybnostmi a kontroverzí ve společnosti, která tak náruživě opakuje chyby předků i současníků, aby si je vyzkoušela „na vlastní kůži“ – a mohla se tak opětovaně učit z chyb vlastních. Nevím, proč tomu tak je ani proč je životní filozofie typu „Jak jsem se mylil v politice“ tak přitažlivá pro tolik lidí.

■ Jste odpůrcem klasického dabingu, co Vám na něm vadí nejvíce?

Na dabingu není nic „klasického“. Byl zaveden komunisty až v r. 1949 tzv. Studium pro úpravu zahraničních filmů. V USA nebyl dabing nikdy praktikován (zahraniční filmy nebylo třeba „upravovat“) a i v Evropě je celá řada zemí, které s k dabingu nikdy nesnižily. Na dabingu mi nevadí jeho manifestní nedokonalost a „šmíra“, ale hlavně nedostatek respektu pro originál a umělecké vyjádření. Herec Stanislav Fišer řekl: Ztratil jsem to nejceněnější co herec má – svůj hlas. Je hlubokou ironií osudu, že tento dabér, který celý život bral svým zahraničním kolegům jejich hlasy, nakonec tragicky přišel o svůj vlastní hlas. Toto „prokletí“ totalitní minulosti, dabing, s námi zůstává dodnes: nerespektuje filmové umění, pohrdá „hlasy“ umělců, snižuje váhu originality, zvyšuje úlohu plagiátů a degraduje světovou kulturu, vědu a umění na nejnižší společného jmenovatele - vše „v českém znění“. Hercův hlas je opravdu podstatou jeho umění a nelze mu jej rozmarně a lehkovazně brát. Respekt pro umění a originál je podstatou kultury národa. Sami nesnášíme, když se někdo opovízí dabovat naše filmy; našťásti jich není mnoho, v podstatě jen Němci – ale ti dabují i Elvise Presleyho.

■ Na jakou Vaši další knihu se mohou čísti čtenáři těšit?

Připravuji výběr ekonomických, manažerských a podnikatelských článků, reportů a zkušeností ze své konzultační činnosti a koučingu. Rozpracovanou mám knihu „Úspěšný člověk v podnikání“ o odkazu Jana A. Bati. V podstatě dokončená je kniha „První Čech v Americe“ o Augustinu Herrmanovi. Přiznám se ale, že to jde pomalu, protože vzhledem ke své profesi musím především publikovat v angličtině; dávám tomu i přednost z hlediska přidané hodnoty a efektivnosti. Velmi rád píši česky, je to nekrásnější jazyk na světě, ale v globální společnosti již spíše luxusem pro globálního profesora. Je to vše otázka vynakládání osobního úsilí tam, kde je přidaná hodnota, přínos, uznání a ocenění nejvyšší. Myslím, že maximalizovat přidanou hodnotu je povinností každého jedince.

■ V české kotlině je v poslední době značně rozšířen antiamerikanismus. Jak na něj nahlížíte Vy a dá se mu vůbec účinně čelit v té změní iracionálních argumentů?

Vím, že je antiamerikanismus v Česku rozšířený, i když se s ním osobně nesetkávám. Asi se pohybuji v jiných kruzích. Na českém antiamerikanismu vadí jeho vulgární prostota pokusu o jakousi „symetrii“ mezi Sovětským svazem a Spojenými státy: nechali jsme se dominovat jednou velmocí (SSSR), nenecháme se, když jsme konečně svobodní, dominovat druhou (USA). Neschopnost rozlišovat mezi historicky největší diktaturou a historicky nejstarší fungující demokracií, mezi okupantem a přítelem, mezi ochráncem a útočníkem atp. je zřejmě dědictvím jakési vtisknuté „vychytralosti“ (natahovat ruku na obě strany „zdi“), praktikované významněji od té chvíle, kdy se nám Beneš vrátil z Londýna „přes Moskvu“. Českému antiamerikanismu se nedá čelit argumenty, pouze příkladem, osobním postojem a individuálním chováním podle pevných zásad a principů.

■ Dá se vůbec nějak účinně bojovat s politickou korupcí?

Dá. Nejmocnější zbraní jsou ve všech vyspělých zemích svobodná profesionální média: noviny, televize, internet atp. Řekl bych, že hlavním, skutečně profesním posláním médií, obzvláště v demokracii, je právě boj s politickou korupcí, dohled nad politiky a ochrana před plíživou politickou konspirací a mocenskou dynastií „opozičních smluv“. Jen s pomocí nezávislých médií může demokracie fungovat. Úlohou demokratických médií není pasivita, podlézavost, podpora kultů osobnosti, zbabělost, sebezncura a ignorování symptomů korupce. Pod silnými a vytrvalými lasery světla pravdy nemůže politická korupce kvést. Říká se tomu investigativní žurnalismus,

a jak zkušenost Ruska ukazuje, vyžaduje profesionalitu a osobní odvalu. Jinak snad ani nemá cenu být novinářem.

■ Jak se díváte na existenci Evropské unie a možnosti přijetí eura v ČR?

Evropská unie je politický experiment, který úpí pod vahou stále rostoucí byrokracie. Politické vztahy nikdy nebudou zárukou trvalé unie: chybí pevné vztahy hospodářské, vzdělávací a kulturní. Vznik Středomořské unie, která je již dnes větší a silnější než EU, je předzvěstí způsobu budoucího rozpadu EU. Nikdo nemohl očekávat, že se Francouzi a Němci budou dlouhodobě dělit o evropský primát: je to jen otázka nástupu nových vůdců. Přijetí eura by pro ČR znamenalo stabilnější měnu, která není předmětem spekulací, vyhánějících hodnotu koruny až na meze degradace českého exportu, odlivu zahraničního průmyslu, oslabení turismu a nástupu inflace. Jelikož se o osud koruny zřejmě nestará nikdo, zůstane ještě dlouho spekulativním plováčkem na rostoucím moři eura.

■ Jak nahlížíte na současnou vládní reformu a v čem vidíte její největší slabiny?

Myslím, že je narychlo nahozená, nedomyšlená, bez významné spolupráce hlavních politických stran, plná chyb a horkou jehlou šitých pravidel, bez viditelné odbornosti v přípravě. Proto vlastně ani není reformou, ale spíše společenským experimentem. Politické zájmy zcela jasně přehlaující zájmy společnosti. Přitom jsou významné a trvalé reformy naprosto nutné, obzvláště v důchodové politice, zdravotnictví a vzdělání. Je třeba se učit z jiných, úspěšnějších zemí (zde ne z Francie nebo Belgie), že pro trvalé reformy je spolupráce politických stran naprosto zásadní. Ideologie musí jít stranou v zájmu veřejného blaha. Chybí silný prezident, který by spojoval, a ne rozděloval, ale o tom jsme již mluvili. Skupina nezávislých odborníků, ne dočasně na scénu vyhoupaní političtí jedinci, by měla připravit reformu v zájmu veřejnosti, ne v zájmu politických stran. K tomu ovšem nedojde, jsme zatím odsouzeni k „francouzské cestě“ pokusů a protipokusů.

■ Označíte byste se za českého vlastence a patriota?

To určitě, ale ve zcela specifickém smyslu. Vlastenectví nechápu jako sebezavěření, izolaci a myšlenkový incest „obklíčené kotliny“. Vlastenectví považují za otevření se světu, konfrontaci se světem ve smyslu soutěže i spolupráce. Tedy vlastenectví jako posilování češství zevně, hodnocením, úctou a respektem druhých, ne sebedhodnocením a skandováním: „Kdo neskáče, není Čech.“ Jsme vlastně zpátky u Bařů, kteří byli hrdí vlastenci právě tím, že dobývali svět, ne tím, že by se před ním uzavírali. Je to částečně dáno tím, že jsem prožil čtyřicet let v Americe, asi nejvíce patriotické zemi na světě, ale přesto otevřeně, tolerantně, obětavě a kulturně různorodě. Ale spíše to bude tím Bařovým...

■ Na kterou postavu našich národních dějin jste nejvíce pyšný?

No přece na oba Bati, pokud tedy patří do národních dějin. Vy máte asi na mysli nějaké cizí panovníky, jako Karel IV.? Nebo Stalin či car Mikuláš, jako u sousedů. Tak to ne. Možná snad exulant Komenský. Ale žádný politik, žádný panovník. Jsem hrdý na lidi, kteří něco umějí, kteří něco dokázali, kteří se nebáli do světa jít a se světem se poměřovat. Neobdivuji potentáty, Amerika mě zde silně ovlivnila.

■ Jaké je Vaše rodinné zázemí?

Nevím, jak mám rozumět slovu „zázemí“. Žiji střídavě na obou stranách oceánu a o svém rodinném „zámě“ se nechci vyjadřovat. Má rodina po matce je původem od Jizerských hor, narodil jsem se u Čáslavi a po otci pocházím z rodu Václava a Vladivoje Zelených. Vyrůstal jsem v Praze na Žižkově. Otec byl horník, stejně jako jeho bratr (v Jáchymově); oba předčasně zemřeli na následky. Syn Maximilian vystudoval MBA a pracuje v New Yorku. Žena je lékařka ze Slovenska. Léto trávím v jižních Čechách.

■ Co byste čtenářům Svobodných novin chtěl na závěr vzkázat?

Abyste Svobodné noviny byly opravdu svobodné, a jsou-li, aby si toho vážili. Svoboda je vzácný a zvláštní stav lidského nitra, ne stav okamžitého okolí. Já jsem se cítil svobodným celý život, i v temném moři vnější nesvobody. Nikdy nedovolte, aby vás strach, chamtivost či závist zbavily vaší svobody. Nedopusťte, aby váš život byl určován vašim okolím: vy určujete svůj život a pouze vy sami si můžete svoji svobodu vzít, nikdo jiný. Buďte hrdými, ale hlavně svobodnými Čechy, vždy a za všech okolností. Poznáte se pak navzájem: svobodní lidé žijí mezi námi, poznáte je.

■ Děkuji Vám za rozhovor.

ROZMLOUVAL JAN KOPAL

POSILOVÁNÍ KORUNY aneb Předposlední etapa cesty na dno

PROČ KORUNA POSILUJE? LAVINA DEZINFORMACÍ

Na otázku, proč koruna posiluje, nikdo správně neodpověděl a ten, „kdo ví, nepoví“. Odpovědi expertů jsou povrchní, neúplné a vedoucí ke špatným úsudkům občanů na danou věc právě proto, že „není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu.“ Někteří ekonomičtí experti tvrdí, že „posilování koruny je projevem vysokého růstu naší ekonomiky“. Jiní zase říkají, že posilování koruny je projevem investiční politiky vychytralých spekulantů, nejistoty na trzích a padající ceny akcií. Jiní zase říkají, že příčinou posilování koruny jsou vysoké úrokové sazby. Nato zase jiní oponují, že vůči eurozóně jsou naše základní úrokové sazby dokonce nižší, takže naše úroky prý vysoké nejsou! Podobných výroků je celá lavina. A z toho mají být lidé moudří?!

● Výrokem, že příčinou posilování koruny je vysoký hospodářský růst, nám politici a experti chtějí vsugerovat, že posilování koruny je nezbytným průvodním jevem našeho, „dobrého ekonomického vývoje“, takže je to vlastně dobré. Jenže to není pravda. Například v roce 2002 koruna posilovala stejně razantně jako dnes, ale žádný ekonomický růst nebyl. Ekonomický růst se tehdy smrskl na 2 %, což znamená recesi. Skutečností je, že posilování koruny je průvodním znakem hospodářského útlumu. **Společnou příčinou obou jevů je restriktivní makroekonomická politika.**

Již od jara nás experti na ekonomický útlum připravují. A to svými „odhady“, že ekonomický růst bude letos jen 4,5 %, oproti 6,7 % vloni. Nejnověji centrální banka v srpnu zpřesnila svůj vlastní „odhad“ letošního růstu HDP ze 4,7 % na 4 %! Jenže: pokud má růst HDP za celý rok klesnout, musí klesat již nyní. A pokles již skutečně nastal. V prvním čtvrtletí růst HDP poklesl na 5,1 % a ve druhém čtvrtletí dokonce na 4,5 % (ze 6,67 %, resp. 6,77 % ve stejném období před rokem). Paradoxní však je, že experti svoje prognózy (ani skutečnost) ekonomického poklesu vůbec nespojují se souběžným posilováním koruny.

Když se však na posilování koruny podíváme s větším nadhledem, mají experti svým způsobem vlastní pravdu. Důvodem posilování koruny mohl být pro někoho nepříjemný vysoký hospodářský růst v minulém roce, který bylo třeba zabrzdit, aby se náhodou „ekonomika nepřehřála“, jak říkají bankéři. Proto se na ekonomiku uvalila restriktivní makroekonomická politika, která současně se zabrzděním hospodářského růstu vyvolává i posilování koruny.

● Nejistota na trzích je prostý fakt. Investoři i vývozci jsou nejistí a jen se dohadují, co udělá ten, který tahá za nitky ekonomického i kurzového vývoje. Proto někdy nenakupují devizy, doufajíce, že koruna ještě více posílí, čímž vlastně k posilování koruny přispějí. Jiný zase devizy nakupují v domnění, že koruna již bude oslabovat, čímž vlastně k oslabování koruny přispějí. To však jsou jen krátkodobé výkyvy skutečného trendu kurzového vývoje, který je dán makroekonomickou politikou.

● Padající ceny akcií skutečně zvyšují zájem zahraničních investorů o korunu, a tedy tlak na její posilování. Ale proč padají ceny akcií, se od expertů nedovíme nic, vyjma mikroekonomických komentářů o různorodém pohybu cen jednotlivých titulů na burze. Přitom právě restriktivní makroekonomická politika je příčinou poklesu cen akcií a současně i příčinou posilování koruny. Tu však experti nekritizují. Zajímavé. Třeba jim vyhovuje.

● Zdanlivý rozpor „teorie“ se skutečností, že koruna posiluje i vůči euru, přestože jsou naše základní úrokové sazby nižší než v eurozóně, opět sugeruje dedukce o „samovolném posilování kurzu koruny“, přestože „naše úrokové sazby jsou v pořádku“. Rozpor však spočívá v tom, že podle teorie nezahrnuje rozpočtovou politiku, resp. rozdíl v rozpočtových politikách eurozóny a České republiky. Je-li naše rozpočtová politika restriktivnější než v eurozóně (Topolánkův bafoh), pak naše úrokové sazby musí být nižší. A pokud jsou nižší jen o málo, koruna vůči euru posiluje.

Proč však naši experti neporovnávají naše úrokové sazby se sazbami v USA? Tam jsou mnohem nižší nejen oproti sazbám u nás, ale i v eurozóně. A zde máme odpověď. Vysoké úroky jsou důvodem toho, proč posiluje koruna, ale i toho, proč posiluje euro. To je současně i odpověď, proč je ekonomický růst eurozóny tak mizerný. To všichni světoví experti konstatují. Ale jejich „reformy“ nepomáhají. Je to podobné, jako nám nepomohly žádné „reformy“, které byly naší zemi nadiktovány experty číhajícími institucí i domácími experty od „sametové revoluce“.

* * *

Zásadní chybou na straně komunikujících ekonomických expertů je, že jde většinou o experty z bankovního sektoru, nespojené se zájmy státu a jeho ekonomiky. Co je dobré pro banky, nemusí být dobré pro stát. Proto jsou „poučení“ bankovních expertů neobjektivní a nemohou jít k podstatě věci. Proto jsou „poučení“ expertů neúplná. Další chyba je podle příslovi: „Pro stromy nevidíš les (ekonomiku)“. Popisují se stovky detailů jednotlivých stromů, ale představu o lese (ekonomice) to nedá. Hlavní chybou expertů však je, že jejich „teorie“ nezahrnují všechny faktory makroekonomické politiky. Navíc: existuje mnoho zdánlivě protichůdných teorií, platných každá za zcela jiných podmínek. To ovšem experti neznají i vzhledem k tomu, že na VŠE se makroekonomie vyučuje velmi povrchně. Pak, v lepším případě, záleží jen na intuíci tvůrců makroekonomické politiky, kterou teorii aplikují. Příčinou našeho neblahého stavu je, že naše ekonomická věda zahynula jako první po startu „ekonomické transformace českého národa na dno“.

Podle toho, jak se státní představitelé k problému posilování koruny vyjadřují, stát vlastní národohospodářské a makroekonomiky nemá, i když si tak říká. Potvrzuje to i skutečnost, že stát ke svým koncepčním ekonomickým rozhodnutím, například při sestavování státního rozpočtu, používá drazé placené týmy expertů z bankovního sektoru!

LETOŠNÍ ÚSPĚCHY SILNÉ KORUNY

V důsledku posilování koruny v červenci t. r. zastavily nebo omezily výrobu významní vývozci: OP Prostějov, Alfatex a Slezan. Samozřejmě i jiní, ale celou lavinu „detailů“ naší úspěšné cesty na dno není možné popsat. (Pozn.: Od začátku roku mají problémy ze stejného důvodu třeba mlékárny, masokombináty a zemědělci.) Aby se odvedla pozornost od skutečné příčiny úpadku

vývozců, byl úpadek záměrně svazován i s něčím zcela jiným než s posilováním koruny. Například s levným dovozem textilu do ČR i EU z Číny! To prý naše země nemůže ovlivnit, a tak se „nedá nic dělat“, když i EU je na Čínu krátká. Opomíjí se však, že Čína má svoji měnu „přikolíkovanou“ (pegged) k dolaru. A právě díky oslabování dolaru oslabuje současně i čínský juan: nejen ke koruně, ale i k euru. Tím české zboží získává absolutní konkurenční výhodu nejen u nás, ale v celé EU. A přitom řešení „čínského problému“ je zcela jednoduché – **neprovádět restriktivní makroekonomickou politiku omezující rozvoj vlastní ekonomiky omezováním exportů po domácím produktu i prosperitu domácích exportérů prostřednictvím posilování měny.** A když to nedělá eurozóna, nám v tom nic nebrání! Vlastně brání. Jsou do „konvergenční“ (ve skutečnosti divergenční) programy, vypracované vládami na základě doporučení expertů z Bruselu. V nich se naše nekompetentní vlády k provádění restriktivní makroekonomické politiky samy zavazují!

JE POSILOVÁNÍ KORUNY DOBRÉ?

Zvláště zavádějící jsou sdělení typu: „Obchodování bylo pro korunu vůči euru příznivé, když posílila...“ Ta lidem přímo sugerují, že posilování koruny je pro ně příznivé (když je příznivé pro korunu). Jenže: koruně (kterou máte v kapse) je úplně jedno, jestli posiluje, nebo oslabuje. To jen ekonomičtí experti vymysleli, že když koruna posiluje, tak že je to pro ni příznivé. Možná je to příznivé pro ně. Každý pohyb koruny je příznivý pro někoho a nepříznivý pro jiného. Posilování koruny je příznivé pro ty, kteří drží velké objemy korun, alespoň v milionech, a výhodně úročené – alespoň 4 % ročně. Pak mohou výhodně investovat do padajících akcií, až jejich ceny dosáhnou svého dna. Nebo vyrazit na cestu okolo světa. To však normální občané nejsou. **Důležité však je zmínit, že posilování koruny je velice výhodné pro tzv. krátkodobý kapitál, který k nám přišel za vysokými úroky. Dnes odchází, aby si ke svým úrokovým výnosům připsal i výnosy kurzové.** Má to tak někdo štěstí!

Pokud jde o české občany, pak marginální výhody některých jednotlivců nebo skupin obyvatelstva z posilování koruny vůbec nevyrovnávají ztráty, které jsou tím způsobovány ostatním občanům. Jako důkaz stačí celkový zahraniční obchod. Do něho patří i „naše“ zlevněné rekreace, nebo zlevněné zahraniční zboží. Představují část dovozu. Výhody z našeho zlevněného dovozu jsou však nižší než nevýhody z našeho zlevněného vývozu, protože vývoz České republiky v roce 2007 převyšoval dovoz o 172 mld. Kč. To, ryze „teoreticky“, znamená, že když naše koruna posílí o 10 %, pak naše kurzové ztráty převyšují kurzové zisky o 17,2 mld. Kč ročně. Jenže: kurzové zisky vybírají většinou bohatí. Zato kurzové ztráty dopadají na produktivní sektor vývozců a jeho zaměstnance. Navíc: zatímco naši vývozci mají „natvrdo“ svoje výnosy o posilování koruny nižší, zahraniční dovozci s posilováním koruny sice ceny snižují, ale ne o tolik, o kolik koruna posílila. Proto kurzové zisky těch, kteří je vybírají, jsou nižší, než je posilování koruny. To je zřejmé z porovnání cen dováženého zboží s cenami v zahraničí.

To ale není vše. V důsledku posilování koruny čeští vývozci bankrotují – „odcházejí z trhu“. Stávají se „nekonkurenceschopní“ jen proto, že si někdo pohrává s kurzem koruny! A ti vývozci, kteří přímo nebankrotují, mají „jen“ nižší příjmy i mzdy svých zaměstnanců. To způsobuje další snížení růstu poptávky na domácím trhu a ztrátovost producentů zde operujících. Absolutně nekonkurenceschopní se však stávají čeští producenti na domácím trhu tím, že je zaplavovaní kurzově zlevněným dovozem. Například kurzově zlevněným mlékem ze Slovenska, které se prodává za 11 Kč za litr, nebo máslem z Polska za 19 Kč. Pak se prezident Agrární komory Veleba zcela marně snaží dojednat, aby mlékárny nesnižovaly výkupní ceny mléka. Naši zemědělci mohou mléko vyřezávat, jak říkají, a vybijet „nepotřebné“ krávy. Jejich maso pak prodají „díky“ zlevněnému dovozu masa „za babku“ a svá hospodářství prodají německým sedlákům „za hubičku“, protože jsou „díky“ posilování koruny nerentabilní. A až se naši zemědělci stanou levnými pacholky, pak nám zase potraviny podrazí. Všechny „výhody“ z levného dovozu jsou totiž dočasné a slouží jedinému záměru: dokončit likvidaci národní ekonomiky.

Nejen o negativě posilování koruny jsem psal ve svém pojednání „Je posilování koruny dobré?“ ve SN na podzim roku 2006. Málokdo ze všeobecně inteligentních lidí tehdy pochopil, i když bylo vše doloženo. Snad proto, že v roce 2006 nebylo posilování koruny tak drastické jako dnes a zavírání českých podniků nebylo tak „úspěšné“ jako dnes nebo v roce 2002. Občejní lidé vidí pouze to, že při posilování koruny jsou jejich platy v eurech větší a myslí si, že je to dobré. Nepochopili, že mechanismus posilování koruny způsobuje i to, že jejich reálné platy nerostou, nebo jen pomalu. **Díky restriktivní makroekonomické politice, způsobující posilování koruny, vzrostly naše reálné platy v polovině tohoto roku meziročně v průměru o „celé“ 1 % (otřesné)! „Díky“ posilování koruny jsme vůči občanům bohatých států Evropy stále chudí.**

SNÍŽENÍ MNOŽSTVÍ PENĚZ – KRIZE

Každá ekonomika potřebuje peníze, neboť prodej a nákup (směna) zboží a služeb, ale i jejich meziproduktů se uskutečňuje prostřednictvím peněz. Každá ekonomika potřebuje zcela určité množství peněz, podobné jako každý živý organismus potřebuje zcela určitě množství krve k tomu, aby v organismu docházelo k přenosu živin, buněčných produktů a kyslíku tam, kde je to třeba. **Peníze jsou krví ekonomiky.** A když je krve nebo peněz málo (například v důsledku „pouštění žilou“ nebo stahováním peněz z ekonomiky), pak živý i ekonomický organismus odumírá. Nemá sílu k zajištění vlastního života ani dostatek obranných prostředků proti infekcím.

Každá ekonomika roste zcela přirozeným způsobem s tím, jak se zvyšuje produktivita práce, zejména v důsledku růstu kumulovaného objemu investic (kapitálové zásoby) a technologických inovací. K tomuto růstu však potřebuje, aby rostlo i množství peněz. Neboli: růst produktivity je uskutečnitelný jen tehdy, bude-li současně množství peněz růst podle toho, kolik je zapotřebí

k bezproblémovému (bezkrizovému) chodu ekonomiky. **Bude-li peněžní růst menší, bude menší i ekonomický růst. Při něm bude ekonomika hynout, protože bude mít ztrátové náklady na tvorbu „nadbytečného“ produktu, který nenajde svého odběratele. Mnohé objevy a vynálezy nedojdou ke svému uskutečnění, protože na to „nebudou peníze“. Nejen to. Nebudou peníze ani na prostou údržbu majetku státu, přestože existují ekonomické kapacity, které by ji zajistily. Podniky a podnikatelé ztratí značnou část svého provozního času sháněním zakázek. A mnohdy, když pak zakázku seženou a provedou, odběratel jim nebude moci zaplatit, protože ten zase nesehnal zakázku, nebo mu nezaplatil jeho odběratel. Podniky vyrobí zboží a dají na trh, ale všechno neprodají, protože lidé nebudou mít peníze, aby si koupili vše, co byli ve svých podnicích schopni vyrobit. Podniky pak budou mít ztráty a nebudou schopny zaplatit svým subdodavatelům. Nebo nebudou schopny platit daně. Tak vzniká celý řetězec zadluženosti, platebních neschopností a likvidací českých firem. Na místo českých podniků a podnikatelů pak expanduje zahraniční kapitál, který jejich majetek převezme, „za babku“. A přitom příčinou likvidací české ekonomiky je pouze nepatrný nedostatek peněz na konci tohoto likvidačního řetězce, které se nemohly „protočit“, a tak umožnit bezztrátový nákup všeho, co ekonomika produkuje.**

Ani na poli umění, kultury, lékařství atd. nedojde k rozvoji ve prospěch obyvatelstva, protože lidé na to nebudou mít dostatek peněz. Zkrátka, růst životní úrovně bude menší. Nejen to, dojde i ke zmaření lidského úsilí, které lidé spontánně projevují za účelem zvýšení své životní úrovně, protože z důvodu nedostatku peněz, které by zprostředkovaly tržní směnu produktu, mnohé výsledky lidského úsilí nenajdou svého kupce. Protože nebude dostatek peněz, nebudou využity provozní kapacity ani disponibilní pracovní síla a bude nezaměstnanost. **NÁSLEDKEM BUDE DEGRADACE SPOLEČNOSTI, ÚPADEK KULTURY A MORÁLKY, KRIMINALITA, PROSTITUTEŘI A VYMÍRÁNÍ NÁRODA.**

NEDOSTATEK PENĚZ PŘI TOM NEZPŮSOBILA NAŠE NESCHOPNOST, ALE RESTRIKTIVNÍ MAKROEKONOMICKÁ POLITIKA, KTERÁ OMEZUJE RŮST MNOŽSTVÍ PENĚZ V EKONOMICE. Makroekonomická politika je ve své podstatě politikou monetární.

ZMĚNIT MNOŽSTVÍ PENĚZ

V EKONOMICE JE VELMI SNADNÉ

Množství peněz v ekonomice řídí centrální banka pomocí měnově-politických nástrojů. Množství peněz v ekonomice je však řízeno i rozpočtovou politikou. Základním měnově-politickým nástrojem jsou úrokové sazby centrální banky. Když se tyto úrokové sazby snižují, množství peněz roste rychleji. Když se úrokové sazby zvyšují, množství peněz roste pomaleji, případně i klesá. Rozpočtová politika působí na množství peněz v ekonomice přímo. Když se rozpočtové výdaje zvyšují/snižují, při neměnicích se úrokových sazbách, pak se množství peněz v ekonomice zvyšuje/snižuje. Zvyšování růstu objemu peněz se nazývá expanzivní monetární politika. Snižování růstu objemu peněz je restriktivní monetární politika. Podle vzájemné kombinace měnové a rozpočtové politiky potom nastává konjunktura, resp. recese, krize nebo deprese.

KURZOVÝ MECHANISMA JE JEDNODUCHÝ

Kurz koruny je měnovým parametrem a závisí na tom, kolik je v ekonomice peněz. Pro ilustraci závislosti změny kurzu na změně objemu peněz si uveďme statický příklad ekonomiky s konstantní velikostí produkce zboží a služeb a s konstantním množstvím peněz v ekonomice. **Sníží-li se množství peněz v ekonomice, pak se sníží poptávka po zboží a službách včetně zboží a služeb z dovozu.** Je porušena makroekonomická rovnováha, při níž se nabídka rovná poptávce. Je tedy porušena i rovnováha v zahraničním obchodu, resp. rovnováha na trhu deviz. **Poklesem poptávky po zahraničním zboží i službách totiž poklesne poptávka po devizách, za něž jsou zahraniční zboží a služby nakupovány. Tuzemští vývozci však vyvážejí stále stejně (pokud nenastane recese v zemích našeho vývozu) a chtějí devizy za prodaný produkt proměnit na koruny. Nabídka deviz se tedy nezmění, zatímco poptávka po devizách klesne.** To vyvolá tlak na posilování koruny. **Koruna posílí, neboť rovnováha na trhu deviz se nastavuje téměř okamžitě.** Exportéři pak dostanou za svoje utržené devizy méně a jsou ztrátoví.

V rostoucí ekonomice je to podobné. Protože každá ekonomika roste přirozeným způsobem, musí být tomu-tu růstu odpovídající i růst množství peněz. Když je růst množství peněz menší, než odpovídá růstu ekonomiky, pak je to stejné, jako když ve statické ekonomice množství peněz poklesne. Pak rovněž koruna posílí.

Základní peněžní veličinou je tzv. peněžní zásoba

M2, představující peníze v držbě českých ekonomických subjektů. V české ekonomice však kurz ovlivňuje i tzv. „ostatní čisté položky“ OIN (other items net). Vývoj kurzu koruny pak ovlivňuje růst součtu těchto veličin, tj. M2+OIN. Vzájemný vztah růstu takto definovaného množství „peněz“ v ekonomice a růstu kurzu deviz udává připojený graf. Na něm vidíme vzájemnou podobnost mezi křivkou růstu objemu M2+OIN a růstu kurzu deviz. To znamená, že mezi oběma veličinami existuje jednoznačná funkce – vztah. Když se růst množství takto definovaných „peněz“ sníží, koruna posílí a naopak. **Nominální hodnota růstu těchto „peněz“ v ekonomice byla na konci druhého čtvrtletí téměř nulová! Nedivme se tedy, že došlo k druhému nejvyššímu meziročnímu posílení koruny v historii ČR.** Na grafu vidíme i oscilaci růstu množství M2+OIN, která je zcela v rozporu s doporučeními monetaristů – vědců, že **růst množství peněz v ekonomice má být konstantní.**

Skutečnost, že průběh obou křivek není absolutně tvarově identický je dána tím, že od roku 2002 není ve finanční statistice uváděn tzv. peněžní agregát L (větší než M2), který by byl vhodnější. Rovněž tak může být příčinou odchylek nepřesná (alespoň česká) praxe velikosti peněžní zásoby M2. Ta by se měla, podle definice, rovnat množství peněz v oběhu plus skutečný objem vkladů podniků a domácností u bank. V české praxi se však do M2 započítávají i vklady – nevklady, kterými jsou disponibilní finanční prostředky pro čerpání bankami poskytnutých úvěrů. Další možnou příčinou odchylek vývoje kurzu a „peněz“ v ekonomice“ mohou být i spekulativní nákupy a prodeje deviz, jakož i krátkodobé výchylky kurzu v případě zvýšeného zájmu o korunu pro potřeby nákupu českého kapitálu, nemovitostí a půdy zahraničními investory. Ty však kurz vychýlí jen krátkodobě a poté se vrací na svoji trajektorii předurčenou makroekonomickou – monetární politikou.

Od poloviny loňského roku však křivka poklesu růstu zde definovaného „množství peněz“ není tak klesající, jak bychom očekávali pro obrovský pokles ceny deviz do poloviny roku, i když mu tvarově odpovídá. To je dáno tím, že **zásadní vliv na odchylky tvaru obou křivek má i vládní rozpočtová – daňová politika, resp. její změny podle „Topolánkova bafohu“, ušitého týmem vládních poradců z bankovního sektoru.** Zvýšení daní na zboží a služby, tzv. nepřímých daní (spotřební daň a DPH), zvyšuje cenovou hladinu. To snižuje růst reálné kupní síly podobně jako snížení růstu peněz. **Přispívá tak k posilování koruny, bez ohledu na to, jaký je průběh nominálního růstu množství peněz.** Když pak od meziročního růstu M2+OIN odečteme vliv přírůstků nepřímých daní na cenovou hladinu a průběh této řady zaneseme do grafu, vidíme, že nová křivka růstu veličiny M2+OIN – **neprímé daně** má od poloviny loňského roku mnohem větší spád než původní křivka růstu M2+OIN. (Pozn. Obě křivky jsou do poloviny roku 2007 prakticky totožné.) Tvarová shoda této nové křivky je s křivkou meziročního růstu měnového koše téměř ideální – i co do sklonu trendů. To potvrzuje naši předchozí hypotézu o vlivu nepřímých daní na kurz. Z grafu rovněž vidíme, že **na konci druhého čtvrtletí byl růst zde definovaného množství „peněz“ snižového o meziroční růst nepřímých daní dokonce záporný!!!**

To znamená, že na posilování koruny od poloviny roku 2007 a zejména od začátku tohoto roku tedy mělo mimořádný vliv zvýšení nepřímých daní. Zvýšení daní nebylo kompenzováno větší peněžní expanzí prostřednictvím snížení úrokových sazeb nebo většími vládními výdaji, ale naopak. **Proto koruna tak drasticky posílila.** Tím byl splněn plán bankrotů v české ekonomice a plán výše nezaměstnaných, coby rezervuáru levné pracovní síly pro zahraniční investory.

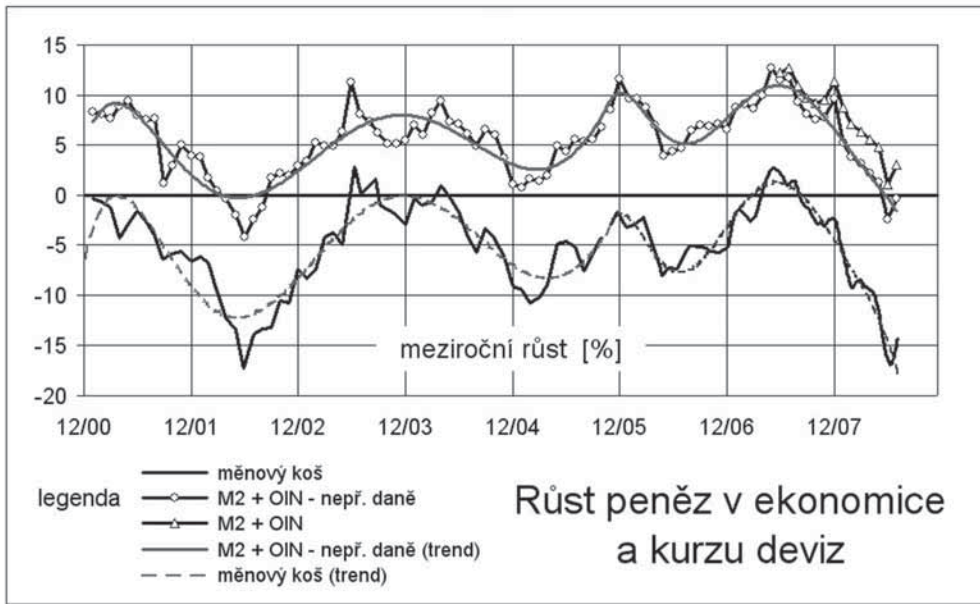
Díky, pane ministře financí! Vaše reforma veřejných financí byla skutečně „nezbytná“. Zahraniční investoři vám budou vděční, na rozdíl od našich exportérů a občanů. Zahraniční kapitál totiž nepotřebuje, aby česká ekonomika prosperovala a čeští občané pracovali v prosperujících českých podnicích. Zahraniční kapitál potřebuje pro svoji expanzi v naší zemi mj. další pracovní sílu. A levnou. Propuštění zaměstnanců podniků, které v důsledku posilování koruny uzavřely své provoz, jim k tomu jistě přispěje.

ZÁVĚREM

Koruna posilovala prakticky permanentně od roku 2002. Od poloviny tohoto roku již oslabuje poté, co centrální banka snížila svoji základní úrokovou sazbu o 0,25 %. Posilování koruny totiž splnilo svůj účel, kterým bylo naše zchudnutí.

P. S.: Zde uvedená makroekonomická a peněžně-kurzové mechanismy jsou poněkud zjednodušené, aby byl čtenář schopen článek dočíst až do konce.

JAN KUKAČKA
KUKACKA.JAN@CENTRUM.CZ

ČESKÝ DRAMATIK JOSEF KAJETÁN TYL (3. část)

(Ke 200. výročí narození)

(Dokončení z minulého čísla)

REVOLUČNÍ ROK 1848

Revoluce 1848/49 zasáhla nejen do života J. K. Tyla, ale ovlivnila i situaci v českém divadelnictví. Díky zrušení cenzury se stalo, že Tylova divadelní hra „Krvavý soud aneb Kutnohorští havíři“ byla vydána tiskem bez cenzurního zásahu jako první kniha vůbec, a to v den vyhlášení ústavnosti (15. 3. 1848). Toto sociálně-revoluční drama bylo napsáno počátkem roku 1847, ale jeho provozování dne 11. 4. 1847 bylo zakázáno. Premiéry se hra dočkala teprve 24. 4. 1848 ve Stavovském divadle v Praze.

Vír revolučních událostí vtáhl do centra politického dění i samotného Tyla. Již v březnu 1848 byl zvolen setníkem Svornosti, stal se členem výboru Slovanské Lípy i poslancem za unhošťský okres. Byl rovněž signatářem několika prohlášení českých spisovatelů z jara 1848. Přes někdejší spory s K. Havlíčkem patřil i Tyl ke stoupencům umírněného politického směru.

Třebaže Tylova účast na revolučních událostech není jednoznačně prokázána, byl tento dramatik v 50. letech 19. století kvůli revoluci 1848 politicky pronásledován. Snad to bylo způsobeno záměnou s jeho jmenovcem, Branislavem Tylem, který byl členem Národního výboru. O J. K. Tylovi je známo v souvislosti s revolučními událostmi pouze to, že se 12. 6. 1848 zúčastnil slavné mše na Koňském trhu v Praze a spolu s manželkou a švagrovou pomáhal při stavbě barikády v Poštovské ulici, kde tehdy Tyl se svou rodinou bydlel.

Třebaže Tyl v revoluci 1848/49 vystupoval spíše zdrženlivě a rozhodně nepatřil k radikálům typu K. Sabiny nebo J. V. Friče, měl revoluční události pozitivní vliv na jeho uměleckou tvorbu. Již v předrevolučních dramatech se projevilo Tylovo sociální citění. Revoluce k tomu přidala ještě ducha svobodomyšlnosti, který se nejvíce uplatnil v historickém dramatu „Jan Hus“ (premiéra 26. 12. 1848), ale i v dalších hrách, jež vznikly v letech 1849-1851: „Tvrdohlavá žena“, „Jiříkovo vidění“, „Čert na zemi“, „Měšťané a studenti“, „Cerná šnicka merenda“ a „Žižka z Trocnova“.

„MILÁČEK NÁRODA“ ODCHÁZÍ Z PRAHY

Revoluční události roku 1848 znamenaly na jedné straně dovršení Tylovy dramatické tvorby, na straně druhé předznamenaly blížící se konec jeho kariéry ve Stavovském divadle. Tato revoluce ostatně

„zlomila vaz“ i novému řediteli divadla - J. Hoffmannovi. Ten dokonce vyšel vstříc revolučnímu požadavku na vybudování dvou samostatných národních divadel, českého a německého, a jako novou českou divadelní scénu nechal v létě 1849 vybudovat Arénu ve Pštrosce.

J. K. TYL (1808–1856)
Kresba podle litografie z poloviny 19. století.

Nebýt následujících událostí, stal by se jednou Tyl se vši pravděpodobností ředitelem zamýšleného Národního divadla. A dodejme, že plným právem! Ale protože se v Čechách úspěch kohokoliv nikdy neodpouští, nebylo ani Tylovi dopřáno, aby se dlouho radoval z výsledků své práce. Ostatně nastupující doba Bachova absolutismu byla schopna zadusit jakoukoliv aktivitu prospěšnou českému národu. Zkrátka, Tyl ani Hoffmann neměli šanci udržet se ve vedení Stavovského divadla.

V době vrcholících soudních procesů a politické perzekuce účastníků nedávné revoluce došlo i na Tyla. Již v roce 1851 rozpoutal soustavnou protitylovskou kampaň novopečený vydavatel beletristického časopisu „Lumír“ - F. B. Mikovec. Ve svých článcích kritizoval nejen repertoár Stavovského divadla, který neovlivňoval zdaleka jen Tyl, ale i mnozí další činitelé, a nešetřil ani matku Tylových dětí - A. Forchheimovou-Rajskou. Se svou „trochou do mlýna“ přišel i J. J. Kolár, jemuž zkušenost s předchozí Tylovou denunciací z r. 1841 nestačila, a obvinil dramaturga českých představení z toho, že si „přivlastnil“ Kolárův překlad Mosenthalovy Debory. Když pak 12. 5. 1851 zemský výbor rozhodl, že na dalších šest let (1852-1858) svěří řízení Stavovského divadla „osvědčenému“ J. A. Stögrovi, bylo o dalším Tylově osudu rozhodnuto.

Dosavadní ředitel divadla J. Hoffmann dal koncem divadelní sezóny 1850/51

českým hercům včetně Tyla výpověď. Poslední představení, jímž se odcházející herci loučili s publikem, se uskutečnilo dne 15. 10. 1851; hrála se veselohra „Venkovský poslanec“. Deset odcházejících herců, mezi nimiž byli kromě Tyla také A. Rajská, K. Šímanovský, F. Krumlovský, J. Kaška a M. Lipšová, dostalo z výtežku představení dohromady 30 zlatých.

Jak už se stalo v našich končinách zvykem, ti, kteří vystvali Tyla z Prahy, aniž se obtěžovali přiznat mu aspoň část jeho nezpochybnitelných zásluh, zapomněli na svůj podíl na nastolení poměrů, pro něž se vžilo označení Bachův absolutismus. Intelektuální povýšenost, příkrasectví nestatečných „vlastenců“ a docela obyčejná závist spojená s notnou dávkou neomalenosti: to všechno se podepsalo na odchodu tehdejší elity českého divadelnictví ze Stavovského divadla.

Málokdo si tehdy uvědomoval, že po vzestupu českého divadla za působení J. K. Tyla jako dramaturga nastane opět doba úpadku. Ta naštěstí netrvala tak dlouho a skončila brzy po pádu A. Bacha. Tyl i Hoffmann měli prostě smůlu, že v období revoluce 1848/49 stáli v čele Stavovského divadla. To není konečnou v našich moderních dějinách nic neobvyklého. Něco podobného si naše společnost prožila od těch dob ještě několikrát, nejvýrazněji po roce 1968.

Tylovým odchodem z Prahy samozřejmě skončily i výhrady kritiků vůči jeho působení dramaturga. Pro někoho nebyl dost umělecký, pro jiného byl zase málo vlastenecký. Přístích čtyři a půl roku čekala Tyla neradostná budoucnost společenského vydědence a politicky nepohodlného individua, bída a postupné odumírání duševní i fyzické. Někdejší úspěšný dramatik a novelista již nebyl schopen napsat ani jedinou divadelní hru či povídku.

KOČUJÍCÍ DIVADELNÍ „ŘEDITEL“

Po vynuceném odchodu z Prahy se Tyl vydal ve slépěcích svého dřívějšího kolegy z dob ochotnických začátků divadelní kariéry - J. A. Prokopa. Ten po potlačení bojů na pražských barikádách musel odejít ze Stavovského divadla, kam ho předtím, počátkem roku 1848, přijal ředitel J. Hoffmann. Byl to právě Tyl, kdo přivedl v r. 1849 Prokopa na myšlenku zřídit samostatnou českou cestující divadelní společnost, která pak působila v letech 1849-1862 na českém a moravském venkově.

Obdobný postup jako Prokop zvolil i Tyl a dne 1. 10. 1851 si podal u místodržitelství žádost o udělení české divadelní koncese. Úřední místa ji zamítla, a tak Tyl začal na návrh K. Šímanovského jednat s německým ředitelem divadelní společnosti J. Kulasem z Vysočan, jemuž naopak byla téhož roku jeho koncese prodloužena. Dohoda zněla: Tyl a jeho herci budou hrát, kdežto Kulas bude dělat ředitele (za plat 50 zlatých měsíčně).

Kulasova společnost, kterou ve skutečnosti řídil Tyl, zahájila svou činnost s českými herci 1. 11. 1851 v Jindřichově Hradci. V dalších měsících hrála v Treboň, znovu v Jindřichově Hradci, v Táboře a nakonec v Písku, kde byla zřízena letní aréna. V době, kdy si Kulas podal žádost o čtyřtydenní provozování divadla v Českých Budějovicích, přišlo na Tyla udání, že je faktickým ředitelem této divadelní společnosti.

Za této situace, kdy hrozilo, že Kulasovi nebude prodloužena koncese, si Tyl znovu podal žádost o udělení koncese pro české hry. Do věci se vložil samotný pražský policejní ředitel L. Sacher-Masoch, který navrhoval, aby byla Tylova žádost znovu zamítnuta. Také v Kulasově případě začaly úřady dělat potíže: koncese mu sice byla prodloužena až do Velikonoc 1853, avšak čeští herci měli za povinnost hrát výhradně německy. Pod Kulasovou firmou vystoupili Tyl a jeho herci naposledy dne 19. 3. 1853 v Domažlicích.

Úřady pronásledovaly Tyla, jak se dalo. Již v roce 1850 bylo cenzurou zakázáno provozování her „Jan Hus“ a „Žižka z Trocnova“. Hrozilo odejmutí cenzurního povolení k provozování fady her, které měl Tyl ve svém repertoáru. Podobně nakladatel I. L. Kober nedostal povolení, aby mohl vydal Tylovy „Sebrané spisy“. V bezútešné finanční situaci píše Tyl zoufalé dopisy na všechny strany, aby získal peníze pro zajištění života své rodiny. Jeho jedinou myšlenkou bylo: dostat se z Domažlic do Prahy. Když se mu to nakonec počátkem května 1853 podařilo, došlo

k neúspěšnému jednání s divadelními řediteli Stránským a Zöllnerem a k návratu do Domažlic.

Třebaže F. Zöllner odmítal s Tylem jednat, záhy nastal i v této věci obrat. Zöllnerovu společnost totiž převzal královéhradecký měšťan J. Štändera, který nabídl Tylovi místo režiséra za měsíční plat 40 zlatých. Opakovala se situace, kterou Tyl zažil s Kulasem. Úřady ani pak nepřestaly Tyla pronásledovat. Místodržitelství 17. 8. 1853 nepovolilo provozování Mikovcovy historické tragédie „Záhuba rodu Přemyslovského“, kterou Tyl s oblibou hrál, a dokonce zakázalo pronajmutí Zöllnerovy koncese Štänderovi nebo Tylovi.

POSLEDNÍ ŠTACE: PLZEŇ

Tyl vedl svou divadelní společnost velmi svědomitě. Podařilo se mu změnit odmítavý postoj veřejnosti vůči hercům, dostával se však do stále větších finančních problémů. Život mu navíc komplikovaly zdravotní potíže: vedle srdeční vady se u něho projevilo tvrdnutí jater a dostavily se otoky nohou a žloutenka. Ve velmi vážném stavu kočovný divadelní „ředitel“ Tyl doputoval koncem března 1856 až do Českých Budějovic, kde ještě 22. 4. 1856 vystoupil v titulní roli své hry „Chudý komediant“. Následovaly Vodňany, kde v důsledku nemoci musel ulehnout, a Plzeň, kam byl převezen.

Kvůli nemoci, trvající déle než šest týdnů, zastavil ředitel Štändera Tylovi plat. Tyl ani pak nepřestal pracovat, byt upoután na lůžko. Přípravil ještě podkladky pro představení „Strakonického dudáka“, jež bylo odehráno dne 9. 7. 1856. Dva dny nato, 11. 7. 1856, Tyl umírá.

Jeho pohřeb se konal za značné účasti lidu. Nad hrobem se zpívala Tylova píseň „Kde domov můj“; na dramatickou rakev byl položen vavřínový věnec. Až do své smrti zůstal Tyl pod policejním dohledem. Podle úředních záznamů byl veden pod č. 126 na seznamu „osob politicky kompromitovaných a stojících pod policejním dohledem“.

Lépe než úředníci rakouského mocnářství se ke slavnému českému divadelníkovi zachovali obyvatelé Plzně. Při sbírce, kterou uspořádali, aby bylo zabezpečeno všech sedm Tylových dětí, z nichž nejmladšímu byly v době otcovy smrti pouze čtyři dny, bylo vybráno celkem 300 zlatých.

Památku J. K. Tyla si Plzeňané připomínají dodnes. Po muži, jenž v jejích městě ukončil svou pozemskou divadelní pouť, pojmenovali i zdejší divadlo.

Heřmanův dům v Plzni, kde J. K. Tyl zemřel.

31. 8. 2008

Reprofoto: archiv autora PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

Svobodné noviny ve 2. čísle letošního ročníku otiskly úryvky z knihy Pata Buchanana „Soudný den“. Takovýhle elaborát by se snad vyjímал v Lidových novinách či jiných německých novinách vycházejících v Čechách, případně v České rozhlasu 6. Tam je jakýkoliv „antibushismus“ ve flóru (je postmoderní) a názory všelijakých těch Buchananiů, Zakariů, Fukojamů, či jak se všichni ti hlasatelé antiamerikanismu jmenují, právě tady nacházejí vděčné čtenáře a posluchače.

Co vlastně panu Buchananovi na Americe nejvíc vadí?

Amerika se snaží exportovat do celého světa svobodu a demokracii, zoufá si pan Buchanan, bývalý poradce amerických prezidentů. Co na to máme panu Buchananovi v Čechách říct?

Kdyby to tak ta zlá Amerika, vyvážející svobodu a demokracii po celá dlouhá desetiletí ve 20. století nečinila, panovaly by nejen u nás, ale i v Polsku, Maďarsku, Bulharsku, Rumunsku, východním Německu, Lotyšsku, Estonsku, na Litvě a dokonce i v Rusku navlas stejné poměry, jaké dodnes panují v Číně, Severní Koreji nebo na Kubě; neboli miliony lidí v koncentračních lágrech, zákaz myšlení a šíření jakýchkoliv názorů i volného pohybu a stoprocentní kádrová kontrola nad veškerým obyvatelstvem, všude špiclování, lež, přetvářka a děsivá podlézavost komunistických vůdců vůči Moskvě, kde na věčné časy trnula parta rudých despotů, kteří vyvázeli komunistický totalitarismus do celého světa.

Jedině díky americkému vměšování do vnitřních záležitostí komunistických zemí jsme se konečně po půl století - od roku 1939 do roku 1989 - dočkali stejné svobody a demokracie, již se těšila západní Evropa. Proto všichni ti, kdo milují svobodu a demokracii, nemohou být Americe nikdy dost vděční za tohle americké „vměšování“.

Může tohle někdy pochopit pan Buchanan i se svým titulem bakaláře z Georgetownské univerzity?

Stručně k některým jeho největším omylům:

● **Konverze Busha k neokonzervativní ideologii zavlekla USA do války, která zničila Bushovo prezidentství a zakončila „americké století“.**

Omyl. Tuhle válku, či jak to nazvat, Amerika nezahájila, ta byla Americe nucena zbabělým teroristickým aktem ze dne 11. září 2001, kdy několik islámských zločinců-fanatiků povražďilo přes tři tisíce nevinných lidí jen proto, že byli Američané. Domníval-li se někdo v islámském světě a kdekoliv jinde, že se tato megavražda obejde bez následků, pak se mýlil. Byl to právě prezident USA George Bush, který dal jasně najevo, že i s touhle nevypočitatelnou agresivitou si Amerika poradí. A skutečně: po 11. září 2001 už nikde na celém území USA nevyletěl do povětří žádný dům či most.

Islámským teroristům nezbylo, než se přesunout se svým „svatým bojem“ do jiných, méně připravených zemí v Evropě. Právě díky opatřením, která G. Bush proti terorismu v Americe zavedl, mají tyto zločinci v USA utrum již sedm let. Je to jeden z nejvýznamnějších úspěchů prezidenta USA G. Bushe.

● **Ve východní Evropě, v Rusku či na Kubě neselhal marxismus jako takový, nýbrž selhali vůdcové, kteří nepochopili, o čem ten komunismus je.**

To je jedna ze stěžejních tezí, s níž vyrukovali poražení komunisti po listopadu 1989 i u nás (Ransdorf). Je to jen další omyl nejen komunistů, ale i pana Buchanana. Komunističtí vůdcové marxismus pochopili naopak dokonale. Věděli příliš dobře, že pokud chtějí kdekoliv na světě zavést vládu bezpráví zvanou komunismus, musí tam nejprve lidi zbavit základních občanských

ropské státy bez výjimky, jakmile nabyl svobodu díky americkým neokonzervativcům a Reaganovi, se samy a dobrovolně okamžitě rozhodly pro demokracii, aniž jim to někdo poručil, či kontroloval, dělají-li demokracii „po americku“. Přitom Amerika nemusela zřizovat po celé Evropě tábory nucených prací pro miliony nepřátel „americké demokracie“. Ani tato fakta panu Buchananovi, bakaláři z univerzity v Georgetownu, nic neříkají. Učili se tam tomu zřejmě jinak.

● **Amerika se nevyvarovala svého „demokratického pokušení“: zbožnění demokracie jako formy vlády a s tím související ambice, že veškeré lidstvo se k této teorii „přivine“.**

S tímhle jsme se už taky kdysi dávno setkali: demokracie je jen buržoazní vynález a svoboda není nic než poznaná nutnost

Omyly pana Buchanana

a lidských práv. Jakákoliv opozice by je totiž okamžitě smetla. Svoboda a komunismus je něco jako oheň a voda. Kdyby stejný despot a vrah Hitler, lépe pochopil“ nacismus, mohli jsme tu dodnes mít Velkoněmeckou říši v plném koncentračním rozkvětu, právě tak jako takzvaný Sovětský svaz, který by byl dodnes nejvěrnějším přítelem Velkoněmecké říše. Tohle už známe, zažili jsme to a jenom pan Buchanan v Georgetownu netuší, o čem je řeč.

● **Bushovo prezidentství zničila představa, že obrátí celý svět na víru v demokracii.**

Na tuhle otázku nejsrozumitelněji odpoví nadcházející prezidentské volby v USA. Zvítězí-li McCain, bude to důkaz, že Bushovo prezidentství nebylo zdaleka otřeseno tak, jak se nás o tom snaží přesvědčit všichni pokrokoví propagandisté. Je jen zarážející, že tihle žurnalisti, kteří jsou povětšinou židovského původu, si jakoby nepovšimli, že prezident Bush po celých osm let bojoval i za Izrael, čímž si vysloužil nenávisť celého arabského světa. Celý svět ví, že kdyby Amerika nechala Izrael padnout, bylo by okamžitě po islámském terorismu.

● **Reaganovi neokonzervativci věřili, že porazí sovětskou ideologii a pak vnutí světu ideologii vlastní.**

Reaganovi neokonzervativci sovětskou ideologii v roce 1989 skutečně porazili a nějakým násilným šířením demokracie a svobody se pak už vůbec nemuseli zřizovat. Všechny východoev-

(Marx-Engels). Jenomže demokracie není vynález buržoazní, ale řecký, antický (Periklés, 5. století před Kristem) a je to zaručeně daleko lepší forma řízení státu než vláda dle receptu Trockého, Lenina a Stalina, které z nějakého „demokratického pokušení“ nelze podezívat ani náhodou. Historie nám dokládá, že panovník, který odmítá demokracii, musí masově vraždit, jinak by se na trůnu neudržel.

● **To, co spousta Američanů obdivuje jako nejpokrokovější éru, v jaké kdy člověk žil, to jini považují za údoby dekadence a úpadku.**

Kdo jsou to ti jini? Náckové, anebo bolševici? Teroristi, anebo intelektuální elita z univerzity v Georgetownu? Pokud si ještě pamětníci vzpomenu, Rudé právo 42 let nepsalo o ničem jiném tak vehementně, jako právě o úpadku (zahnívání) západní buržoazní společnosti a o tamním děsivém úpadku mravů. Po listopadu 1989 téma mravnosti převzal do svého repertoáru bývalý český prezident Václav Havel. **Mravnost nade vše!** hlásal jako Hugo Haas vté známé komedii z první republiky. Nikdy to ale nemyslel vážně - a nikdo ho ani vážně nebral.

● **Že Kdo v Bushově světě „dobra a zla“ stojí na té „zlé“ straně? Kdo v Čechensku a kdo v Pekingu? Za druhé světové války se Amerika klidně spojila se Stalinem a při převratu v Chile s diktátorem Pinochetem.**

Motto:

„Jednou nás nazvou generací slabochů. Nechali jsme se zabíjet a mučit a pak jsme pečovali o své vrahy v jejich stáří.

My je nebudeme střílet a mučit, jako to dělali oni nám, ale vůči svým dětem jsme povinni je všechny nalézt a soudit.

Musíme veřejně odsoudit samu ideu, která učí nenávidět. Jestliže zločince nestrestáme, podrýváme základy spravedlnosti a učíme tím mladé, že podlost se nestresá, ale že přináší moc a blahobyt.“

Alexander Solženicyn

Plk. v. v. Ing. Zbyněk ČEŘOVSKÝ

Dne 21. srpna 2008 uplynulo 40 let od chvíle, kdy vojska pěti států Varšavské smlouvy v čele se Sovětským svazem přepadla a okupovala na dlouhých 21 let tehdejší Československou socialistickou republiku. Okupace pro osvětlení paměti se zúčastnila vojska sovětské, polské, maďarské, bulharské a východoněmecké armády (tehdejší DDR).

Nechci a nebudu se zabývat politickými událostmi, které této tragické události předcházely. Pozornost chci zaměřit na vojensko-politickou situaci, organizaci, složení a výzbroj československé armády se zaměřením na letectvo a jeho zabezpečující útvary. Přitom však nelze opomenout, že jakékoliv změny v politické situaci se ihned a bezprostředně odrazily v ozbrojených silách.

Československá armáda, řízená Ministerstvem národní obrany, dislokovaným v Praze, a jejím generálním štábem, který měl na starosti organizaci, výcvik a doplňování vojsk, se skládala ze tří vojenských okruhů: středního, západního a východního. Jejich velitelství byla ve městech Příbram, Tábor a Trenčín a představovala vlastně dvě armády, 1. a 4. ve smyslu organizace sovětské armády, která neznala sborovou organizaci. Východní vojenský okruh byl vlastně týlovou (logistickou) základnou československé armády. Byl vytvořen tzv. československý FRONT, což v sovětské terminologii byl strategický svaz.

Západní vojenský okruh, jehož velitelství bylo v Příbrami a jehož velitelem byl generál major Procházka, měl ve své dislokaci kromě týlových a zabezpečujících útvarů tyto svazky: 1. a 13. tankovou divizi; 2. a 20. motostřeleckou divizi; 19. mechanizovanou divizi. Střední vojenský okruh s velitelstvím v Táboře, jehož velitelem byl generálmajor Lalo, byl složen z těchto bojových svazků: 4. a 9. tankové divize; 3. a 15. motostřelecké divize.

Východní vojenský okruh, dislokovaný v Trenčíně, neměl žádné bojové útvary. Velitelem byl generálporučík Samuel Kodaj, který se později proslavil jako jeden z nejhorších normalizátorů.

I. LETECTVO A PROTIVZDUŠNÁ OBRANA STÁTU BYLY ORGANIZOVÁNY TAKTO:

10. letecká (tzv. frontová) armáda, měla velitelství v Hradci Králové. Velitelem armády byl generálporučík Jozef Kúkel.

Organizace:

- 1 stíhací letecká divize Bechyně;
2. stíhací bombardovací letecká divize Přerov;
3. 34. stíhací bombardovací letecká divize Čáslav-Chotusice;
4. 47. průzkumný letecký pluk Mladá;
5. 45. dělostřelecký průzkumný letecký pluk Plzeň-Bory;
6. 50. spojovací vrtulníkový pluk Praha-Kbely;
7. fotoletecká skupina (Mimoň-Hradčany);
8. vyhodnocovací a fotografické středisko (Mimoň-Hradčany).

7. armáda PVOS (protivzdušné obrany státu) byla dislokována v Praze a jejím velitelem byl generálmajor Zdeněk Kamenický. Skládala ze dvou sborů, a to: 2. sboru PVOS s velitelstvím Zatec, který měl v sestavě kromě dalších útvarů dva stíhací pluky, jež byly dislokovány na letištích Zatec a České Budějovice, a 3. sboru PVOS s velitelstvím v Brně, který měl pouze jeden stíhací letecký pluk na letišti Ostrava-Mošnov.

Kromě těchto bojových útvarů bylo československé vojenské letectvo vyzbrojeno i protiletadlovými dělostřeleckými pluky, bateriemi protiletadlových raket, radiotech-

ČTYŘICET LET HANBY A OTROCTVÍ – 40 let od okupace Československa v roce 1968

nickým vojskem (u PVOS), týlovými a radiotechnickými útvary (u 10. LA).

Výcvikem pilotů bylo pověřeno Vyšší vojenské letecké učiliště v Košicích, které mělo ve své organizaci tři školní letecké pluky, a to v Košicích, Piešťanech a ve Zvolení. Opravami letecké techniky se zabývaly letecké opravny Trenčín, Praha-Kbely a Praha-Malešice. Ústředními opravami letecké techniky byl závod AERO na Letišti Vodochody, kde se dnes vyrábějí letouny L-159. Velitelem letectva byl 1. náměstek ministra národní obrany generálporučík Jozef Činčár.

Každá letecká divize měla ve své organizaci divizní leteckou opravnu, letištní a radiotechnický prapor. Každý letecký pluk měl taktéž ve své podřízenosti letištní a radiotechnický prapor, které zajišťovaly logistické zabezpečení a spojení. Kromě toho měl svoji dílnu (TOP), v jejímž čele stál zástupce velitele pro inženýrsko-leteckou službu.

Tato organizace byla vytvořena po rozsáhlé reorganizaci letectva a zabezpečujících útvarů v průběhu šedesátých let, kdy ekonomická situace státu nebyla schopna zajistit výcvik, výzbroj a organizační strukturu. Jen pro zajímavost uvádím, že v té době mělo československé vojenské letectvo 33 leteckých pluků s počtem 1 500 letounů. Organizace přesně odpovídala organizaci letectva Sovětské armády.

II. LETIŠTNÍ SÍŤ

Československé vojenské letectvo mělo v šedesátých letech k dispozici celkem 22 letišť, a to buď s betonovým, nebo asfaltobetonovým povrchem. Pouze dvě letiště měla povrch travnatý, zpevněný. Pro případ použití travnatých, nepevněných letišť v případě nepříznivého počasí nebo v zimě mělo letectvo k dispozici ocelové rohože pro zpevnění vzletové a přistávací dráhy.

V případě potřeby mohlo letectvo využít letištní síť Československých aerolinií, se kterými se v případě války počítalo s přeměnou na dopravní letectvo. Kromě toho se plánovala možnost využití některých úseků budované dálniční sítě nebo zvláště vybudované silnice, např. mezi Olomoucí a Přerovem, kde se tyto pokusy zkoušely.

Záložních letišť s dostatečnou délkou a šířkou pro používání reaktivních letounů s betonovou nebo asfaltobetonovou dráhou bylo celkem 14 a každý letecký pluk měl na starosti a v péči jedno až dvě tato letiště a staral se o jejich permanentní provozuschopnost. Na některých letištích byly strategické zásoby paliva, pohonných hmot, výzbroje a výstroje.

III. DISLOKACE ČESKOSLOVENSKÉHO VOJENSKÉHO LETECTVA:

10. letecká armáda:

Velitelství a štáb byl ve městě Hradec Králové, v budově, zvané Hrad. Velitelská letka byla dislokována na letišti.

2. stíhací bombardovací letecká divize: město Přerov; 6. stíhací bombardovací letecký pluk (dále jen sbolp)– Přerov; 20. sbolp – Náměstí nad Oslavou; 30. sbolp – Hradec Králové.

34. stíhací bombardovací letecká divize: letiště Chotusice-Čáslav; 17. sbolp – Mimoň-Hradčany; 18. sbolp – Pardubice; 28. sbolp – Čáslav-Chotusice.

1. stíhací letecká divize – letiště Bechyně: 1. stíhací letecký pluk (dále jen slp) – letiště Bechyně; 4. slp – Pardubice; 5. slp – Líně (Dobřany u Plzně).

Útvary přímo podléhající velitelství 10. LA: 47. průzkumný letecký pluk – Mladá; 45. dělostřelecký průzkumný letecký pluk – Líně (Dobřany); 50. spojovací vrtulníkový letecký pluk – Praha-Kbely; fotoletecká skupina – letiště Mimoň-Hradčany; vyhodnocovací a fotografické středisko – letiště Mimoň-Hradčany.

IV. ORGANIZACE, POČTY A VÝZBROJ LETOUNŮ (VRTULNÍKŮ)

Každá letecká divize byla složena ze tří leteckých pluků. Pluk měl ve své organizaci 3 letky po třech rojích o čtyřech letounech, dále 2 až 4 letouny s dvojím řízením, tzv. UTI, a 4-6 letounů záložních, tedy celkem 42 až 46 letounů, někdy i padesát.

Letecká divize měla tedy ve své výzbroji 130 až 150 letounů různých typů. Stíhací letectvo bylo vyzbrojeno letouny MiG-21 různých modifikací a několika letouny UTI pro výcvik a přezkušování pilotů. Stíhací bombardovací pluky byly vyzbrojeny letouny MiG-15 bis, MiG-15 bis R (průzkumné) a MiG-15 bis UTI. Dva stíhací bombardovací pluky (20. a 28.) byly krátce předtím přezbrojeny na letouny Su7b, Su7b UTI.

Některé pluky dostaly k výcviku a k přezkušování pilotů československé letouny L-29 Delfín v počtu 1-2 kusy pro každý pluk.

45. dělostřelecký průzkumný pluk byl přezbrojen z letounů IL-10 na letouny L-29 Delfín a dále měl tzv. roj nočních korekto-

rů, vyzbrojený letouny K-60 Brigádýr. Tento pluk byl určen pro průzkum, řízení a opravování dělostřelecké palby a raket.

47. průzkumný letecký pluk byl vyzbrojen letouny MiG-15 bis R, MiG-21 R, IL-28 a IL-14 SRS. Tento pluk, přímo podřízený velitelství 10. LA, byl určen k provádění vzdušného strategického průzkumu, zejména pak ke zjišťování systému PVOS ve Spolkové republice Německo a rozmístěných vzdušných sil USAF.

50. vrtulníkový spojovací pluk byl určen ke spojovací a kurýrní službě a měl ve své organizaci sovětské vrtulníky Mi-1, Mi-4, Mi-6 a L-200 Morava.

Velitelská letka 10. LA měla ve své výzbroji 2 letouny IL-14, 2 letouny L-200 a vrtulníky Mi-1 a Mi-6.

Fotoletecká skupina byla určena pro fotografický a fotogrametrický letecký průzkum a snímkování území ČSSR a byla vyzbrojena speciálně upravenými letouny IL-14, které byly vyřazeny ze služby Československých aerolinií.

Vyhodnocovací a fotografické středisko, podřízené přímo velitelství 10. LA, bylo určeno ze zpracování a vyhodnocování leteckých snímků, pořízených 45. a 47. leteckým plukem. Zpracované výsledky vzdušného průzkumu byly předávány přímo na štáb 10. LA, oddělení průzkumu.

Vyšší vojenské letecké učiliště v Košicích mělo ve své organizaci letouny L-29 Delfín, L-200 Morava, MiG-15 bis a UTI a MiG-21 UTI, rozmístěné na letištích Košice, Piešťany a Zvolen. Bojové letouny, schopné k nasazení, učiliště nemělo.

SUMARIZACE:

10. letecká (frontová) armáda) měla ve své výzbroji cca 500 letounů a vrtulníků různých typů a modifikací.

7. armáda PVOS, organizovaná do dvou sborů PVOS se svými protiletadlovými pluky, bateriemi řízených raket typu země-vzduch a se svými radiotechnickým vojskem disponovala cca 140 – 150 letounů Mi-21.

Celkem tedy československé vojenské letectvo bylo v roce 1967 vyzbrojeno 750 až 800 letouny a vrtulníky, z nichž pro bojové nasazení v 1. linii bylo připraveno cca 500 letounů a vrtulníků.

V roce 1967 byla připravena rozsáhlá reorganizace a redislokace letectva, která měla zefektivnit činnost a úlohu letectva v nastávajícím úderu proti zemím NATO v Evropě podle vypracovaných plánů a vojenské doktríny Sovětského svazu a Varšavské smlouvy.

Tento plán byl narušen červnovou pětidenní válkou Izraele proti arabským zemím (Egyptu, Sýrii a Jordánsku) a později násilnou okupací Československa v srpnu 1968. Po obsazení Československa a částečné konsolidaci vojensko-politických poměrů byla podle plánů Varšavské smlouvy tato reorganizace a redislokace uskutečněna, a to zejména také proto, že některá letiště byla obsazena sovětskými leteckými pluky a československé útvary musely tato letiště opustit.

V úvodu jsem věnoval značnou pozornost vojenské síle tehdejší Československé socialistické republiky, protože měla v plánech Varšavské smlouvy důležitou roli.

Československá armáda byla schopna podle svých současných stavů a výzbroje nasadit v první fázi útočné války cca 220 tisíc vojáků, 500 bojových letounů, 4 500 tanků a obrněných vozidel. Dále měla k dispozici paramilitární jednotky Lidových milicí, vyvíjené zálohy SVAZARMU a policie a příbližně jeden milion vyvíjených záloh.

INVAZE A OKUPACE ČESKOSLOVENSKA 21. SRPNA 1968

Začátek invaze, který byl již mnohokrát popsán, byl proveden v nočních hodinách dne 20. srpna 1968, kdy na letišti v Praze-Ruzyni přistály první sovětské dopravní letouny a vysadily speciální jednotky, které měly za úkol obsadit strategická místa v Praze a eliminovat případný odpor. Proto prvním cílem byl Ústřední výbor KSČ, Ministerstvo národní obrany a Generální štáb Československé lidové armády.

V rozporu s oficiálním tvrzením na základě styku se sovětskými okupačními jednotkami jsem se dozvěděl od velitele sovětského stíhací pluku, který přistál na letišti Mimoň-Hradčany, že se na okupaci připravovali již v květnu 1968. Tento letecký pluk byl dislokován na sovětsko-čínských hranicích a byl postupně přemístován na Ukrajinu, odkud zahájil přelet do Československa.

Pozemní sledy vojsk Sovětské armády zahájily přesuny v nočních hodinách a překročily československé hranice brzy ráno 21. srpna 1968.

Letecké útvary sovětské a polské armády začaly obsazovat letiště až po rozednění téhož dne.

Důležitou okolností, která předcházela

invazi a o níž se málo hovoří, je skutečnost, že si Rusové před okupací prověřili tzv. velitelsko-štábním cvičením dislokaci a stav štábů všech stupňů. Nakonec cvičením protivzdušné obrany, která měla prověřit připravenost vojsk vlastních i západních pro případné vojenské střetnutí, byli připraveni na provedení vojenské okupace. Cvičení mělo krycí název ŠUMAVA a konalo se v době od 20. do 30. června 1968.

Vlastní průběh letecké okupace začal průzkumem letišť Hradec Králové a Pardubice ruským letounem typu Jak-27, který od ranních hodin tzv. osmičkami prověřoval stav na těchto dvou strategických letištích. Jen pro zajímavost uvádím, že ruský letecký pluk, který měl přistát v Pardubicích, přes všechna opatření nevěděl, že na letišti byla zahájena generální oprava vzletové a přistávací dráhy a že jsou na něm rozmístěny stavební stroje. Taktéž jim z nepochopitelných důvodů ušlo, že 4. stíhací pluk je z tohoto důvodu dislokován na polním letišti Mnichovo Hradiště a že 50. vrtulníkový pluk je na cvičení na polním letišti v Mladé Boleslavi. K obsazení letišť byla použita letadla sovětské a polské armády, a to MiG-15 Bis, MiG-17 a MiG-21.

Poláci obsadili společně s ruskými stíhacím plukem, dislokovaným na polském letišti v Žagani, s letouny MiG-17 hradecké letiště, a z vrtulníků a letounů IL-14 vysadili speciální jednotky, které obsadily štáb 10. letecké armády a eliminovaly tak jeho činnost. Současně obsadila polská výsadková jednotka velitelské stanoviště 30. sbolp, a co neukradli, totálně zničili. Když nám bylo dovoleno po několika dnech si naše velitelské stanoviště prohlédnout, zbyl z něho jen obvodové zdi dřevotřískového baráku, který jsme později darovali skautům jako klubovnu.

Krátce poté se dostavili vysocí důstojníci a generálové Sovětské armády se svými úkoly zabránit jakémukoliv odporu.

V podstatě lze říci, že sovětské letecké a pozemní jednotky obsadily celou organizaci 10. LA a 7. APVOS, takže letectvo bylo v této chvíli naprosto neschopné jakékoliv činnosti. V mnoha případech zablokovaly tanky, obrněnými transportéry nebo nákladními auty vzletové a přistávací dráhy.

S okupačními jednotkami přišli také příslušníci NKVD a GRU, kteří měli hned zpočátku sledovat chování a přístup příslušníků československé armády vůči okupačním jednotkám. Výsledky jejich činnosti se projeví v následném hodnocení, pozdější diskriminaci a propuštění, přesněji však vyřazování všech příslušníků armády, kteří jakýmkoli způsobem projeví nesouhlas s tzv. bratrskou internacionální pomocí, jak byla později okupace nazývána.

Tito příslušníci speciálních jednotek navázali okamžitě úzkou spolupráci s orgány československé Státní bezpečnosti (StB) a důstojníky Vojenské kontrarozvědky (VKR), kteří byli vlastně příslušníci 3. správy SNB, tedy StB v armádě, tzv. kontrarozvědky.

Jako první opatření okupačních úřadů byly provedeny rozsáhlé změny v politickém aparátu jak veřejném, tak vojenském a desátý den okupace začala tzv. konsolidace politických poměrů, která spočívala v odstraňování letáků a navazování „přátelských vztahů“ s okupačními jednotkami.

Nepříjemné důsledky okupace jednotkami Národní lidové armády NDR se projeví bezprostředně po jejich obsazení severozápadního území ČSSR, když lidé si jejich přítomnost ztotožnili s okupací hitlerovských vojsk v březnu 1939. V důsledku toho byly německé jednotky krátce nato z československého území staženy.

Současně s tím začal masový ideologický tlak na československé občany. Kolaboranti a příslušníci policie distribuovali český psané, okupačními jednotkami vydávané a tištěné noviny a letáky a z Drážďan (DRESDEN) začala vysílat rozhlasová stanice VLTAVA, ze které promlouvala dnes pro-

sazovaná herečka (vše zapomenuto) divadla v Libni – Kateřina Macháčková.

Československé vojenské letectvo mělo vlastní spojovací síť, a to jak telefonickou, radiovou, tak i směrovými radiostanicemi.

Z telefonních ústředí na štábech všech stupňů se bylo možno dostat i do civilní telefonní sítě, takže jsme měli hned od začátku okupace naprostý přehled o situaci.

Kromě toho každý letecký pluk měl vlastní: telefonní a rádiové spojení s nadřízeným štábem; šifrovací spojení (důležité a tajné písemnosti se předávaly tzv. šifrovkou); dálkopisné spojení (na kterýkoliv štáb od stupně pluku výše); spojení přes meteoroslužbu, která byla na každém vojenském i civilním letišti; odposlechem zpráv.

Jako perličku uvádím, že naši meteorologové dokázali na zařízení sovětské výroby typu FTAK (pták), přeladit příjem zpráv tak, že jsme dostávali z Frankfurtu nad Mohanem (FRANKFURT/MAIN) neaktuálnější zprávy, které z tohoto meteorostřediska byly vysílány.

DŮSLEDKY OKUPACE A NÁSLEDKY

Ihned po obsazení leteckých štábů a letišť byl letectvu vydán zákaz veškerého letového provozu. Rusové obsadili veškeré štáby a dispečerská střediska. Vynucovali si palivo do letadel, potraviny, ubytování. Muse-la být vyklizena řada hangárů, ve kterých si začali sami provádět ošetřování a provozuschopnost letecké techniky. Musely být vyklizeny prostory pro ubytování důstojníků, pilotů a mužstva a zvláště technického personálu, který se k našemu překvapení skládal především z docela pohledných mladých žen.

Během dvou měsíců, kdy byl zákaz létání, byla provedena nedokončená reorganizace a redislokace, a to také z důvodů, které jsem již uvedl. Na letištích Mladá, Mimoň-Hradčany, Ostrava-Mošnov a Zvolen byly dislokovány sovětské letecké pluky, vyzbrojené letouny MiG-21.

Byla zrušena 2. sbold v Přerově, 17. a 18. sbolp. 47. pzp v Mladé byl přemístěn na letiště Pardubice a jednou letkou na letiště Líně. Do podřízenosti 34. sbold byl podřízen 6. a 30. sbolp, takže divize měla 4 pluky, dva vyzbrojené letouny MiG-15 bis a dva pluky s letouny Su-7b. Letouny od zrušeného 17. a 18. sbold byly předislovány k 6. a 30. sbolp (Přerov a Hradec Králové). 45. dpzp byl předislovován na letiště Pardubice. Fotoletecká skupina a VFS byly přemístěny na letiště Hradec Králové. U 7. APVOS byl zrušen 3. sPVOS, dislokovaný v Brně.

Důsledky okupace a dlouhodobé přestávky v létání se u našeho pluku projevíly leteckou katastrofou, při které přišel o život zkušený pilot.

Okupace Československa měla krycí název DUNAJ a zúčastnily se jí 1. gardová a 20. motostřelecká gardová armáda, které byly podporovány 24. leteckou armádou. 20. msga měla ve své sestavě v době okupace motostřeleckou divizi z NDR.

Polská armáda dodala z leteckých sil pouze 33 letounů různých typů, 8. maďarská střelecká divize měla vyčleněny pro okupaci 104 letouny různých typů.

Okupace byla naplánována a provedena z deseti prostorů třemi armádními skupinami. Severní skupina, která provedla vpád z území Polska, představovala cca 70 000 vojáků a 1 800 tanků a obrněných vozidel. Západní skupina (NDR) měla cca 35 000 vojáků a 1 300 tanků. Jižní skupina, která vpadla do ČSSR z Maďarska, měla sovětské, maďarské a bulharské jednotky v síle 40 000 vojáků a přibližně 1 500 tanků a obrněných vozidel.

Celkem tedy první vlna okupačních vojsk měla přes 200 000 mužů a 7 500 tanků obrněných vozidel a transportérů. Proti takové přesile jakékoliv myšlenky na ozbrojený odpor byly naprosto absurdní.

(Pokračování na str. 7)

650 tisíc vojáků z Ruska, Polska, NDR a Maďarska přepadlo Československo.

ČTYŘICET LET HANBY A OTROCTVÍ

(Pokračování ze str. 6)

Letecké zajištění první vlny okupace provádělo 250 letounů AN-12 a asi 10 letounů AN-4. Stíhací ochranu zajišťovalo cca 200 letounů MiG-17, MiG-19 a MiG-21.

Jak jsem se již zmínil, současně s okupací byla aktivně prováděna opatření k likvidaci „nepřátelských a oportunistických sil“ v armádě. Každý, kdo se jakýmkoliv způsobem negativně postavil nebo vyjádřil proti okupaci, se dostal na seznam nepřátelských osob a později byl zlikvidován vyhozením z armády, degradací, odnětím vyznamenání a tzv. příspěvků za službu. Tak se dostaly tisíce lidí na okraj společnosti a do sociálních problémů. Nelze ovšem očekávat, že velení armády, která bylo již plně v okupačních rukou, mohlo vyhodit všechny nepohodlné osoby. Začaly proto působit tzv. prověřkové komise, které navrhovaly, koho vyhodit hned a koho později. I tak se stalo, že některé jednotky a útvary zůstaly bez velení a bylo nutné je zrušit nebo zreorganizovat. Řada vojáků z povolání zůstala bez jakékoliv perspektivy v armádě až do roku 1974 a v ojedinělých případech až roku 1977, kdy byli z armády vyhozeni, propuštěni, degradováni a mnozí uvězněni.

Na tzv. Hlavní politické správě Československé lidové armády byla velice aktivní Kontrolní a revizní komise (K RK), v níž působili generálové Čepický, Brož, Petržíla, Hašek a Romučuskij, kteří rozhodovali o osudech desetitisíců příslušníků armády a podíleli se na nezákonných praktikách, jež představovaly různé akce, z nichž armádní holocaust se nazýval NORBERT.

Nikdo z těchto lidí nebyl až do této doby vzat za svoje zločiny k odpovědnosti. Takový je výsledek právních poměrů v současné České republice a naprosto přesně to koresponduje s mottem Alexandra Solženicyna, které jsem uvedl úvodem.

Podle zjištěných dokumentů (které nemusejí být vyčerpávající) bylo:

- cca 15 000 generálů, důstojníků, praporčíků a občanských zaměstnanců vyhozeno z armády. Říkám vyhozeno, nikoliv propuštěno, neboť tyto akce byly spojeny s vulgárnostmi, cynismem a nenávistí, často i násilím;
- 11 130 osob bylo plánováno umístit do internačních táborů (o tom se ještě zmíním);
- 921 vojáků z povolání bylo odsouzeno a uvězněno (mezi ně jsem patřil i já);
- 6 880 vojákům byla odňata vyšší hodnost (důstojník s vyšší hodností byl od majora výše – pozn. aut.) Tisíce vojáků z povolání byly degradovány do hodnosti vojína;
- 9 072 vojáků bylo zařazeno do seznamu akce NORBERT;
- z činných záloh byli vyřazeni 24 243 důstojníci a 3 882 praporčíci.

Abychom si uvědomili celou zrůdnost komunistického režimu jen v československé armádě, podotýkám, že v letech 1990 až 1993 požádalo o rehabilitaci 11 558 vojáků a občanských zaměstnanců vojenské správy, kteří byli protiprávně a nezákonně vyhozeni po srpnu 1968 z armády. Ti, kteří již nemohli o rehabilitaci požádat, byli mrtví nebo spáchali sebevraždu. A aby tomu všemu nebylo dost a mohlo se tak projevit švejkovství, nepravdivost a zrůdnost tohoto režimu, tak jen sám za sebe dodávám, že jsem byl vyhozen z armády v roce 1970 bez nároku na zákonem přijaté náležitosti, degradován, odňata mně prezidentem republiky udělená vyznamenání, dvakrát uvězněn a v rámci akce StB ASANACE násilně vystěhován s celou rodinou do Spolkové republiky Německo. A aby toho nebylo dost, v roce 1990 mne rehabilito-

val na Ministerstvu národní obrany generál, který figuruje v oficiálním seznamu Ministerstva vnitra České republiky jako agent StB. A když mě prověřovali, zda mohu opět sloužit v české armádě, posudek na mne vystavila vojenská kontrarozvědka, tedy ti lidé, kteří způsobili nejen mně a celé mojí rodině a dalším tisícům bezejmenných přes dvacet let zmařeného života. A navíc: majetek, o který jsme v rámci vystěhování přišli, nám dosud nebyl navrácen. Dále je nutné podotknout, že vyhození vojáci jen těžko šáněli zaměstnání a byli pod neustálým dozorem územních organizací KSČ a StB. Zpravidla pro ně zbyly jen dělnické profese a v mnoha případech, jako u mne, zaměstnání pokud možno co nejdále od místa trvalého bydliště. Současně s tím byli postihováni členové rodiny, manželky (jako v našem případě) byly vyhozeny ze zaměstnání a děti nebyly připuštěny ke studiu.

ZÁVĚR

V roce 1970 byla na Ministerstvu obrany zpracována „Analýza vojensko-politické situace“, na jejímž základě byla provedena tzv. očista Československé lidové armády. Doklady o této hrůzně akci jsou dosud uloženy v archivu armády a nebyly dodnes plně odtajněny. Vrcholnými orgány KSČ byly provedeny represivní akce proti odporcům režimu s krycími jmény ZÁSAH, VLNA a NORBERT.

Pro nás, jako bývalé příslušníky armády, byla akce NORBERT přípravou na fyzickou likvidaci v případě vyhlášení tzv. akce MBO, tedy mimořádného bezpečnostního opatření.

Akce Norbert zahrnovala seznamy zvláště režimu nebezpečných lidí, kteří měli být v rámci MBO zatčeni a převezeni do koncentračního tábora, jenž byl již vybudován u obce Švařec v okolí Žďáru nad Sázavou.

Katetizovaní občané, zahrnutí do akce NORBERT, byli zařazeni do čtyř skupin:

I. Zvláště nebezpeční, aktivní organizátoři, označení N-1-Z, měli být po zatčení zlikvidováni na místě pro výstrahu ostatním. Likvidací se minilo zastřelení.

II. Protisocialisticky zaměřené osoby, mající kontakty s reakčními nebo zahraničními silami. Byli označeni N-P nebo N-2P. Takové osoby měly být po zatčení převezeny do koncentračního tábora a tam zlikvidovány.

III. Protisocialisticky naladěné osoby s vyčkávacím postojem. Takové osoby měly být převezeny do koncentračního tábora a tam vyčkávat na další rozhodnutí o svém osudu.

IV. Ostatní protisocialisticky orientované osoby. Ty byly podle instrukcí akce Norbert vhodné pro převýchovu.

Pro zajímavost uvádím, že jsem měl v rámci akce NORBERT označení N-P a byl jsem tedy určen k likvidaci, a to i s celou rodinou.

Čtenář (posluchač) si může udělat obrázek sám, čím bylo komunistické vedení inspirováno, jak hodně se lišilo, nebo nikoli od hitlerovské filozofie. Ačkoliv jsou autoři tohoto díla známi a mnozí z nich dosud žijí (a zdraví), nikdo z nich nebyl vzat za tento připravovaný zločin k zodpovědnosti. Na závěr uvádím v příloze tabulku „POČETNÍ STAVY ARMÁDY ČSSR k 1. 7. 1988.“

Podle tohoto přehledu bylo k dispozici v ozbrojených silách cca 240 000–250 000 osob, přičemž do tohoto počtu nejsou zahrnuty ozbrojené Lidové milice KSČ a vojiska Ministerstva vnitra.

Prameny:

Osobní dokumenty a vzpomínky; Zbyněk Čefovský: Přepadení, nakl. Votobia 2001; Materiály Vojenského sdružení rehabilitovaných; Plk. Ing. Jiří Novotník: Perzekuce komunistického režimu proti demokratické opozici v resortu MNO; Gen. por. Ing. Stanislav Procházka, plk. Ing. Radoslav Mlčoch: Události, které nelze napravit; Ludmila Vrkočová: Svědectví (vlastním nákladem 2007)

ČERVENEC 2008 ZPRACOVAL: PLK. V. V. ING. ZBYNĚK ČEFOVSKÝ

Poznámka:

Plukovník letectva Ing. Zbyněk Čefovský byl v roce 1968 náčelníkem štábu 30. stíhacího bombardovacího leteckého pluku v Hradci Králové a současně i zástupcem velitele letiště.

Za aktivní postoj proti okupaci byl v roce 1969 zbaven velení a přemístěn na operační oddělení 34. stíhací bombardovací letecké divize v Čáslavi.

V roce 1970 byl z armády vyhozen, po uvěznění degradován na vojína, byla mu odňata prezidentem republiky udělená vyznamenání a všechny zákonem přiznané náležitosti. Manželka byla zbavena funkce ředitelky školy, propuštěna ze zaměstnání a synům bylo znemožněno studium.

Po podpisu Charty 77 byl opět zatčen a uvězněn a později v rámci akce StB ASANACE násilně vystěhován s celou rodinou z tehdejší ČSSR.

V květnu 1990 byl rehabilitován, přiznána mu hodnost plukovníka letectva, ale reaktivován nebyl, neboť ministr obrany L. Dobrovský mu napsal, že by nebyl přínosem pro armádu mj. také proto, že kritizoval prezidenta (V. Havla). Zato bývalí normalizátoři, „přeskolení“ (!) političtí pracovníci, příslušníci a agenti VKR mohli s úspěchem sloužit dále. Mnozí ze současných vysokých důstojníků a generálů, kteří si vybudovali své kariéry za normalizace mimo jiné i tím, že podepsali souhlas s okupací, slouží v armádě dodnes a jsou jistě její významnou posilou. Korupce, rozkrádání a majetkové delikty v armádě jsou na denním pořádku a svědčí o morálce těchto lidí.

■ ■ ■

(Došlo po uzávěře)

Když byl plukovník Zbyněk Čefovský s několika dalšími důstojníky, kteří se aktivně postavili proti sovětské okupaci, pozván na den 21. srpna t. r. u příležitosti 40. výročí této tragické události na Pražský hrad, předpokládalo se, že prezident Klaus některé pozvané důstojníky povýší, jmenuje do generálské hodnosti nebo je vyznamená. Bohužel se tak nestalo a z jeho proruského projevu se to nedalo ani předpokládat.

Naposled tak učinil komunistický předseda Havlovy vlády Čalfa a později pak i Havel, ale ukázalo se, že někteří byli agenti StB, VKR nebo i KGB.

Dnes, kdy jsme neustále konfrontováni se skutečnostmi, že mnoho současných, bývalých nomenklатурních důstojníků a později povýšených generálů je předmětem zájmu protikorupční policie, že tito lidé, jejichž měsíční příjmy přesahují padesát tisíc Kč, pak nás postoj vrchního velitele i ministryně obrany opravdu udivuje. U paní ministryně Parkanové možná ani moc ne, protože ta pravděpodobně nemá přehled o tom, co její podřízení dělají a co se na Generálním štábu a Ministerstvu obrany odehrává.

Z. Č.

(Pokračování v příštím čísle)

ČESKÉ DĚJINY V OBRAZECH (Seriál s dobovými vyobrazeními)

VÁCLAV VLČEK (100. výročí úmrtí)

Před sto lety, 17. 8. 1908, zemřel v Praze významný český prozaik, dramatik a kritik – **Václav VLČEK** (1839-1908).

Narodil se 1. 9. 1839 ve Sřechově u Kácova na Benešovsku v rolnické rodině. Studoval nejprve v Amerlingově vzorové hlavní škole v Praze na Novém Městě zvané Budeč (1851), pak na akademickém gymnáziu (1852) a na filozofické fakultě v Praze. Od r. 1863 působil jako učitel - v Praze a v Českých Budějovicích. Po návratu do Prahy (1867) pracoval jako novinář, a to v redakci Národních listů, Hlasu národa a Obrany. Kromě těchto novin přispíval do řady dalších periodik té doby, jako byly Humoristické listy, Poutník z Prahy, Pozor, Květy, Budivoj, Světozor aj.

V roce 1871 Vlček založil časopis Osvěta, který až do své smrti redigoval. Kolem Osvěty se sdružovali zejména stoupenci tzv. národní školy, kteří na stránkách tohoto časopisu vedli polemiky s kosmopolitní a později s naturalistí. Vedle kritiků F. Zákrejsa a E. Krásnohorské zde publikoval své uměnovědné statě také spoluakladatel Sokola Dr. M. Tyrš.

V. Vlček se věnoval již od 1. poloviny 60. let 19. století rovněž literární práci. Psal povídky s historickým námětem i mnohasvazkové romány ze soudobého života. Byl představitelem idealistického pojetí uměleckého realismu, spjatého s konzervativním křídlem české politiky. Z hlediska nároků pozdější literární kritiky se jednalo často o díla, v nichž ideové hledisko převažovalo nad kvalitami uměleckými. Sem patří např. romány *Věvec vavřínový* (1877, 6 sv.), *Zlato v ohni* (1882, 5 sv.), *Samohrady* (1889, 5 sv.) aj.

Vlčkovy prózy a dramata je proto nutno posuzovat především v kontextu doby, kdy tato díla vznikla. Kvality mladého a nadějného spisovatele a vydavatele Osvěty Vlčka snad nejlépe ocenil novinář a kritik J. Neruda. Podle jeho názoru Vlček patřil k našim tehdy nejoblíbenějším spisovatelům. Tajemstvím jeho úspěchů prý bylo to, že „vše jde do hloubky“. Povídky a romány mají dle J. Nerudy „lahodu historické věrnosti, krásný český, přitom individuální sloh, určitou mravní tendenci. (...) Jeho dramata se vyhýbají všem laciným efektům divadelním.“ K pozitivním stránkám Vlčkova působení na literárním poli patřila skutečnost, že probouzel v českém měšťanstvu lásku k literatuře a že se snažil sblížit „historickou“ šlechtu s duchovními snahami českého národa.

V 60. a 70. letech 19. století psal Vlček hlavně historické povídky a dramata. Jsou to např. povídky: *Ve jménu božím* (1866), *Jan Pašek z Vratu* (1869), *Paní Lichnická* (1870), *Čibor Hlava* (1872), *Jan Švehla* (1873), *Hvězda z Vicemilic* (1874) atd. Jako dramatik byl úspěšnější v oblasti historického dramatu. Jeho první dvě historické tragédie, *Soběslav* a *Přemysl Otakar*, vyšly v r. 1865 tiskem, ale provedeny v divadle nebyly. Teprve následující tragédie *Eliška Přemyslovna*, která měla premiéru 18. 12. 1866 v Prozatímním divadle, dosáhla již při svém prvním uvedení velkého úspěchu a hrála se tu celkem jedenáctkrát. Sedmi repríz se dočkala v též divadle další historická hra s ženskou titulní hrdinkou – *Milada* (premiéra 2. 7. 1868). Naopak jen dvakrát se hrála *Vlasta* (premiéra 19. 4. 1871), čerpající námět ze starých pověstí českých.

Dramata, sloužící především k vlastenecké výchově českého národa, učinila z Vlčka natolik váženého autora, že právě jeho historická

Václav VLČEK (Vyobrazení ze 60. let 19. století) Reprofoto: archiv autora

tragédie *Lipany* byla vybrána jako zahajovací činoherní představení v provizorně otevřeném Národním divadle dne 12. 6. 1881. Kritikové se po premiéře vzácně shodli v tom, že se jedná o nejlepší Vlčkovu dramatickou práci.

Nejen obě knižní dramata, nýbrž i provedené historické hry byly v té době považovány za jakýsi „vzor“ české tragédie, přesto však postrádaly divadelní efekty Kolárových her a lyričnost dramát Háfkových. Také pro Vlčkova historická dramata platilo to, co pro ostatní podobné autory: historie jim byla pouze kulisou, na jejímž pozadí se odehrávaly rodinné nebo osobní tragédie hlavních hrdinů. Naproti tomu neúspěšný byl Vlček jako autor veselohr (*Veselý pohřeb*, 1862; *Sachy*, 1864; *Rebelie v Kocourkově*, 1869).

Václav Vlček zemřel dne 17. 8. 1908 v Praze.

11. 9. 2008 PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK

Zemřel Tomáš J. Baťa

Dne 1. 9. 2008 v odpoledních hodinách zemřel ve věku nedožitých 94 let v kanadském Torontu českokanadský podnikatel a syn zakladatele světoznámé obuvnické firmy ve Zlíně – Tomáš Jan BAŤA.

Od r. 1939 žil v Kanadě a odtud řídil více než stovku závodů firmy Baťa v devadesáti zemích světa. Krátce po „sametové revoluci“ v prosinci 1989 přijel po 50 letech znovu do Československa. Od té doby navštěvoval Zlín pravidelně až do své smrti. V posledních letech se angažoval nejen ve věci Zlínské Univerzity Tomáše Bati, ale i v otázce rehabilitace svého strýce – J. A. Bati.

Poslední rozloučení s T. J. Baťou se uskutečnilo dne 5. 9. 2008 v Torontu.

– RJ –

Stav Operace Golgota v roce 2008

Před jedenácti lety, přesněji 15. června 1997, jsem dopsal esej nazvanou „K Operaci Golgota“. Pokud je třeba připomenout, o co šlo, zopakujeme, že „Operace Golgota“ byl plán záchrany socialistického hospodářství i politiky SSSR, který odvážně navrhl sovětský prezident Jurij Andropov, a jenž byl propracován generálem KGB Michaelem Petrovičem Ljubimovem v letech 1983–1984. Socialismus a komunismus byl „Operací“ na oko obětován a byl umožněn nástup dravému, zcela neregulovanému kapitalismu. To proto, aby se nejen lid SSSR, ale i všech sovětských satelitů a zemí socialismu nadobro odradil od kapitalistických směrů hospodaření po katastrofických zkušenostech s ním. Aby se kapitalismus přesně zdiskreditoval. Proto také následně všechny sovětské satelity „dostaly svobodu“ prakticky přes noc. Záračně, kottáním a zapráskáním vousů hlavních aktérů sametových revolucí (totiž „přídových ozdob“, jako Walesa či Havel). Světe, div se!

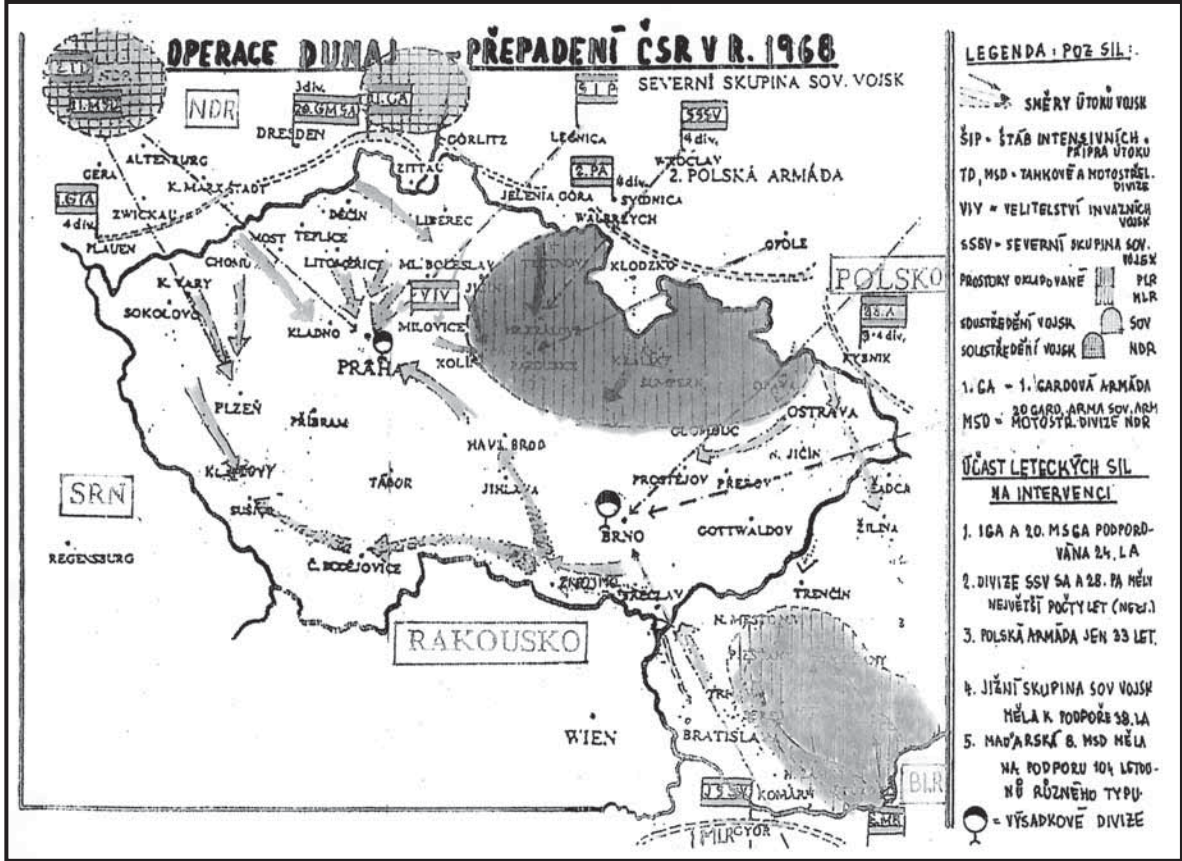
Ovšem dnes, po letech a v roce 2008, nám události odkryly více. Je zřejmé, že Operace Golgota měla vyřešit další problémy. Sovětský svaz se musel dostat především z technické zaostalosti, do které sklouzával stále více a více, bigotností a nepružností stalinismu a následkem své fyzické a informační izolovanosti. Sovětský člověk měl být zbaven poddanství a strachu, osvobodit se jako občan a osobnost k tvořivosti. Měla napomoci i kapitalistická motivace práce, rublem, dolarem či librou. Byla tedy nastolena svoboda hospodářská a možnost svobodného cestování.

Bylo třeba pro systém SSSR „objevit“ nové způsoby řízení, nakoupit nejen zahraniční experty a „know how“, ale i nová zařízení a odhalit, kde mohou být nové zdroje přírodního bohatství všeho druhu. Bylo nutno investovat a zainteresovat na existujících i skrytých pokladech země progresivní zahraniční firmy. Musela tedy být dána příležitost k privatizacím a atraktivním nákupům podniků i známých zdrojů za babku.

I to mělo svůj smysl. Ať chceme, či nechceme, musíme konstatovat, že gen. KGB Ljubimov byl machr s vizí větší než neocon Paul Wolfowitz, který plánoval nové americké století. Přitáhlo to investory i za cenu, že někde byl tradiční domácí průmysl likvidován zahraničními kapitalistickými žraloky, což mělo ovšem za následek zvýšení nezaměstnanosti. Ale ta plánovaná hrála do ruky idejím Operace Golgota, nárůstem občanské nespokojenosti s kapitalistickým druhem, jak zahraničními, tak domácími.

Západní strategové nebyli zcela naivní a využili „otevřenosti“ nejen k ožebračení celých národů ve vlastní prospěch, ale i k pronikání svých rozvědek a průmyslových špiónů. Ne nadarmo si Jelcin vybral za svého nástupce Putina, člověka KGB vysokého kalibru, a nověji Putin svého soudruha Medveděva. Nastaly náročné „šachové partie“ rozvědek, a vzhledem k možnosti dalších horkých válek je situace na ostří nože.

(Pokračování na str. 8)

Stav Operace Golgota v roce 2008

(Pokračování ze str. 7)

Přichází doba, kdy pro skutečné přežití matičky Rusi je nutno se zbavit perestrojkou (Operaci Golgota) umožněných závislostí na Západu a spoutání kapitalistickými zraloky.

Markantně viditelný je vývoj v naftařském průmyslu, kdy konsorcium AAR ruských oligarchů, miliardářů Fridmana, Blavatnika, Khana a Vekselberga, se chce legální cestou zmocnit petrolejářské firmy TNK-BP, aby pak následně všechna nafta mohla být prodána ruským firmám Gazpromu či Rosnaftu. Samozřejmě že mateřská firma BP (British Petroleum, která je ale prakticky v rukou Američanů) se těmto obchodním transakcím brání. Situace se mezinárodně komplikuje i takovými vlivy, že oligarcha Fridman je poradce amerického neokonského „Council on Foreign Relations“ (The Sunday Times z 27. 7. 2008). V březnu tohoto roku kancléře TNK-BP a BP v Moskvě byly převálcovány FSB (dříve KGB) a zaměstnanci obvinění z průmyslové špiónáže. Kdyby ale jen to byly přestupky BP! Ze staršího data má BP u Rusů ale pořádný vroubek za to, že poskytoval technickou a jinou pomoc čečenským protiruským separatistům. Cíl byl tehdy triviálně jasný. BP chtěl kontrolovat naftovody vedoucí přes Čečensko. Rusové se ale svými novými ropovody vyhnuli území atd. a separatisty zpacifikovali. Slyšeli jste něco nového o jejich „národním hnutí“ někdy nedávno či v přítomnosti? Najednou je ticho a klid. FSB si prostě došlápla na giganta. Tak jak je to s ruskou naftou?

Je to zamotané všude už od dob kdy G. W. Bush nastoupil na prezidentské křeslo USA. Kdo chce, může zalistovat ve výtiscích českých nezávislých a odvážných novin začátku roku 2003. Tam jsem předložil esej „Ve znamení Busha“ (konkrétně dopsané 28. 12. 2002). Zde jsem se snažil přechít mapu USA k dobytí světové nafty a nadvlády nad světem. Vývoj mé vývoody potvrdil.

V plánech na světovládě nejde jen o naftu. Vojsensky je provedena příprava pro horké války (viz mé články „Námořní bitva“ z 9. června 2008, a „Oranžová Pátá“ z 23. 7. 2008).

Ruská federace udělala tedy civilní kroky, aby mohla co nejeфективněji řídit své hospodářství v případě vojenského konfliktu. Mám-li nabrat z profesionálního škopíčku, řekneme, že v době skutečné války je průmyslová diktatura a centralizované řízení nezbytností číslo jedna.

Právě minulou neděli (The Sunday Times z 27. 7. 2008) článek „Now it's war“ nám šéf jedné špiónážní firmy, která operuje v Rusku, totiž pan Nick Day, prozradil: „*Rusko jasně znovu znárodňuje tři průmysly: naftu a zemní plyn, průmysl nerostů a kovů, a průmysl zbrojní*“. Tedy klíčový průmysl pro budoucí přežití.

Dochází k nutnému ovlastnění státem, renacionalizaci a centralizaci řízení průmyslových odvětví životně důležitých pro obranu Ruské federace.

Kruh „Operace Golgota“ se uzavírá za okolností jistě nepředvídaných Andropovem ani Ljubimovem. Ty navodil Wolfowitz a Bush doktrínu pro nové americké století. . .

Pro koho na hrobě vykveto pomněnky? Pokvete vůbec kdy ještě něco? Nebo zvítězí myslenky pětihvězdičkového amerického generála MacArthura přednesené v roce 1945, po svržení atomové pumy a k japonské kapitulaci, že lidstvo nesmí dopustit už nikdy žádnou válku?

30. 7. 2008

EURING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

Lži na pokračování

Při předávání Novinářské ceny K. H. Borovského za rok 2007 Luďku Navarovi (Havlíčkův Brod, 22. května t. r.) pronesla ve svém chvalo zpěvu na oceněného laureáta redaktorka Mladé fronty DNES Martina Riebauerová jménem poroty pozoruhodnou větu:

„Jeho hlavní specializací (rozuměj: L. Navary) v oblasti historie a publicistiky jsou zločiny komunismu, nacismu a vyhnání sudetských Němců.“

Slyšet to Karel Havlíček Borovský, obracel by se v hrobě. Zločiny komunismu a nacismu nelze v žádném případě stavět do téže roviny se „zločinem“, kterým měl být podle paní redaktorky Riebauerové (a několika dalších novinářů se zvláštním posláním) poválečný odsun občanů Hitlerovy říše z českého pohraničí, jemuž v landsmanšaftu spolu se zvláštními českými novináři s oblibou říkají Sudety.

Bývalí občané Československa (a od 1. října 1938 Velkoněmecké říše) v posledních předválečných svobodných volbách v ČSR odevzdali nacistickému zločinci Henleinovi a jeho páté koloně zvané SdP 94% hlasů. V roce 1938 se aktivně podíleli na rozbití Československé republiky a okupaci ČSR v březnu roku 1939 přivítali s nadšením. Tím se německá menšina v ČSR jako celek dopustila kolektivní velezrady. To jsou fakta, na nichž dodnes nic nezměnil ani Havel, ani Pithart s Dientsbierem.

Poválečný odsun Němců z ČSR trval rok a půl a obešel se bez jakéhokoliv „vyhánění“; skončil až na podzim roku 1946. Byl proveden legálně, spořádaně a na základě příslušných mezinárodních dohod. Je naprosto absurdní srovnávat s odsunem zločiny nacistických vyvrhelů (tisíce jich pocházely z českého pohraničí), kteří v letech 1939-1945 umučili a povraždili přes tři sta tisíc lidí jen proto, že byli Češi.

Kdy tihle čeští novináři, hájící v tisku i v rozhlase speciální německé zájmy, najdou v sobě alespoň zbytky úcty k vlastnímu národu?

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

Kapitalismus na holičkách...

(Pokračování ze str. 1)

pasivita očividně podváděných a ochotna dokonce oslavovat své tyrany jako „spasitele“.

Spasitelé, to je samostatná otázka. Nemyslím tím právě Ježíše. Ten patří mezi ty kladné a výjimečné a já mám na mysli „spasitele“ dnešní. Vezmeme-li to ale přesto od té prehistorie a příběhů vyčtených z hliněných tabulek i starých svitků, i když si nedovedu představit z nich jednoznačné zprávy ať už pro spolehlivé luštění klínového písma a hebrejského psaní bez samohlásek, byli prý takoví, jak je uvedeno výše. Přesto na každém šprochu bývá pravdy trochu, a tak věřme, že existovali i „hodní“ Anunnaki. Ti ale prý v intergalaktické válce prohráli, jako vždy Dobro se Zlem. Snaží se proto ovlivňovat náš život, „mírovou“ misionářskou cestou vysílání mesiášů dobra, jakým byl zřejmě i Ježíš. Ale i ti militantní Anunnaki, snažící se o totální nadvládu nad obyvateli Země, vědomi si, že svým počtem na to nestačí, používají své „agenty“ nebo kolaboranty mezi lidmi. Vybrali si a z vyškolení si k tomu celý národ, bezvýhradně loajální. Jeho příslušníci infikovali prakticky všechna vedoucí místa v jednotlivých státech a dirigují politiku na celé Zemi ve prospěch jednosvětové vlády. Jak říkal Jan Neruda: „Kdykoli získáš nějaké významnější místo, vždy zjistíš, že nad Tebou je jeden z nich.“

Tato celosvětová organizace sni o totální jednosvětové vládě s kontrolou myslí každého jednotlivce. Lidem dají jenom tolik, aby měli sílu pracovat, ale přísně chtějí střežit, za co to vydávají.

Myslet a dělat něco ve volném čase má být přísně kontrolováno. Zásady takového života jsou vyjmenovány na Georgijských kamenech a ne náhodou se podobají desateru. Jen to přiznané omezení obyvatel Země na pouhé půl miliardy je nové. A kruté – měl by zůstat prakticky jen každý desátý člověk. Dokonale regulovaná zoologická zahrada.

Ani u nás není situace jiná. Václav Havel jako vrcholný představitel těchto snah stále z pozadí tahá za provázky. Do jeho party patří kupodivu i část pravcové vlády, silně asociální a propagující proamerické vlivy u nás. Jako nepřítel vojenských paktů rozbil Havel ten Varšavský, ale obratem nás dostal do NATO. Stará se o přehnanou „vděčnost“ Americe tak dobře, že nám zde padají mosty, na téměř žádné veřejné investice, zdravotnictví a dopravu nejsou peníze, ale nakupovat za miliardy obrněné transportéry, Tetry a letadla pro naše žoldnéře, bojující v americkém zájmu, můžeme. Jeho lidé ve vládě to podpoří, ale občanů se neptají. Oni přece vědí vše nejlépe. Bertrand Russel to charakterizoval slovy: „Největší a nejobvyklejší zlo, které kdy člověk činil člověku, vyplývalo vždy z pevné víry ve správnost chybného přesvědčení.“

Stejně jako v pokročilém socialismu, ba ještě více, je dnes vládě „KKD“ (každá koruna dobrá). Nestydáté poplatky v bankách, u lékaře a v lékárnách si ale socialismus nedovolil. Přehnaně zdražené pohonné hmoty, poplatky za převody a odhlášení aut či pravidelné prohlídky, drahá jízda do zaměstnání a vše, bez čeho se člověk neobejde, je

NA TAPETĚ

HROZÍ PÁD TOPOLÁNKOVY VLÁDY?

aneb Kdy už bude konec všem aférám...?

Ještě před týdnem bych napsal, že se M. Topolánkovi podařilo úspěšně proplout mezi Skyllou a Charybdou, ale dnes už to neplatí. Mezitím totiž „vyplavala“ na povrch nová aféra, která může strhnout lavinu. České politické skandály a aféry mají jednu výhodu: ty nové zatlačují do pozadí všechny předcházející. Aspoň není nuda, protože se pořád něco děje.

Lavina, kterou aféra kolem poslance ODS Jana Moravy může „odstartovat“, dokáže pohřbit jak M. Topolánka s celým jeho vládním ansámblem, tak i část vrcholných funkcí ODS. Chtělo by se mi napsat: ODS čeká podobná katarze jako před jedenácti lety – po tzv. Sarajevském atentátu.

Vnímavý pozorovatel však vidí dál. Nevšimá si jen vytlačování jedné aféry tou druhou, novou. Je si vědom i toho, že všechny minulé a předminulé aféry naší polistopadové politiky se tak či onak odehrávají na pozadí špatně skryvaného a po léta přetrvávajícího nepřátelství mezi V. Klausem a M. Topolánkem. Oba zmínění politici totiž doplácí na to, že byli, často proti vůli členů ODS a sympatizantů této strany, znovu zvoleni do svých funkcí.

Causa poslance J. Moravy odkryla nekalé praktiky odehrávající se v nejvyšších patrech naší politiky – shromažďování kompromitujících materiálů na ty, kteří mají jít „z kola ven“. Jak nebezpečná hra se tím uvedla do pohybu, poznal po odvysílání pořadu televize NOVA „Natvrdo“ dne 8. 9. 2008 i jeden z protagonistů tohoto „spikleneckého“ příběhu – exministr financí a Topolánkův vytrvalý kritik, poslanec Vlastimil Tlustý.

Případ má zatím jen dílčí řešení: J. Morava odstoupil, P. Tluchoř, šéf poslanců ODS, který měl být údajně do celé věci zasvěcen, se z toho jaksi vykroutil a M. Topolánek v předtuše toho nejhoršího, co by ho mohlo potkat, raději ohlásil, že možná ani nebude obhajovat v závěru roku post předsedy strany.

Vezmeme-li v úvahu, že dvě ze tří koaličních stran procházejí velmi obtížným obdobím vnitrostranických šarvátek, je situace zralá na pád vlády, po němž již tak dlouho volá J. Paroubek v naivní důvěře, že nahradí M. Topolánka v čele vlády. Doufejme, že ho nenahradí teď ani nikdy v budoucnu.

Na otázku, která je v titulku tohoto článku, proto odpovídám: Ano, pád Topolánkovy vlády hrozí a zdá se, že mu asi nelze zabránit. Přesto to není a nebude žádné neštěstí. Nikdo přece není nenahraditelný, ani Topolánek ne. Nechci být nespravedlivý, a proto musím uznat, že Topolánek sám i jím vedená vláda udělali několik sympatických gest, za která si zaslouží pochvalu: za významnění skupiny bratří Mašíňů, za jednání o americkém radaru, za podporu Tibetu před olympiádou v Číně a v neposlední řadě za poukázání na paralelu mezi sovětskou invazí do ČSSR před 40 lety a ruskou vojenskou intervencí v Gruzii letos v srpnu.

Případný pád Topolánkovy vlády nemusí ještě automaticky znamenat, že se do čela vlády znovu dostane J. Paroubek. Jsem přesvědčen o tom, že prezident V. Klaus najde v řadách ODS jinou schopnou osobu (či ještě lépe: osobnost), kterou pověří sestavením vlády, a že tato nová vláda bude lepší než ta současná.

Nezastírám, že nejschůdnější cestu vidím ve výběru takového premiéra, který bude přijatelný i pro ČSSD. Není to úkol nemožný a podobné řešení je v předvečer českého předsednictví EU dokonce velmi žádoucí.

Své zamyšlení zakončím otázkou: Hrozí nám vláda tzv. velké koalice? A hned si na ni odpovím: Ano, hrozí. Zda to bude dobře, či nikoliv, ukáže teprve příští týdný a měsíce.

10. 9. 2008

- RJ -

L'udovit Štúr
Celý život bojoval za náš národ
Teraz je rad na nás

Slovenské Hnutie Obrody

Pridaj sa k nám!
www.sho.sk

využíváno k vytahování peněz od občanů, aby se kapitalistické hospodářství udrželo nad vodou. Proč máme platit zdravotní pojištění, když většinu úkonů a léků, ba i odvoz sanitou si musíme platit přímo? Také zlodějen tolik nebylo, ba ani korupce, byť „všimné“ existovalo rovněž. Nevyprodával se ale společný majetek v takové míře jako dnes. Za chvíli budeme díky pozitivní diskriminaci cizinci ve vlastní zemi, pokud nám noví majitelé dovolí jim alespoň sloužit. Negativní vliv převádění všeho na peníze, ba i peníze samé rozvinul v lidech jejich chamtivost, se kterou ani kapitalismus přes mnohé dřívější neblahé zkušenosti nepočítal.

A tak se na nás valí hospodářská krize, kterou už ani vláda nezakrývá. Připouští, že řadu věcí nezvládá a bude třeba je regulovat. Bude-li ještě co. Je to ta nejhorší polistopadová vláda. Vláda loutek na provázku. Všimněte si té klátivé chůze pana Topolánka: je to robot bez sebekontroly! A nikdy nebylo ve vrcholné politice tolik krivoústých a dobrou češtinu neovládajících. Přeci jenom by bylo dobré vypustit jim rybník!

13. 8. 2008

ING. VLADIMÍR VESELY

SN NA INTERNETU

Upozorňujeme čtenáře, zejména ze zahraničí, že mohou právě vyšlá čísla SN najít také na této internetové adrese: www.volny.cz/ingvesely

Cikáni do Indie?

(Pokračování ze str. 1)

Cikánů do Indie nebo i jinam. To jsou ale opatření nepopulární a strhne se kolem nich pokrik. Jinak to ale asi nejde. Leda že by nám Miloš Zeman v nové funkci poradil něco lepšího. Třeba vypustit kaprům rybník a nasadit prospěšnější ryby.

Lze ovšem vítat jeho snahu očistit politiku od nešvarů. Dodnes ale nikdo nedokázal vymyslet recept na správnou vládu ani rozlišit, co je dobro a co zlo. Nedokázal to ani Machiavelli, ani tvůrci Nového světového prádku. Každá cesta do pekla vede přes deklarované dobré úmysly. Původní ideály NWO dnes vedou k totalitní světovládě samozvanců. Je podezření, že z pozadí se snaží řešit problém přelidnění válkami a problém s přírodními zdroji jejich soustředěním do jedné rukou – svých. I „romský problém“ je velmi pravděpodobně jimi účelově zneužíván.

Budme proto obezřetní a nenechme se zneužívat pro cizí sobecké zájmy. Spojené státy mají mít za čtyřicet let bílé obyvatelé v menšině. Za jak dlouho budou Češi menšinou v Čechách?

8. 8. 2008

ING. VLADIMÍR VESELY

SLOUPEK

Mnichov prý nebyla žádná katastrofa

V článku Petra Zídka „Premiér-rův Churchill“ (Lidové noviny, 12. 7. t. r.), jehož účelem bylo zironizovat výrok premiéra Topolánka „Musíme být Churchillly, ne Chamberlainy“ se argumentuje tímto způsobem: „Byla dohoda (rozuměj: mnichovská), která dala Británii nepřipravené na válku rok k dobru, skutečně takovou katastrofou? A dále: Může jít demokratická země do války oproti názoru většiny občanů?“

Aby i méně přemýšlející čtenář Lidových novin pochopil paradoxy pana Zídka, táže se autor dále: „Byli bychom dnes ochotni jít do války kvůli tomu, že Abcházie se chce odtrhnout od Gruzie?“

Tyhle tři otázky, ač vytržené ze souvislosti, nám dávají právo domnívat se, že pan Zidek opět neví, o čem mluví. I méně přemýšlející čtenář Lidových novin zajisté tuší, že když se Abcházie zitra oddělí od Gruzie, nestane se nic. Kdežto anexe Československa Hitlerem v roce 1938 za asistence Chamberlaina, Daladiera a Mussoliniho vedla k vypuknutí druhé světové války.

To věděl nejenom úhlavní nepřítel Hitlera a Petra Zídka, Dr. E. Beneš, ale i Winston Churchill, a to bez ohledu na to, co kdysi poznamenal o Indech a Indii, jak P. Zidek neopomněl v Lidových novinách zdůraznit, když označil W. Churchilla za známého rasistu. I méně přemýšlející čtenář Lidových novin však určitě ví, že Winston Churchill byl takový rasista, že vyhlásil boj na život a na smrt rasové rovnocenným Germánům a pak ve spolupráci s rasově méněcennými Slovaný je dokonce na hlavu porazil.

Pokud jde o páně Zídkovo tvrzení, že Západ získal v Mnichově na Hitlerovi alespoň rok k dobru (na dozbrojení?), pak Francouzi díky tomuhle „roku navíc“ byli poraženi za tři neděle a Anglii od podobné porážky zachránil jenom Kanál la Manche. Právě tak všechny Churchillovy předpovědi o budoucnosti Indie po odchodu Britů se plně potvrdily. Po slavném Gándhiově vítězství nad Brity byla Indie opět uvržena do naprosté bída na dalších tisíc let. O tom se může každý přesvědčit v Indii na každém kroku v kterémkoliv městě i v r. 2008.

Jestliže učinil Winston Churchill řadu chybných rozhodnutí, jak říká v Lidových novinách pan Zidek, pak i při těchto chybách stál vždy neochvějně na straně svobody, demokracie a vždy statečně hájil zájem své země - Velké Británie. I tu Jaltu jsme mu už odpustili a postavili mu v Praze na Žižkově pěknou sochu.

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

Citáty měsíce

Kdo nemá jediného přítele, toho život nestojí za to, aby byl žit.

(Démokritos z Abdér)

Láska může zemřít na pravdu, přátelství na lež.

(P. Bonnard)

Neuznáš-li svou chybu, děláš další chybu.

(Čínské přísloví)

NEJLEPŠÍ OLDIES KAŽDÝ PÁTEK
Klub 001 Strahov, DJ Michal,
22⁰⁰–05⁰⁰hod.
www.klub001.cz

STRUČNĚ A JASNĚ:

Dokud mohou vycházet SVOBODNÉ NOVINY, dotud existuje v naší zemi svoboda a vývoj směrem k demokracii.

REDAKCE

Svobodné noviny NEZÁVISLÝ ČTVRTLETNÍK

YDAVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PhDr. ROSTISLAV JANOŠÍK • ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELY • LAYOUT A GRAFIKA: MARTIN ZÁHORA • PÍSEMNÝ KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 100 00 PRAHA 10 • ☎ 274784289 • FAX: 274815072 • E-MAIL: SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ • REGISTRACE: MK ČR E13181 • ISSN 1803-0955 • DISTRIBUCE: PNS, A.S. • UZÁVĚRKA TOHOTO ČÍSLA: 12. 9. 2008 • CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME INÁZORY, KTERÉ NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

Národní obzory

NEZÁVISLÁ REVUE ČESKÉHO NACIONALISMU

<http://www.narodnilisty.wz.cz>

Druhé národní obrození

Znáť pravdu o minulosti svého národa. Historii přiši vítězové. My jsme byli v 17. století vinou své nesvornosti poraženi, elita národa vybita či přinucena k emigraci a naše země byla na tři století ovládnuta svými sousedy. Už z této vcelku známé skutečnosti se dá vyvodit, že mnohé v naší minulosti bylo jinak, než jak nám bylo a doposud je předkládáno a jak ke své vlastní škodě věříme i my. Domníváme se například, že jsme a vždy jsme byli malým, bezvýznamným národem, který byl ve srovnání se svými sousedy spíše na nižší úrovni. To je ale verze vítězů. Uvedme si zde některá fakta, která do tohoto obrazu příliš nezapadají. Československé legie jako jediné dokázaly úspěšně vzdorovat přesile bolševických armád a na několik let udržet pod kontrolou značnou část ruského území. Turci, kteří po půl tisíciletí smrtelně ohrožovali Evropu, byli zastaveni za významného přispění našeho národa, který po více než 200 let nesl hlavní tíhu boje proti tureckému nebezpečí. V době husitských válek jsme dokázali zvítězit nad armádami celé Evropy a navzdory tehdy všemocné katolické církvi jsme se stali první protestantskou zemí.

Za vlády císaře Karla IV. s některých Přemyslovců patřilo české království mezi nejvýznamnější evropské státy a vícekrát se na našem území rozhodovalo o osudech Evropy. A ještě dříve, kam už národní povědomí téměř nedosahuje, za dob Velké Moravy a Sámovy říše jsme byli místní velmocí, která dokázala opakovaně rozdrtit největší vojenskou sílu tehdejší Evropy – armády Franků. Děsivá porážka, kterou Frankové utrpěli u Wagastisburku a po které se půl století neodvážili vstoupit na slovanské území, nemohla být dílem nějakého malého, teprve před nedávnem se zde usídlivšího kmene. Tvrzení, že naši předkové osídlili toto území až v pátém století našeho letopočtu, v době stěhování národů, je verzí germánských dějepisců a je to pravda jen zčásti. V pátém století do střední Evropy dorazily bojovné kmeny Čechů a Polanů, které později sehrály významnou roli při zadržování germánského náporu. První, mnohem početnější vlna slovanského osídlení však proběhla už před rokem 1000 př. n. l.

Tento přátelský, mírumilovný lid vykácel pralesy, vysušil močály a proměnil je v úrodná pole a pastviny. V průběhu staletí postavil množství osad, hradíšť. Vždy s otevřenou náručí přijímal příchozí a vždy tvořil na našem území většinu (i v době příchodu Keltů a Germánů). Jeho sídla se rozkládala na území od Alp až k Černému moři, od Baltu až po Jadran. Dokladem toho, jak velká byla oblast, osídlená našimi předky a dorozumívající se staroslověnsčinou, je i fakt, že křesťanští věrozvěstové Cyril a Metoděj, kteří přišli z oblasti dnešního Recka, se bez potíží dorozuměli s místním obyvatelstvem. Původním náboženstvím tohoto národa byl bráhmáismus, z jehož bohů a bohýň časem povstal slovanský panteon v čele s Perunem.

Naši předkové měli ve velké účtě stromy (lípy), studánky a prameny, věřili v existenci přírodních bytostí (víl, rusalek, skřítků atd.) s nimi spjatých.

Prajazykem, kterým se dorozumívali před odchodem ze své dávné vlasti, ležící někde na území dnešního Iránu, byl sanskrt. Sanskrtská věta, „Kavajó dhané ljubjanti“, tj. Pěvci milují dary, vcelku jasně ukazuje na přibuznost se staroslověnsčinou. Z oblasti Iránu si také přinesli symbol lva, který je dodnes součástí našeho státního znaku. Tento národ se po dlouhou dobu řídil příkazy svých náboženských textů, z nichž jeden z hlavních byl Ahinsa (nenásilí, neublížování). V důsledku toho se stával častým cílem agrese výbojných národů. Římany byl nazýván „Ethné megalá“ (převeliký národ). Existují o tom četné záznamy v římských letopisech a kronikách a byl oním národem, který zastavil římskou expanzi za Dunaj. Po dlouhou dobu nebyl centrálně řízen a vojensky organizován a jsa napaden, bránil se udatně, ale nevojensky. Teprve po pádu Říma, pod narůstajícím tlakem Franků (slovo Frank vzniklo od staroslověnského wranken, tj. vrahové) vytvořil centrálně řízené státní útvary (Sámoval říše a Velká Morava). Jejich vyspělost dokumentují i dochované zápisky arabských kupců z 9. stol., kteří přestože procesovali celý tehdy známý svět včetně byzantských velkoměst, stanuli v úžasu před sídlem krále Svatopluka a nazvali ho „doposud nikdy nevidaným hradem“. Skutečnost, že tak málo víme o Velké Moravě i o tom, co bylo předtím, má několik příčin. Jednou z nich je i stavební materiál používaný našimi předky. Většinu svých staveb vytvořili ze dřeva, kterého bylo na našem území vždy nadbytek, a z cihel z nepaléné hlíny. I vlivem této skutečnosti byl rozsah zkázy způsobený Maďary po pádu Velké Moravy obrovský. Popeltem lehla většina sídel, hradíšť, chrámů, tvrzí a spolu s nimi i vše ostatní. Další příčinou je nezájem vládců nástupnických států o pravdivou interpretaci minulosti. A tak dnes víme o Velké Moravě méně než o vzdálených říších zaniklých před mnoha tisíci lety. Po pádu Velké Moravy vojsko českého knížete obsadilo malou část území zaniklé říše. Zbytek byl postupně poněmčen, pomadařštěn, popoštěn, porumunštěn. . . Je doložitelné, že ještě za vlády Karla IV. existovala na západ od našich hranic dvě slovanská království (Horní a Dolní Lužice), je přinejmenším polovina dnešního Rakouska, které ve středověku patřilo k zemím koruny české, mluvila slovansky, že i části Bavorska byly v té době ještě obývány Slovany. Také na území dnešního Maďarska, přes tvrdou maďarizaci, existovaly ještě v 19. a ve větši míře v 18. stol. slovansky mluvící vesnice. Maďaři, když se s dovolením vládců Velké Moravy usídlili v Panonii, byli kočovným mongolským kmenem. Od svých hostitelů se naučili řemeslům, zemědělství i všemu ostatnímu. Odvděčili se tím, že když většina bojeschopných mužů hájila západní hranice před dalším nájezdem Franků, vpadli svým hostitelům do zad a tím způsobili zánik říše. To, že dnes vypadají jako Evropané, a ne jako Mongolové, je díky skutečnosti, že do sebe v průběhu staletí přijali většinu slovanských genů (dnes mají Maďaři 70–80 % slovanské krve). Morava si po dlouhou dobu udržovala, vedle značné míry samostatnosti, i jazykovou, zvykovou a povahovou odlišnost od Čech, která doznívá ještě

i dnes. Jazyk Moravanů a Slováků si byl po dlouhou dobu velmi blízký, protože vycházel ze společného základu – staroslověnsčiny. Staročestina zase měla mnohé společné rysy se staropolštinou.

Dnes už jen málo z nás ví, že jsme spolu se Slovinci, Slováky, Slezany (i polskými) jedním z posledních zbytků kdysi velkého, vyspělého, bohatého národa. To, co se dělo po dlouhá staletí, kdy nám přicházející cizáci brali náš majetek, půdu, ženy, se v moderní době děje i dnes. Našemu národu dokonce hrozí, že klesne na ještě nižší úroveň, než je úroveň někdejších agresorů, kteří ho o tolik připravili. Po roce 1989 jsme se důvěřivě otevřeli světu. Dravé a bezohledné zahraniční firmy, banky i jednotlivci, jejichž hlavním cílem bylo urvat co nejvíce, se vrhli na naši zemi. Tehdejší političtí vůdci jim v tom nejenže nebránili, ale dokonce je povzbuzovali („Jen víc takových kožených“) a asistovali jim. Výsledek je pro nás téměř tragický. Žijeme v zemi, kde nám toho už moc nepatří. Stát, přestože v krátké době rozprodal většinu majetku, má obrovský dluh. Je nám předkládána úpadková kultura a vnučován konzumní styl života spojený s rychlým zadlužováním rodin. Lichva a prostituce už začínají být prezentovány jako normální způsob podnikání. Vychytralost už má přednost před poctivostí, překupnictví před pracovitostí. Kdo zastaví tento úpadek? Duše národa volá o pomoc. Nenechme ji zahynout.

SLÁVEK POPELKA

* * *

Vážení pánové, děkuji Vám za zprávu a historickou reminiscenci. To je všechno svatá pravda, nic proti ní nenamítám a nikdy jsem nenamítal. Zajímá mě ovšem aktuální stav a ten hodnotím. Národ nejsou dvě stovky lidí, které jsou ochotny pochodovat ulicemi pod národními symboly. Národ nejsou bandy opilců u vykořeněných zoufalců, kteří mávají flegami po každém vítězství ve fotbale či hokeji a vykřikují něco o národě. To, co, zaznívá z Vašeho článku a co cítím z řady příspěvků v nejružnějších národoveckých tiskovinách, je ZOUFALSTVÍ nad pravým stavem věcí. Tento pocit už mám dávno za sebou, stejně jako všechna ta romantická mámení o jakémsi obrození.

Jediné obrození, které kdy může nastat, je SKRZE OBROVSKOU BOLEST, ZOUFALSTVÍ, PONÍŽENÍ, BEZNADĚJ A OHROŽENÍ FYZICKÉ EXISTENCE – a to teprve přijde, to teprve nastane. Pak je možné posoudit, zda tomu národu ještě zbylo něco ze sebezáchovných instinktů, o hrodoti už nemluvíme! Tato krajina je po století chazarskou provincií, což se projevilo zvláště výrazně po roce 1989. Lokální řešení neexistuje – pouze globální, a to bude STRAŠLIVÉ! Před měsícem či dvěma jsem dokončil práci na knize „HUSITÉ – vrchol válečného umění v Čechách 1419-1434“. Představuje 15 000 km cest vlakem, autobusem, pěšky po Čechách a Moravě, více než 700 fotografií míst s husitstvím spojených. Sledoval jsem, jak husitské památky mizí či jsou karikovány. V Písku v muzeu jsou např. husité na figurínách představováni jako špinaví, vousatí lapkové (husité se mimo kněze holili). Němci se před nimi

mohou ufotoграфovat. Ve velkých husitských městech Čáslavi, Hradci Králové a jinde husitské expozice úplně zmizely z muzeí. Na radnicích se zamalovávají malby s husitskými motivy atd. Na husitských dnech (ve Slaném) je žádána rehabilitace křížáků, jsou pronášeny projevy urážející Husa a husitství. V Táboře při stejné příležitosti jde o sraz motorkářů v jakýchkoli pseudo-kostýmech atd. To je ta pravda, pánové! Nač se topit v iluzích? Kniha je napsána v duchu Palackého teze, že husitství představuje vrchol našich národních dějin. Mnoho lidí si z toho tropí p. . . l. Původní naděje, že kniha vyjde v úplném znění, se z materiálních důvodů smrkla o 1/3. Dotovány a preferovány jsou u nás pouze braky typu Hryhro Pottera a díla významných i méně významných Chazarů ve velkých nákladech. Netrápím se tím už a vím, že bude to, co má být! Vůbec nic Vám nechci vymlouvat, či Vás o něčem přesvědčovat. Každý musí jít svou vlastní cestou a dobrat se VLASTNÍHO POZNÁNÍ – vše ostatní je bezcenné. Přeji Vám hodně energie, vytrvalosti a síl do posledního zápasu, který bude bojem o holou existenci.

SRDEČNĚ ZDRAVIM PhDr. JOSEF DOLEJŠÍ

Jak funguje Ústavní soud České republiky

Nedávno jsem si chtěl vyzkoušet, jak ve skutečnosti funguje Ústavní soud České republiky, jenž sídlí v Brně v Joštově ulici čp. 8, a tak jsem zaslal na tuto instituci dne 14. 7. 2008 žádost o zrušení nezávislosti Kosova. Čekal jsem následující dny, jaká bude odpověď v reakci na můj zmiňovaný podnět.

Kupodivu jsem nijak dlouho nečekal, avšak odpověď, jak jsem očekával, byla i tak pro mne neuspokojivá. Z dopisu, který mi byl dne 25. července 2008 pod spisovou značkou SPR. ÚS 743/08 zaslán, jasně vyplývá, že za žádnou cenu nechtějí či nechťejí zabývat ožehavými záležitostmi, byť by to bylo sebevíce aktuální a sebevíce na místě. V žádosti jsem jasně uvedl, že vláda aktem uznání nezávislosti porušila mezinárodní právo, soud to však nebral na vědomí. Uvedl jsem tam také i to, že vláda ani nemá k tomuto aktu souhlas občanů ČR. Ani to nebrali v potaz.

Krátka a dobře, Ústavní soud je jen jakousi institucí pro jakési jedince, pro které, když nezbylo místo v jiných nejvyšších státních institucích, odložili je právě zde, aby nebyli nezaměstnanými, neboť se jedná o velkou honoraci, jako je například pan Rychetský. Jde tedy jednoznačně o Havlovu polistopadovou „smetanku“ a ta nemůže zůstat bez práce a na podporách. Je jasné, že Tito jedinci proti vládě nepůjdou, neboť jejich cíleny jsou Havlovi kamarádi Schwarzenberg a Vondra. Inu, vrána vráně oči nevyklove, a tak si naši nejružnější výmluvy, aby si nemuseli vyhovět. Prý abych šetřil kategoričtí soudy, sdělil mi poradce pro správní agendu JUDr. Petr Chládek. Nyní zvažuji, zda to nezkusím ještě jednou s poněkud jinou formulací, avšak domnívám se, že i to se zřejmě mine účinkem.

MILAN DOBROVOLNÝ, UMĚLECKÝ MALÍŘ

(JK)

Národní DOMOBRANA

S čím přichází Národní domobrana?

- Nadstranícké občanské sdružení
- Vlasteneckého charakteru
- S nacionalistickým nábojem
- Celostátní působnost
- Centralizovanou strukturou
- Chce chránit zejména občany ohrožené kriminalitou
- Vytvářet bezpečné zóny ve městech a obcích
- Pomáhat spolupráci a sjednocení všech českých vlastenců

Programové desatero

- Hájit české národní zájmy.
- Bránit rozkrádání a tunelování majetku České republiky.
- Vystupovat proti omezování suverenity a svrchovanosti České republiky.
- Vychovávat a vést k uvědomělému vlastenectví.
- Podporovat tradiční model rodiny.
- Usilovat o sociální jistoty pro mladé rodiny a důchodce.

Trestní oznámení na lháře z TÝDNE

Trestní oznámení na redaktora Luboše Kreče a neznámého pachatele piščího pod značkou –bou– (patrně Josefa Bouška?).

Internetový deník TÝDEN.cz zveřejnil dne 5. července 2008 článek nazvaný „Extremista Kopal má nový spolek: Národní domobranu“, kde jeho autoři uvedli celou řadu nepravdivých a zavádějících informací, čímž podle nás spáchali trestný čin pomluvy. Dále by se mohlo jednat též o šíření poplašné zprávy a o hanobení národa, rasy a přesvědčení, vycházející z jejich odporu proti všemu českému a vlastenecky smýšlejícímu.

Za nepravdivé a zavádějící považujeme zejména označení Jana Kopala za „známého neonacistického průkopníka“, Josefa Palíčku za „vyšinuté působícího“ a informace o údajném použití zbraní, jakož i další kontext článku, který může ve čtenářích vyvolat nežádoucí konotace a představy.

V PRAZE DNE 10. ČERVENCE 2008

JAN KOPAL, JOSEF PALÍČKA

Nezávislý novinář Jan Kopal ukazuje reportérům logo organizace na tiskové konferenci, která se uskutečnila 13. srpna v Praze. Vpravo je předseda přípravného výboru sdružení Josef Palíčka. 13. 8. 2008

ZDROJ: ČTK. AUTOR: ČTK

Žádost o tiskovou opravu ze strany TÝDNE

Žádáme vás tímto o uveřejnění tiskové opravy článku „Extremista Kopal má nový spolek: Národní domobranu“ (TÝDEN.CZ 5. 7. 2008), který by napsán na základě nepravdivých informací redaktorů Kreče a Boušky (?) a je předmětem námi podaného trestního oznámení, když jeho autoři podle nás spáchali trestný čin pomluvy. Dále by se mohlo jednat též o šíření poplašné zprávy a o hanobení národa, rasy a přesvědčení, vycházející z jejich odporu proti všemu českému a vlastenecky smýšlejícímu.

Za nepravdivé a zavádějící považujeme zejména označení Jana Kopala za „známého neonacistického průkopníka“, Josefa Palíčku za „vyšinuté působícího“ a informace o údajném použití zbraní, jakož i další kontext článku, který je stavu ve čtenářích vyvolat nežádoucí konotace a představy.

Uvádění Pravé alternativy a Národně sociálního bloku jako dvou různých politických stran je také zavádějící. Šlo o používání dvou různých názvů pro jeden subjekt. Neurčitě a vágní je také použití výrazu „měl oplétacky s policií“. Stejně tak je nepravdivé, že by Národní domobrana uvažovala o organizaci ozbrojeného odporu.

JAN KOPAL, JOSEF PALÍČKA

Reakce na nesmysly Lidových novin

Váš deník Lidové noviny přinesl dne 5. srpna 2008 článek „Neonacisté chystají obří sraz“ (str. 1) redaktorů Michaely Polákové a Josefa Kolína, v němž mne uvádějí jako spoluorganizátora akce „Den svobody“ a člena hnutí Národní odpor.

Musím uvést, že jsem s uvedenými

redaktory nikdy nehovořil a s danou akcí i s hnutím Národní odpor nemám nic společného. Zveřejněné informace považuji za neoprávněný zásah do svých práv, žádám tedy neprodleně otěštění příslušné tiskové opravy.

Jen pro zajímavost nekompetence a nevzdělanosti uvedených redaktorů uvádím, že Rudolf Hess opravdu nezemřel 17. srpna 1941 (!), což ví dnes i malé dítě školou povinné. . .

Uvítám také informaci o kárném opatření s uvedenými redaktory. Myslím si, že by bylo na místě jejich okamžitě propuštění na hodinu.

JOSEF PALÍČKA, PŘEDSEDA PŘÍPRAVNÉHO VÝBORU O. S. NÁRODNÍ DOMOBRANA

Ptáme se ministra vnitra

Vážení pane ministře, na základě platnosti zákona č. 109/1999 Sb. O právu na informace žádám o zodpovězení následujících otázek:

- Jsou novináři Luboš Kreč a Josef Bouška (časopis Týden) a redaktori Josef Kolína a Michaela Poláková (Lidové noviny) na výplatní pásce ministerstva vnitra?
- Pracují uvedeni jako policejní agenti – provokatéři?
- Která správa či řídící důstojník jim velí?
- Má ministerstvo vnitra nějaký zájem na neregistraci o. s. Národní domobrana? Proč?

JAN KOPAL, NEZÁVISLÝ NOVINÁŘ

Co odpověděli ouřadové z vnitra?

K části Vaší žádosti o informace podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, pod bodem 2. a 3., kterou jsme obdrželi dne 13. 8. 2008, Vám sdělujeme, že ji

Justice a policie konečně bez Šídla a Pětruchnové

Dvě neblaze proslulé persony, spojené s politopadovými politickými procesy a pronásledováním antikomunistů, skončily v řadách justice a policie. Odešly sice do nezaslouženého důchodu, ale co jim popřát? Aby měly pevné zdraví a dočkaly se podobně jako zrůda L. Brožová-Polednová svého soudního procesu. Došlo na ni a dojde i na estébáčku Blanku Pětruchnovou a někdejšího rudého odboráře, později soudce Rudolfa Šídla.

(JK) Z DENÍKU IV. ODOJE

JUDr. Josef Šárka devadesátiletý

Dne 6. srpna 2008 se dožil úctyhodných 90. narozenin JUDr. Josef Šárka. Tento velký den oslavil v kruhu rodinném a našel si také chvíli pro Svobodné noviny, kterým poskytl následující prohlášení:

„Tak se právě dožívám 90 let. Celý život jsem se politicky angažoval. V době okupace pro propuštění z koncentračního tábora jsem se zapojil do studentského hnutí odporu s Dr. Janděčkou, který byl vedoucím. Studentské hnutí odporu 17. listopadu bylo rozpuštěné po Únoru a potom jsme znovu vedli hnutí v ilegality. Vedoucí doktor Janděčka byl známý z procesu s Hordkovou a odsouzený na dlouhá léta. V roce 1968 nás rozpustili podruhé. Opět jsme to vedli s Janděčkou a po jeho smrti jsem vedení převzal já a známý „očař“ docent Jeřábek. Připravili jsme vystoupení k 17. listopadu 1989. Deset dní předtím jsem jménem studentského hnutí odporu napsal článek do Charty 77 za naše hnutí. Vyšlo to jako materiál Charty 77 a potom jsem vystoupil. Jméno 17. listopadu 1939 jsem zahajoval manifestaci na Jarově. Původně měl mluvit zástupce Husáka Dr. Trávníček. Studenti ho ale už nepřipustili a on sám se ani nedostavil a dobře věděl, že je tam shromážděno velké množství lidí. Uplatnil jsem naše hesla vytvořená za války v koncentráku: „SVOBODA, DEMOKRACIE A SPRÁVEDLIVÝ SOCIÁLNÍ ŘÁD.“ Vyrazil jsem, aby následovali toto hnutí. Dále jsem řekl, že uznáváme učitele morálky, kterými byli Sokrates, Kristus, Gándhi a abychom následovali toto učení. Také není náhoda, že studenti potom na Národní třídě provolávali: „Gándhi!“ Dalším heslem bylo: „TVRDE DO TVRDEHO!“ Říkal jsem jim: „Nebojte se a jděte do toho!“ Také toto heslo studenti provolávali.

Jinak jsem polistopadovým vývojem dneska zklamán. Svobody je málo, svoboda je jenom pro vybrané bohatce. Mrzí mne, že se křivdí mládeži, venkovu některým dělnickým vrstvám, které nevydělávají ani deset tisíc.“

(JK)

odkládáme dle ustanovení § 14 odst. 5 písmo c) zákona č. 106/1999 Sb., neboť požadované informace se nevztahují k působnosti Ministerstva vnitra. Tato část žádosti o informace je v působnosti Policie ČR, která je podle uvedeného zákona samostatným povinným subjektem.

Ve zbývajících částech pod bodem 1. a 4. bude Vaše žádost v zákonné lhůtě vyřízena.

PRAHA 18. SRPNA 2008 MGR. RUDOLF VYČÍHLA, ŘEDITEL KABINETU MINISTRA VNITRA

* * *

K další části Vaší žádosti o informace podané podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, pod bodem 1. a 4., kterou jsme obdrželi dne 13. 8. 2008, Vám sdělujeme: k otázce ad 1.) – pan Luboš Kreč, Josef Bouška, Josef Kolína a Michaela Poláková nejsou zaměstnanci Ministerstva vnitra; k otázce ad 4.) – důvody, které vedly k odmítnutí registrace občanského sdružení s názvem Národní domobrana, jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí registrace a vzhledem k tomu, že jste byl členem přípravného výboru, který podal návrh na registraci tohoto občanského sdružení, je Vám argumentace Ministerstva vnitra v této věci zcela jistě známa; tímto Vás odkazujeme podle § 6 zákona č. 106/1999 Sb., na informaci zveřejněnou. Pro doplnění uvádíme, že proti rozhodnutí o odmítnutí registrace občanského sdružení lze podat do 60 dnů ode dne jeho doručení žalobu k soudu.

PRAHA 26. SRPNA 2008 MGR. RUDOLF VYČÍHLA, ŘEDITEL KABINETU MINISTRA VNITRA

(Placená inzerce)

TAXMEN CLUB

<http://www.taxmenclub.cz>

Dne 28. 4. 2008 byl MV ČR zaregistrován TAXMEN CLUB o. s. jako občanské sdružení.

Jeho cílem je zejména:

- dobrovolná organizační zabezpečení při vystoupeních country skupiny Taxmeni;
- zvyšování popularity country skupiny Taxmeni;
- podpora vlastnictví a působení v oblasti rozvoje povědomí širší veřejnosti o českých dějinách;
- podpora autorů z řad mladé generace ve všech oblastech umění.

Vlastenectví

„Vlastenectví je účinná láska k vlasti, k jazyku mateřskému a k národu, jevící se poctivou prací k osamostatnění jednotlivce, prací nebo obětavostí ve prospěch národní, jakož i hájení prospěchů národních,“ říká Ottův slovník naučný.

Vlastenectví je pocitem sounáležitosti se zemí, v níž se člověk narodil, a s národem, který tuto zemi obývá. Zároveň je taky pocitem sounáležitosti k určitému prostoru kulturnímu a duchovnímu (nikoliv už ovšem třeba k politickému). Vlastenectví je vždycky taky ochota učinit něco pro větší celek.

Byly doby, kdy vlastenectví bylo považováno za samozřejmost a bylo věcí lidské a občanské cti. Ale s nástupem různých postmoderních pseudoideologií začal být vlastenectvský postoj označován jako politováníhodný relikt minulosti, začal být znevažován a mnohdy vysmíván. Místo toho byla nastoupena cesta neomezené tolerance vůči všemu a všem, cesta mravního relativismu a výsměchu jakékoliv tradici. Vše staré, tradiční, jako je národ, vlast a rodi-

na, je dle zastánců těchto nových ideologií již překonané. Vlastenci jsou potom označováni jako šovinisté a xenofobové, což je holý nesmysl, jelikož opravdoví vlastenec si váží nejen vlastního národa a jeho jazyka, kultury a tradic, ale i ostatních národů, pokud nechtějí omezit svobodu, tradice a práva národa jeho. Vlastenec si je také vědom chyb a nedostatků vlastního národa.

Mnozí mladí lidé v dnešní době mají tendence odepst svůj národ a vlast a odejít za ekonomickou prosperitou a kariérou do zahraničí. Kam se podělo vlastenectví v Čechách? Bojíme se snad dávat najevo svůj vztah k české zemi, národu, k mateřskému jazyku? Nemáme se přece za co stydět. Po výhrě v hokeji nebo ve fotbale lidé zpívají hymnu na náměstí, je to však projev vlastenectví, nebo je to projev fandovství a prostě radosti z vítězství?

K vlastenectví by měla patřit i hrdost nad tím, co jsme dokázali. A nebylo toho málo. Z našeho národa, byť početné malého, vzešlo mnoho významných a slavných osobností, z nichž mnohé ovlivnily světové dějiny, kulturu, vědu... Pramení snad nedostatek vlastenectvého smýšlení z neznalosti našich dějin? Možná ano. Je však zapotřebí něco dělat, a ne jenom nadávat, jak je všechno špatně. A proto na našem webu (www.taxmenclub.cz) budeme vydávat Občasník, který bude naše příznivce seznamovat s výjimečnými Čechy, kteří se nesmazatelně zapsali do historie, a s dalšími zajímavostmi. Aby zejména dnešní mladá generace měla důvod být hrdá na naši zemi, její bohatou historii a kulturu. Věříme, že od vědění k lásce (v tomto případě lásce k vlasti) a k drobným či větším činům pro vlast není jistě daleko.

A na závěr několik citátů:

„Opravdová láska k národu je věc velmi krásná; u slušného a čestného člověka se rozumí sama sebou; proto se o ní mnoho nemluví, tak jako slušný muž nevytrubuje do světa svou lásku k ženě a rodině.“ (T. G. Masaryk)

„DECET CARIOREM ESSE PATRIAM NOBIS QUAM NOSMET IPSOS. – Vlast si máme cenit víc než sami sebe.“ (M. T. Cicero)

„Přítomní, kteří nevzpomínají na mrtvé a nemyslí na budoucí, jsou vším jiným spíše než národem.“ (Viktor Dyk)

„Společnost je vskutku kontraktem... stává se partnerstvím nejen mezi živými, ale mezi živými, mrtvými i dosud nenarozenými... Lidé, kteří se nezajímají o své předky, nedočkají se radosti ze svých potomků.“ (Edmund Burke)

K vlastenectví patří i láska k mateřskému jazyku a jeho dobrá znalost.

Proto bychom na našem webu časem rádi zavedli také Koutek češtiny, kde bychom ukazovali krásu naší mateřštiny, jazyka s hlubokými kořeny, jazyka poměrně složitého, košatého, rozmanitého a zvucného. Čeština je jedním z jazyků, kterými dokážete zapsat jakýkoliv cizí výraz, aby mu mohl těmž v každém případě bez problému porozumět i rodilý mluvčí daného cizího jazyka. Málokdo dnes ví, že čeština obsahuje jednu z nejtěžších vyslovovaných souhlásek na světě – tou je písmeno Ř. A zatímco Češi dokáží vyslovit snad všechny specifické hlásky cizích jazyků, kdo (kromě Poláků) dokáže vyslovit právě ono Ř?

Odpověď na kritiku mé knihy o českém fašismu

Pan Pavel Baloun se na konci své kritiky mé knihy o českém fašismu (<http://www.fronta.cz>) dušuje: *„Věřte nebo nevěřte, ale k dlu jsem se snažil přistupovat s nezaujatým pohledem spíše jako laický badatel, a nikoli jako historik-profesionál...“* Tak tedy nevěřte, pokusím se dále ukázat, že pravdou je jen druhá část tohoto jeho výroku, totiž že v jeho recenzi skutečně nelze spatřovat historika-profesionála. Nicméně mu děkuji, že upozornil na několik věcných chyb, které se v knize vyskytly, a nepochybuji o jeho rozsáhlých znalostech. Pochybuji jen o objektivitě jeho kritiky mé knihy a pokusím se dále prokázat, že to tak je. K „faktografickým chybám“ v mé knize počítá také v knize uvedené soudy, což znamená, že nerozlišuje mezi fakty a jejich hodnocením a hypotézami a že moje „omyly“ jsou jeho „pravdy“ podle předem dané šablony pro ideové hodnocení historických událostí. Takže elaborát p. Balouna není nezažatá kritika v pravém slova smyslu, ale spíše kádrový posudek, a jeho výroky, že jsem „poskytl texty i několika zcela zřejmě nacionalistickým skupinám“, jakož i náznak, že mé texty mohou sloužit extrémním politickým organizacím, to už je téměř na úrovni udavačství. Současně toto jeho zjištění, uvedené již jako třetí věta na začátku jeho „recenze“, svědčí o tom, z jakých pozic je jeho „kritika“ vedena. Je to pozice důsledného odpůrce českého nacionalismu, dřívějšího i novodobého, na což má nepochybně právo.

Avšak začneme s „faktografickými chybami“, které jsou, podle mého názoru sporné. Stranou ponechám jeho napomenutí, že jsem si „nevezal téměř nic k srdci“ z čeho jsem byl, spíše napomenutí než poučen, v kritice mé knihy Vlajka; „ba naopak“ jsem se „uzařel do vlastní ulity“. To je dobrý postřeh a jen podotýká, že je lepší být ve vlastní uliti, než ve slepované uliti těch druhých, v uliti pečlivě proplachované staronovými otřelými frázeami od zahňávajících zbytků marxismu-leninismu.

Tak především si p. Baloun po „nepříteli přejmeném úvodním seznámení“ s mou knihou o českém fašismu, „zalistoval na konec knihy, hledaje seznam literatury a archivních pramenů či dokonce poznámkový aparát“ a „výsledek ho zklamal“. Avšak kniha, označená jejím autorem jako literatura faktu, takový seznam mít nemusí, jak by snadno zjistil, kdyby si např. zalistoval i v knize Klimka A., Hofmana P.: *Vítěz, který prohrál*, 1995 (o gen. Gajdovi), nebo v knize Moulis M.: *Vzestup a pád generála Gajdy*, 2000, v nichž nejsou uvedeny žádné konkrétní prameny a přesto čtenář věří ujištění autorů první shora uvedené knihy, že pracovali s archivními prameny, a nepochybuje z obsahu druhé, shora uvedené knihy, že tak činil i M. Moulis. Přesto jsem dostatek některých chyb, archivních i jiných, uvedl, a to zejména proto, abych doložil určité pasáže, které pokládám za klíčové a z nichž některé obsahovaly skutečnosti, které nebyly v dosavadních publikacích o českém fašismu uváděny. Z obsahu mé knihy její čtenář snadno pozná, že jsem s archivními materiály v dostatečném množství pracoval. Nicméně p. Baloun vystopoval, že jsem v několika archívech určité nebyl, protože bych se nemohl dopustit určitých chyb. Vypadá to, že p. Baloun není jen profesionální historik, ale že je možná také jen neprofesionální, skromně se prezentující jasnovidce nebo stopař. Některé mé „faktografické chyby“ a „omyly“ pramení ovšem z toho, že pan recenzent čelí předmětnou knihu jen velmi zběžně: tak např. uvádí, že jsem „se zapomněl zmínit“ o „italské agresí v Habeši či

o napadení Albánie“, ačkoli právě o tom píše na str. 31 dole mé knihy. V dalším sledování mých „chyb“ považuje p. Baloun mou tezi o „bezmezném korupčnictví politických partií“ spíše než za omyl – za pomluvu. K tomu ovšem není co dodat. Věcnou chybou je prý také mé tvrzení, že Masaryk „inicialoval založení Československé církve“, naopak, soudí recenzent, „Masaryk se v soukromí vyjádřil k podpoře této církve negativně“, odvolává se na jistou pasáž ze XIII. sv. *Velkých dějin Země koruny české*. Nicméně J. Kubalík (*České křesťanství*, 1947; s. 190) soudí jinak. Následují výtky špatného datování vzniku českého „fašistického nacionalismu“, neboť jsem si „neprostudoval dostatečně množství archivních materiálů“, první skupiny vznikaly již v r. 1921, nikoli až v r. 1922, jak tvrdím já. Další lapsus recenzenta, neboť na inkriminované straně mé knihy (s. 40, kterou sám uvádí), o vzniku Národního hnutí v r. 1921 cituji E. Fargašovou (1989). Proti mé tezi, že „ve dvacátých letech tento (rozumí se český fašistický – pozn. M. N.) antisemitismus zeslábl“, se p. Baloun „ohrazuje“ odvoláním se na jakési články tehdejšího předsedy hnutí Červenobílých z března a dubna r. 1923. Avšak na str. 52 a násl. mé knihy uvádím obsáhlé prohlášení „červenobílých“ z r. 1922, kde není ani stopy po antisemitismu, což je rozhodující ve srovnání s miněním jedince; toto prohlášení má ostatně název: „Co chceme“. Dále recenzent odmítá můj výrok, že „Národní hnutí mělo nejvíce příznivců v Praze mezi studenty“, odvolává se však opět nekonkrétně na „množství archivních pramenů i dobového tisku“, které to prý dokazují. Neznám archivní ani tiskový dokument, který by to tvrzení podporoval. Rozhodně však oponuji námitkám recenzenta vůči mým poznámkám o „hradní politice vůči Slovenskmu“, které zakládá na tom, že „Masaryk nemohl libovolně zasahovat do Ministerstva pro správu Slovenska“, je známo, že Masaryk mohl a také zasahoval téměř do všeho, co se týkalo státní politiky (viz dokument, který uvádím na s. 363 pod čarou).

Následuje řada mých dalších „faktografických chyb“, „nepřesností“ či „neúplných pravd“: „v líčení vývoje červenobílých“ vůbec nezmiňuji spory, které zde „vznikly v polovině roku 1923 a vyvrcholily de facto rozpadem“ tohoto hnutí. Na jeho nejednotnost a vnitřní spory jsem však ve své knize poukázal na několika místech. V další výtce, týkající se prvního použití slova fašismus, recenzent nesouhlasí s tím, že k tomu fašisté byli, jak uvádím já, dotlačeni komunisty, sociálními a národními demokraty, ale že toto slovo bylo použito poprvé „zcela dobrovolně a bez nátlaku“, poprvé možná, ale potom byly tendence nahradit toto „cizí slovo“ termínem, který by bylo lidem bližší (viz s. 46 mé knihy). Moji další faktografickou chybou je záměna křestního jména a titulu u jednoho významného představitele českého nacionalismu dvacátých let, pokud nejde o dvě různé osoby: recenzent tvrdí, že Skála nebyl Jakub a MUDr., nýbrž Julius a JUDr. Nejasné je prý jméno JUDr. Jaroslav Červinka, které má podle recenzenta dvě varianty – ale nechápu co má proti mému Červenkovi, kterého uvádím jako autora článku z *Fašistické pravdy* z 28. ledna 1928, což si mohl snadno ověřit, kdyby se stejně plně, jako se věnuje archivům, věnoval i dobovému tisku. Přijímám však jeho upozornění na to, že Švejcárův list se nejmenoval *Stráž*, nýbrž *Na stráž*.

Stranou ponechávám výrony autorovy neličnosti nad mými „glosami“, v nichž se pokouším o srovnávání politických poměrů první repub-

liky s politickými poměry republiky současné. Má to několikero funkci: jednak to názorně ilustruje např. skutečnost, že se často více prosazovaly zájmy politických stran, než skutečná demokracie, tj. vůle lidu, jednak to umožňuje srovnání – dnes je to mnohem horší.

Dále recenzent upozorňuje na můj omyl v datování vzniku polovojenských fašistických organizací, neboť „oddily Omladiny poprvé vznikly v únoru 1924 u plzeňské odbočky Národního hnutí“, odkud je převzala organizace Československá fašistická-Národní hnutí obrodne. Nepopírám, že tomu tak mohlo být, ale mám výhrady vůči výtkám o nepřesném datování vzniku různých fašistických skupin, protože je zcela nejednotné i v archivních materiálech, zhotovených obvykle různými tehdejšími experty pro různé účely (s datováním, které uvádí recenzent se rozcházejí o jeden rok). V přehledu jsem vypustil nejen Rodobranu, jak na to upozorňuje recenzent, ale i další nevýznamné fašistické skupinky, neboť má kniha není encyklopedií českých fašistických polovojenských a jiných organizací.

Po odsouzení mých „faktografických omylů“ a „chyb“, což kromě sporného, výše uvedeného datování, je možná chybně uvedený Skála a neúplný název časopisu *Stráž* (má být *Na stráž*), se p. Baloun, nepochybně s chutí pouští, kromě několika dalších „výhrad“, do urputného rozbíjení „mých pravd“. Z těch výhrad to má být především má „bagatelizace“ významu fašistických polovojenských skupin, ačkoli tuto bagatelizaci provedl již přede mnou major generálního štábu K. Knížka r. 1931 ve svém posudku o jedné takové skupině pro Krajský soud trestní v Praze, když napsal: „Nemohu považovati tuto organizaci za schopnou nějaké vážné akce, ba nějaké akce vůbec (...) považují celou věc za dětinskou hru na vojáky (...) vše svědčí o diletantismu“ (s. 92 mé knihy). Nicméně pro p. Balouna je to další konstatace, že jsem nestudoval archivy, neboť bych se z Archivu Kanceláře prezidenta republiky dozvěděl, že tyto polovojenské skupiny, tvořené většinou mládeží a nazývané Omladina a později Junák, měly vypracovaný „pevný až vojenský řád“ a „dokonce i civičný organizační řád“. Zdešen recenzentovna naivitou omezil se na pouhé zjištění, že od organizačního a cvičebního řádu k praxi a k bojové způsobilosti je ještě dlouhá cesta. Existuje však o rok starší důvěrná zpráva pro Státní zastupitelství, opírající se ovšem o nepochybné účelové „informace“ policejních agentů, nasazených do fašistických organizací (jak to vyplývá ze seznamu informátorů); aby mohl být zakázán, je Junák označován za organizaci, připravující se na zřízení fašistické diktatury.

Recenzentovi se však především nelíbí, že z mé „knihy přímo číší velmi kritický úhel pohledu na osobu T. G. Masaryka, jeho filosofii, postavu E. Beneše a prvorepublikový politický systém“. Tady se zase recenzent ve svých výtkách uchyluje k polopravdám a ke svému oblíbenému černobílému myšlení. Mám velmi kritický pohled na Masaryka i Beneše a nehodlám tu opakovat proč; pší o tom podrobně v předmětné knize i jinde. Avšak hájím jsem oba, zvláště Masaryka, proti surovým útokům českých fašistů. Pokládám politický mýtus „tatíčka“ a zejména „prezidenta Budovatele“ za jeden z nejtrapnějších mýtů české historie a věřím, že se časem najde více těch, jako byl významný česko-americký historik J. Kalvoda a další, kteří podstatu tohoto mýtu odhalí úplněji, než to učinili jiní

již v období rozkvětu těchto mýtů.

Smysl p. Balouna pro nepodstatné detaily vrcholí v jeho zjištění, že vztah mezi českými fašisty a komunisty nebyl jen nepřátelský, neboť „během jedné stánky dělníků na Strakonicku“ byl mezi fašisty a komunisty předem dohodnut společný postup. O tom opět nepochybuji, možná že tomu tak bylo i v jiné více a jinde než na Strakonicku. Naštěstí jsme byli ušetřeni toho, že p. Baloun nevytáhl z nějakého farní matriky, také jako důkaz přátelství přímo intimního ještě nějaký ten záznam o manželství mezi fašistou a komunistkou nebo naopak. Mou další faktografickou chybou má být záměna prvního náměstka starosty, fašisty Emila Pisingera, s nefašistickým starostou v Týně nad Vltavou. Připouštím, že starosta v Týně nad Vltavou nebyl fašista, ale nejde o Pisingera, jehož osudy dobře znám. Nemohu však přijmout tvrzení recenzenta, že příčiny „Židenického puče“ jsou vcelku známy. Znáám je pouze detailní průběh přepadení kasáren v Brně-Židenicích fašistickými bojůvkami a některé fáze jeho přípravy, ale kdo byl skutečným původcem této akce a další její okolnosti rozhodně spolehlivě známy nejsou. Spolehlivě to bylo známo jen marxisticko-leninským ideologům historického materialismu, pro něž to ovšem nemohl být nikdo jiný než gen. Gajda. Stejně nepřijatelná je pro mne recenzentova interpretace insigniády. Kniha tehdejšího rektora UK Karla Domina *Můj rektorský rok* (1934), která se z velké části k insigniádě vztahuje, skutečně od p. Balouna „nepotřebuje dalšího komentáře“, protože je to kniha přesvědčeného a hrděho národovce, který měl navíc smysl pro spravedlnost. A to všechno jsou ovšem, pro historiky-ideology typu p. Balouna, vlastnosti u „nacionalistů“ nevidané. Za „urážku některých významných odbojářských osobností“, a to zejména pozdějšího významného představitele protinacistického odboje, gen. A. Eliše, považuje recenzent mou poznámku na str. 162 mé knihy, která se týká schůzky předních politiků v bytě Dr. Černého den před okupací. P. Baloun si mohl ušetřit další vlastní faktografický omyl, kdyby věděl, že nešlo o schůzi vlády, nýbrž o schůzi předsednictva strany Národní jednoty, ve kterém žádní budoucí odbojáři nebyli (viz Hájek, M.: *Od Mnichova k 15. březnu, 1959*, s. 117). Naprosto smyšlené je recenzentovo tvrzení, že také ve své knize o českém fašismu „zdůrazňují úplnou diskontinuitu mezi fašistickými organizacemi v době první a druhé republiky na straně jedné a v Protektorátu Čechy a Morava na straně druhé“, aniž konkretizuje, v čem tato diskontinuita spočívá. V obou výše uvedených etapách vývoje usilovali čeští fašisté o dosažení moci zavrženímhodnými prostředky, které se lišily jen okolnostmi, jež doba nabízela, např. za okupace to byla kolaborace s nepřitelem českého národa, kterou si měli někteří fašisté a fašistické skupiny získat důvěru okupantů, a zásluhy umožňující, aby jim byla předána moc.

Mne velmi pobuřuje poznámka p. Balouna, že znovu hájím „tezi o nevinnosti Radoly Gajdy“. Je příznačné pro kolaborantství mnoha českých historiků s minulým režimem, že ti, kteří se zabývali problematikou českého fašismu, omílali nechutné fráze o Gajdově spiklenecktví, zradě, „nepěkné povaze“ a zejména o mocenských motivech jeho činnosti, aspiracích na diktátorství, a nezastavuje se ani před jeho slavnou legionářskou minulostí, nepojali ho ani do seznamu „hrdinů z Zborova“ a snažili se ho

Existovalo období, kdy náš mateřský jazyk téměř vymizel, a období jeho vzestupu. Čeština je jazykem světové úrovně, má obrovskou slovní zásobu a ne-jeden „moderní“ jazyk se s ní nemůže ani srovnávat. Bohužel v dnešní době jsme čím dál tím víc masírováni anglickými názvy a výrazy, které se vkradly do běžné mluvy, zapouštějí zde kořeny, a dokonce i v rádiu, televizi a v tisku začalo „čistě“ češtiny, prozatím nenápadně a pomalu, ubývat. Už nemáme sólistu kapely, ale „frontmana“, zcela nám zmizel televizní hlasatel a nahradil ho „spíkr“, namísto schůze je „mítink“ a lidé si místo zaměstnání shánějí „džob“ a zaměstnavatelé nepředkládají životopis, ale „sívíčko“... Některé anglické výrazy ani nemají svůj český ekvivalent. Takže pokud vás tohle znešvařování našeho rodného jazyka také zlobí, tady je prostor pro vás: posílejte nám do Koutku češtiny příklady mizějících českých slov a znásilňování gramatiky, a glosy, fejtony a úvahy o naší mateřštině, nebo třeba zajímavosti o českých spisovatelích a básnících.

Podpora autorů z řad mladé generace ve všech oblastech umění.

Nabízíme prostor mladým autorům pro zveřejnění jejich tvorby, bude-li námět ve shodě s cíli našeho občanského sdružení. Posílejte nám prózu, poezii i výtvarná díla na jakékoli téma z českých dějin a pověstí, podmínkou je respektování historických faktů. Výhledově po domluvě se skupinou Taxmeni plánujeme vyhlášení soutěže pro mladé textaře a skladatele.

Navštivte naše stránky: www.taxmenclub.cz
ZA TAXMENCLUB NAPSALA: PEGGY

vyloučit z našich dějin vůbec. A musel to být až zahraniční historik, který poprvé upozornil (nehledě na brožurky několika Gajdových obhájců) na to, že odsouzení Gajdy byl hanebný politický komplot, usilující o jeho existenční likvidaci. Gajda-legionářský hrdina a Gajda-vůdce fašistů jsou spojitě nádoby; do náruče fašismu vehnala Gajdu především dehonestace jeho vojácké cti, když byl neprávem obviněn ze špionáže pro bolševiky, z přípravy státního převratu, a že to byla, jak se posléze ukázalo, špinavá smyšlenka, na níž se podílela nejvyšší místa.

Podle recenzenta by se „zbytečně hodnotící soudy“ v „knize s ambicí zařadit se mezi literaturu faktu (...) neměly objevovat“. S podivem musím konstatovat, že p. Baloun až na konci svého kádrového posudku mé osoby, který označuje jako knižní recenzi, zjišťuje, že má kniha představuje literaturu faktu, ačkoli ji dosud „recenzoval“ jako ambiciózní vědecké dílo. Jsem rád, že mi lze odpustit „drobné faktografické chyby“ (druhu msto Jakub Julius, místo *Stráž Na stráž* a záměnu dvou starostů), které nebagatelizují, ale recenzentovi šlo, jak píše, především o to, „co přehlédnout a odpustit nelze“, a to jsou mé „mylné až demagogické soudy“, a to tím spíše, že jsem si z kritiky mé knihy *Vlajka* českými historiky nevzal „ponaučení“ – chválabohu nevzal. A doporučuji-li p. Baloun na konci svého posudku potenciálním zájemcům o mou knihu, aby se jí „velkým obloukem vyhnuli“, mohu ho ujistit, že bez nároků na honorář, doporučil mou knihu těm potenciálním čtenářům, kteří smýšlejí o české minulosti a současnosti stejně kriticky jako já, a o ty mi jde. Nenašel-li recenzent v mé knize téměř žádný faktografický přínos k dosavadním pojednáním o českém fašismu, věřím, že jej tam najdou ti, kdož si mou knihu přečtou bez apriorně averzivní ideové zaujatosti, což se p. Balounovi nepodařilo.

PROF. DR. MILAN NAKONEČNÝ

(Placená inzerce)

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – Republikánská strana Československa

Předsedové krajských organizací SPR-RSČ

Liberecký kraj: Krajský předseda – Jaroslav Kopecký, Frýdlant;
e-mail: liberecky@republikani.com

Středočeský kraj: Krajský předseda – Ljulin Christov, Kosmonosy;
e-mail: stredocesky@republikani.com

Kraj Praha: Krajský předseda – Zdeněk Krampera, Praha 2;
e-mail: praha@republikani.com

Královéhradecký kraj: Krajský předseda – Ivan Kubeč, Hradec Králové;
e-mail: krakovehradecky@republikani.com

Kraj Vysočina: Krajský předseda – Josef Valenta, Havlíčkův Brod;
e-mail: vysocina@republikani.com

Jihočeský kraj: Krajský předseda – Jindřich Vaňata, Lišov;
e-mail: jihocesky@republikani.com

Jihomoravský kraj: Krajský předseda – Miroslav Mrkvička, Tišnov;
e-mail: jihomoravsky@republikani.com

Zlínský kraj: Krajský předseda – Michal Sekyra, Zlín;
e-mail: zlinsky@republikani.com

Olomoucký kraj: Krajský předseda – Jiří Dufek, Olomouc;
e-mail: olomoucky@republikani.com

Pardubický kraj: Pověřený krajský předseda – Věra Jarkovská, Nové
Město nad Metují; e-mail: pardubicky@republikani.com

Ústecký kraj: Pověřený krajský předseda – Jaroslav Kopecký, Frýdlant;
e-mail: uestcky@republikani.com

Karlovarský kraj: Pověřený krajský předseda – Ljulin Christov,
Kosmonosy; e-mail: karlovarsky@republikani.com

Plzeňský kraj: Pověřený krajský předseda – Jaroslav Dupák,
Příbram VIII; e-mail: plzensky@republikani.com

Moravskoslezský kraj: Pověřený krajský předseda – Jiří Dufek,
Olomouc; e-mail: moravskoslezsky@republikani.com

POZVÁNKA NA AKCI SPR-RSČ

V sobotu 25. října 2008 ve 12 hodin se koná pod sochou sv. Václava XIX. tradiční pietní akt SPR-RSČ k výročí založení Československé republiky. I tentokrát za účasti členů vedení strany.

Přihláška – Sdružení pro republiku – Republikánská strana Československa

Jméno a příjmení:

Datum narození:

Bydliště:

PSČ:

Telefon: **E-mail:**

Přihlašuji se za člena SPR – RSČ a čestně prohlašuji, že jsem nikdy nebyl spolupracovníkem StB ani kandidátem nebo členem komunistické strany.

Datum:

Podpis:

www.republikani.com, e-mail: republikani@o2active.cz
Adresa pro odeslání přihlášky: 582 83 Vilémov 194

VOLEBNÍ PROGRAM SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – REPUBLIKÁNSKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA pro volby do krajských zastupitelstev v roce 2008

PREAMBULE

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – REPUBLIKÁNSKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA, která na svém sjezdu 17. května 2008 obnovila svoji původní činnost a navázala na svoji historii zahájenou 24. února 1990, se rozhodla zúčastnit se voleb do krajských zastupitelstev. SPR-RSČ na celostátní poradě v Havlíčkově Brodě (14. 6. 2008), za účasti předsednictva v čele s PhDr. Miroslavem Sládkem, projednala nejkritičtější otázky všech krajů. V této souvislosti vedení SPR-RSČ využilo příležitosti setkání a rozebrala body, které státní správa a samospráva krajů přehlíží, ať již účelově (v zájmu určitých lobbystických skupin), nebo politicky, jež se zejména v poslední době rozcházejí se zájmy občanů regionu. SPR-RSČ sestavila body volebního programu do krajského zastupitelstva, které sice všechny problémy daného regionu nevyřeší, ale nastartuje řešení těch největších, nejtěžších a nejkritičtějších problémů občanů, obcí a měst, které jsou buď zastírány, nebo zlehčovány.

VOLEBNÍ PROGRAM

➊ Prosazení koncepce na snížení nezaměstnanosti. ➋ Nekompromisní potírání šíření, propagace a distribuce drog a návrh koncepce na řešení ochrany, zejména mládeže, proti drogám a návykovým látkám. ➌ Zákaz anarchistických srazů, technopárty. ➍ Prosazování znovuzavedení trestu smrti. ➎ Imigrační politika, národnostní menšiny – etnika. ➏ Nesouhlas s americkou radarovou základnou v brdských lesích. ➐ Prosazování zrušení registrovaného partnerství. ➑ Dopravní infrastruktura – energetika. ➒ Zemědělská politika. ➓ Zdravotnictví

1. Prosazení koncepce na snížení nezaměstnanosti.

Tato vyjimečná a převratná koncepce a prosazení zákona na snížení nezaměstnanosti nejen v jednotlivých krajích, ale v celorepublikovém měřítku je svou myšlenkou revolučním východiskem i pro města a obce.

Koncept je úzce propojen se sociálním státním systémem, který vyplácí podporu v nezaměstnanosti, ale i jisté sociální dávky.

Občané, kterým práce nevádí, tento koncept podpoří a ostatní, kteří parazitují na sociální velkorysosti státu, tento koncept předsedům ukáží.

Je založen na jednoduchém principu: „bez práce nejsou koláče“.

Občan, vlastní nebo jinou vinou žijící na podpoře v nezaměstnanosti a evidovaný na úřadu práce, bude mít nárok na podporu podle tohoto konceptu jen v případě, že odpracuje určitý počet hodin pro město nebo obec ve kterých žije. Mohou to být odborné i neodborné práce, práce veřejně prospěšné (úklid městských sektorů, zamestání chodníků a silnic apod.). Bude rozhodující potřeba města a obce. Je pravdou, že koncept zvýší počet administrativních pracovníků obce o pracovníky kontroly a mzdové náklady obce. Na druhé straně sníží náklady na technické služby.

Příjmy sociální podpory a dávek budou podmíněny evidencí odpracovaných hodin pro dané město. Občané, kteří si své hodiny pro město neodpracují, nebudou mít nárok na sociální podporu.

Stát samozřejmě i díky naší vládě není tak bohatý, aby platil lidem, kterým se nechce pracovat. Je jisté, že občané, kterým „lopatka a smeták na veřejnosti“ bude vadit, si raději práci najdou. Ti, kteří si práci nedokáží najít, budou prospěšni pro své okolí. Města a obce tento projekt ekonomicky povznese, současně stát ušetří mnoho miliard z rozpočtu územně samosprávních celků.

2. Nekompromisní potírání šíření, propagace a distribuce drog a návrh koncepce na řešení ochrany, zejména mládeže, proti drogám a návykovým látkám.

SPR-RSČ bude nekompromisně potírat šíření, propagaci a distribuci drog. V této záležitosti SPR-RSČ nezná kompromisy. V souladu s pravomocí kraje bude podávat návrh zákona a prosazovat zvýšení trestu za šíření, propagaci a distribuci drog. Drogy nebude rozlišovat na silné, jako kokain, a mírné, jako je marihuana. Propagace škodlivosti užívání drog je velice slabou zbraní a motivací, proto je v zájmu společnosti, aby byly tyto drogové aktivity postaveny mimo zákon, dokonce je nutnost zvýšit tresty za porušení zákona. Nejvíce ohroženou populací jsou mladiství, kteří buď ze zvědavosti, nebo společenské prestiže ve skupině drogu okusí. Rodiče, kteří jsou převážně zaneprázdnění svými pracovními povinnostmi, nemají čas ani neznají způsob, jak proti tomuto nebezpečí své dítě ochránit. Pak jen následuje zoufalé volání o pomoc. Tuto pomocnou ruku ve formě prosazení zákona o postavení drog ve společnosti nabízí SPR-RSČ.

3. Zákaz anarchistických srazů a technopárty

Tyto srazy, ať je nazveme jakkoliv, třeba technopárty nebo anarchistické srazy, mají jedno společné: ohrožují místní obyvatel-

stvo. Obyvatele ohrožují svými anarchistickými ideologickými výpady proti okolí, nebo svou technozájmovou činností, ke které patří i užívání drog. Tyto podobné aktivity jsou v rozporu s morálními a etickými pravidly každého řádného občana. Proto eliminace podobných aktivit je v zájmu obyvatel i SPR-RSČ.

4. Prosazování znovuzavedení trestu smrti.

Obecná krize v trestně-právním chování jedinců je veřejně známa věc, přesto není snaha ani vůle poslanců a senátorů na této skutečnosti cokoliv radikálně měnit. Český trestně-právní řád nemá žádný respekt u delikventů a zločinců, neboť i náš vězeňský systém je velkorysý k přehnaným potřebám arestovaných. Proč by si zločinci dělali těžkou hlavu, zdali půjdou do vězení, když tento sektor je spíše lázeňským pobytem se všemi možnými požitky. Již v základu je trestní řád benevolentní ke trestným činům, a proto změna v odpovědnosti a trestu je dost zásadní otázkou politiky republikánů. Prvním krokem změny v trestně-právním řádu je znovuzavedení trestu smrti v mimořádně těžkých zločinech, trestní i hmotná odpovědnost poslanců. Málokterý občan veřejně přizná nutnost znovuzavedení trestu smrti, avšak nevěřejí se k tomuto směru hlásí. Je nutností, aby společnost byla k brutálním vrahům a současně pedofilům mimořádně tvrdá, neboť tyto zločiny již nejsou napravitelné. Je prokázáno, že i ten nejzarytější odpůrce trestu smrti svůj názor na tento trest změnil, když je někdo z jeho rodiny brutálně zavražděn, nebo když je spáchán těžký zločin na jeho dítěti. Stát musí chránit svou podstatu, musí chránit rodinu.

5. Imigrační politika, národnostní menšiny – etnika.

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – REPUBLIKÁNSKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA je pro zpřísnění imigrační politiky, pro nekompromisní pravidla pro udělování občanství (jazykové zkoušky). Jsme proti ekonomické imigraci, respektujeme zákonné normy pro válečné a humanitární uprchlíky. Požadujeme též zpřísnění procesu přiznání statusu politického uprchlíka. Včetně zpřísnění režimu v tzv. utečeneckých tábořích. Navrhujeme většinu utečeneckých táborů zrušit a imigranty vyhostit. Přistěhovalectví znamená: drogy, mafi, nezaměstnanost, násilí a strach! Je nutno, aby se vláda v první řadě postarala o vlastní občany jak po stránce sociální, tak i po stránce ekonomické. Přistěhovačů znamenají snížení ceny lidské práce.

V oblasti národnostních menšin respektujeme kulturní odlišnost. Od etnických menšin požadujeme loajalitu k státu, ve kterém tyto menšiny žijí, a respektování všech kulturních, morálních a etických pravidel v návaznosti na práva, která jsou státem dána všem občanům. SPR-RSČ je proti jakémukoli zvýhodňování etnických menšin, tj. proti pozitivní diskriminaci a bude zastávat tzv. rovnost před právem i povinností.

6. Nesouhlas s americkou radarovou základnou v brdských lesích.

Česká republika představuje pro SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – REPUBLIKÁNSKÁ STRANA demokraty, suverénní, silný národní stát, formující se na demokratických principech.

Přestože byla a jsou prováděny konkrétní průzkumy veřejného mínění na otázku americké radarové základny v Brdech a v minulosti, hlavní body průzkumu byly: 1. vyhlásit nebo nevyhlásit referendum; 2. povolit či nepovolit zřízení americké radarové základny.

Bylo vydáno mnoho výsledků tohoto průzkumu. Tyto výsledky jasně stanovily většinový názor – a tím i vůli národa. Přáním národa bylo, aby prezident ČR vyhlásil referendum na otázku: „Zřídí, nebo nezřídí radarovou základnu?“ Jak všechny tyto snahy k vyhlášení referenda dopadly, převážná část občanů republiky ví velice dobře. Nyní se zabýváme otázkou druhou. Průzkumy veřejného mínění hovoří jasně. Většina národa (berme pod tímto pojmem Čechy, Moravu a Slezsko) je proti zřízení radarové základny. Výsledky průzkumů se různí podle zadavatele vypracování, a to od 52 do 75 % proti zřízení základny. Několikanásobné průzkumy a jejich výsledky vyzněly proti zřízení radarové základny a jsou doložitelné, přesto poslanci a senátoři odhlasovali: 1. zamítnutí referenda; 2. schválení a podepsání dohody s USA o zřízení radarové základny.

Tato skutečnost postavila Českou republiku po zřízení základny do úrovně terče islámského terorismu. Je otázkou, zda se poslanci na základě těchto faktů nezpřemýšleli svému poslaneckému slibu a nejednali v rozporu se zájmy lidu, zdali vůbec měli mandát rozhodovat o takto vážné otázce.

Bezpečnost státu se zřízením radarové základny bude silně oslabena, přestože příznivci radaru hovoří zcela jinak. Naše území se stane tímto aktem potenciálním terčem islámských fundamentalistů. Zřízením radarové základny na jiném území a kontinentu, než jsou USA, je strategickým plánem Spojených států přesunout ohnisko boje dvou rozdílných kultur na jiný kontinent než je Amerika. Přemístěním vojenských základen na jiný kontinent sníží riziko a četnost útoků na americké obyvatelstvo. Za jakou cenu? Česká republika jako určitá národní kultura je v současné době pro islámské teroristické útoky nezajímavý objekt. Český stát prozatím nezasahuje do státních uspořádání jiných států, řeší si své vnitřní státní problémy s diletantskými politiky, s korupcí a prohranými arbitrážními spory. Zřízením radarové základny na českém území však rázem mění podstatu zahraniční politiky. Spojené státy, jako úhlavní nepřítel islámské podstaty, posunou své vojenské základny blíž k teritoriu islámské kultury. Pro muslimy nepřítel číslo 1 může se svou vyspělou vojenskou technologií daleko citelněji a rychleji zasáhnout do islámské struktury. Proto i rizika útoků islámských teroristů na tuto budoucí základnu jsou víc než pravděpodobná.

Otázky bezpečnosti nejsou tak jasné, jak vyplývaly z rozsáhlé kampaně. Funkce radaru jsou velice omezené. Občané nebyli seznámeni při kampani s dalšími možnostmi, které radar nedokáže analyzovat.

Vstupem do schengenského prostoru, kde je volný pohyb lidí a zboží, je pravděpodobnost kontroly pohybu muslimů na našem území téměř nulová, zejména když bereme v úvahu snižování stavu české policie na základě vytvoření špatných služebních podmínek policistů. Jedna z otázek zní:

1. Jak bude radar zachytávat muslimské chodící bomby, tak jak je známe ze zpráv o světovém terorismu?

2. Neuvádí se, že tento typ radaru nedokáže zachytit raketu s nízkou dráhou letu. Jak ji dokáže zneškodnit, když od vypuštění rakety do dopadu na místo určení potačí 8 minut?

3. Neuvádí se, že výbuch této rakety zabere 0,0012 % územní rozlohy českého státu, namísto 0,0000104 % územní rozlohy USA.

Lépe řečeno: následky budou na území České republiky 1000× vyšší, než kdyby stejný kalibr vybuchl na území Spojených států.

4. Neuvádí se tak důležitá věc, jakou je i hustota obyvatelstva na 1 km² a následky.

Proto SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – REPUBLIKÁNSKOU STRANU ČESKOSLOVENSKA bude zásadně zvyšovat tlak k zastavení jednání za zřízení americké radarové základny a bude hnát k zodpovědnosti politiky, kteří jednali bez mandátu o radaru proti zájmům lidu.

7. Prosazování zrušení registrovaného partnerství.

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – REPUBLIKÁNSKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA je pro návrh zákona na zrušení registrovaného partnerství. Registrované partnerství je zlegalizování určité společenské deformace, kterou pod nátlakem a proti vůli veřejnosti homosexuálů a lesbičky prosadili. Pokud má být společnost zdravá a vyvíjet se ku prospěchu národa a státu, není v zájmu společnosti, aby tyto genetické odchylky byly úředně schvalovány. Tato deformace je proti všem přírodním pravidlům zachování jedince a společnosti. Tato legislativní sabotáž poslanců a senátorů má neblahý výchovný dopad na děti a mladistvé, kteří přestanou vnímat co je přirozené a co ne.

8. Dopravní infrastruktura – energetika.

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – REPUBLIKÁNSKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA se zasadí o dokončení dálniční sítě, revitalizaci silnic I. třídy, omezení vnitrostátní a mezinárodní kamionové dopravy a její přesun na železnici, vodní a letecké cesty.

Votáže energii jsme pro využívání alternativních zdrojů a zdrojů neznechodnocujících životní prostředí. SPR-RSČ bude prosazovat demonopolizaci trhu s energií a plynem tak, aby se i v této oblasti mohly šíře uplatňovat tržní principy.

Energetické zdroje ochraňující klima – podporujeme výzkum, vývoj, zkoušení, využívání a odbyt nových obnovitelných zdrojů energie a systémů, které jsou šetrné k životnímu prostředí. Mělo by se s nimi počítat v co největším podílu při budoucí výrobě energie. Podporujeme co největší využití alternativní energie, tzv. zelené energie. Výzkum využití zelené energie je nečím, co nemůžeme zanedbat, protože není pravděpodobné, že v blízké budoucnosti bude existovat jiný alternativní zdroj energie, který je nyní dostupný.

Dopravní politika má rozhodující vliv na kvalitu života, mobilitu, znečišťování přírody, životní prostředí a současně konkurenceschopnost a efektivitu průmyslu. Rostoucí úroveň dopravy v naší zemi, přeplnění silnic, vytvoření Evropské hospodářské oblasti a otevření se střední a východní Evropě je pobídkou dopravnímu systému jako celku. Efektivní, propojený systém železnic, silnic, vodních cest a letecké dopravy je životně nutný pro hospodářský růst a mobilitu.

9. Zemědělská politika.

Za současné situace, kdy je Česká republika členem Evropské unie, jsme za dotace v oblasti zemědělské výroby, tak jak dnes činí všechny evropské státy. Těmito dotacemi chceme zajistit českým zemědělcům rovné postavení především na domácím trhu.

SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – REPUBLIKÁNSKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA je pro státní podporu domácí produkce rentabilních produktů, odrůd a zemědělských a chovatelských druhů, zamezením dovozu dotovaných konkurenčních produktů ze zahraničí, ať již uvalením dovozních kvót, či cel, která budou pro české zemědělece zárukou, že cena dotovaných dovážených produktů nebude nižší než tržní cena domácí zemědělské produkce. Chceme umožnit našim rolníkům rozvoj domácího zemědělského produktu a jeho prodej beze strachu z konkurence dovoзовých produktů plně dotovaných vládami země původu či EU!

Zemědělství, lesní hospodářství, produkce potravin, chmelářství, vinařství a zahradnictví jsou důležité pro naše hospodářství a jsou též součástí kulturních tradic vesničských oblastí. Chceme podporovat efektivní, ekologický zemědělský sektor, založený na zemědělské tradici. České zemědělství musí být schopné konkurence na mezinárodních trzích. Model, který chceme realizovat, je model nezávisle podnikajících rolníků. Zemědělství a lesnictví může fungovat na základě rodinných farem a dobrého hospodáře, ale respektuje i jiné právní a ekonomické formy. Chceme zajistit, aby existovalo široké spektrum forem vlastnictví půdy. Současně jsme za zpřísnění pravidel pro převod půdy ze zemědělského fondu na jiný typ.

10. Zdravotnictví.

Zdravotní koncepce SDRUŽENÍ PRO REPUBLIKU – REPUBLIKÁNSKÁ STRANA ČESKOSLOVENSKA je založena na státem garantované, kvalitní, zdravotní péči. Právo na ošetření a léčení má každý občan.

Základem úspěšné reformy zdravotnictví je dostatečně transparentní systém hospodaření. SPR-RSČ bude prosazovat zvýšenou spoluodpovědnost pacienta za své zdraví, zvláště v případech sebepoškození. Standardní zdravotnictví je věcí státu a nadstandardní soukromých institucí.

SPR-RSČ se bude zasazovat o zvyšování úrovně státního zdravotního systému, materiální zabezpečení a materiálně-sociálního zabezpečení lékařského personálu.

Navrhujeme zřídit institut revizních lékařů, jako kontrolu proti zbytečnému plýtvání zdravotnickým materiálem, nadměrnému vyšetřování a zatěžování nemocného.

Dalším významným aspektem je územní rozčlenění nemocnic na vysoce specializované, na krajské až republikové úrovni, krajské nemocnice, vykonávající veškerá základní vyšetření u všech oborů medicíny, a místní polikliniky poskytující prvotní ošetření, čímž by odlehčily nemocnicím na vyšší úrovni.

Nezbytné je rovněž dobudování integrované rychlé zdravotní pomoci, včetně vymezení funkce Letecké záchranné služby.

SPR-RSČ chce též změnit dosavadní neuspokojivý stav v oblasti zdravotního pojištění. Navrhujeme zřídit individuální účty zdravotního pojištění u Centrální zdravotní pojišťovny. Ta vznikne sloučením dosavadních vyhovujících ZP, za důkladné kontroly státu. Použití prostředků ze zdravotního pojištění musí být podrobena státní kontrole, aby se zamezilo zadlužování nemocnic a současně nárůstu luxusních a zbytečných sídel špatně fungujících pojišťoven. Ostatní mohou být zachovány jen jako předměty nadstandardního pojištění, nadstandardní zdravotní péče. Statutární zdravotní pojištění je podstatným prvkem v systému sociálního pojištění.

(Placená inzerce)

IV. Svobodné noviny

◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊ JAK TO VIDÍ EXIL ◊

Námořní bitva

Pojem námořní bitva je nám, suchozemcům, poměrně vzdálený. Nejspíše se nám při něm vybaví nějaká filmová pirátská režba a v nejlepšíh případě Nelsonovo vítězství u Trafalgaru. Pro nás, vnitrozemce, je i jen základní její jednotka, totiž loď, spíše romantickou záležitostí, s myšlenkou na plachtetku a parník. Hned vedle kajaku či kánoe, a tak je zřejmé, že chceme-li s dobou držet krok, musíme si své znalosti doplnit, zvláště když námořní bitvy permanentně probíhají. Zde připomeňme operace proti Iráku, kdy od útoku „Pisečná bouře“ (Desert Storm), přes následné bombardování a vojenské akce roku 2003, až po dnešní okupaci je vše řízeno a vedeno z US lodí v Perském zálivu. Vzpomeňme podivného potopení ruské ponorky Kursk. Tam při ruských námořních manévrech vše „stínově sledovaly“ dvě US „zabijácké ponorky“ (Killer submarine). Jedna z nich pak bezprostředně s naboranou přídi byla opravována v neutrálních vodách Skandinávie. . . Tak učit se, učit se, učit se, jak říkával soudruh Lenin (a Komenský před ním)!

Američané přejmenovali před časem to, čemu se říkávalo flotila, na **Bitevní grupa** (Battle group). To má svůj význam, jak si dále potvrdíme. Jádrem bitevní grupy je *mateřská letadlová loď*. Na tu bývá navázáno na její ochranu, i jako spoluitočící, několik torpédoborců, křižníků, ponorek a řada pomocných lodí, podle toho, kde a jak má být či je grupa nasazena. Spojené státy americké mají tři třídy mateřských letadlových lodí v celkovém počtu dvanácti a dvě nové ve výstavbě. V třídě Enterprise jednu o výtlaku 75 000 t, a tři ve třídě Kitty Hawk o výtlaku 83 900 t. Největšími (pro US Navy i světově) jsou ze třídy Nimitz, o gigantickém výtlaku 91 487 t, délky 317 m a šířky 40,8 m, s baldachýnem dvou rozjezdových ploch 332×76,8 m. Těch mají celkem osm, přičemž dvě nové se staví. Každá v této třídě nese 86 letadel, schopných házet i atomové pumy, a šest helikoptér. Jako u všech lodí s atomovým pohonem je i zde akční rádius prakticky neomezený.

Angličané, světové druzí, mají mateřské letadlové lodě pouze tři o výtlaku 20 600 t. Musíme ale zaznamenat dvě nové právě ve stavbě, třídy CVF o výtlaku 75 000 t, délky 283 m, šířky 73 m. Jejich jména už byla stanovena na HMS Queen Elizabeth a HMS Prince of Wales. Každá má nést 34 letadel plus helikoptéry. CVF jsou svoji velikostí světově druzí za Nimitzem. Vedle těchto námořních velmocí má „nebezpečné“ Rusko pouze jednu mateřskou letadlovou loď třídy Kuznětsov, o výtlaku 45 000 t, která nese pouze dvacet čtyři letadel a šest helikoptér. Zde se nám může začít rodit v hlavě představa, kdo asi a co asi na světě a jeho oceánech zamýšlí. *Křižníků* má USA dvacet sedm (27). Je to třída Ticonderoga (Aegis) s výtlakem 9 500 t, délky 173 m, šířky 16,8 m. Rusko má celkem křižníků pouze pět (5), z nichž největší je třídy Sláva s výtlakem 9 380 t, délky 186,6 m a šíře 20,8 m. Británie křižníky nestaví, ale nahrazuje je lehčími a rychlejšími loděmi pod názvem fregaty (Frigates), které také mohou mít různé bojové úkoly, a tedy i výzbroj: od raket všeho druhu, děl až ráže 114 mm a torpéd. Nese i helikoptéry s vybavením vyhledávat a bombardovat i ponorky. *Fregat* má Británie dvacet (20), a nových šest staví. Jedna z nich se už zkouší na moři, včetně střelby nových raket, odpalovaných z torpédových trub, tedy vodorovně. Amerika fregaty sice na zakázku

pro jiné země staví, ale sama je nepoužívá (či nebyvají zaznamenávány).

Rusko má fregat celkem čtyřicet (40), z toho 24 třídy Grisha, ty mají výtlak 1 200 t, délku 71,2 m a šířku 10 m. Třídy Krivak má 15, s výtlakem 3 650 t, a třídy Neustrashimy jednu o výtlaku 4 250 t, délky 131 m, šířky 15,5 m. Rychlost mají většinou kolem 30 uzlů/hod. (námořní uzel má 1852 m).

Vedle toho pro námořní bitvu jsou a budou vždy důležité *torpédoborce* (destroyer), které v historii byly stavěny proti rychlým torpédovým člunům, a dnes mají celou řadu úkolů včetně ničení nepřátelských ponorek. To je v současnosti ale také úkolem i „zabíjäckých ponorek“.

Tedy torpédoborců mají Spojené státy celkem 49, z toho největší jsou třídy Spruance (počtem 21), o výtlaku 8 040 t a délky 171 m, šířky 16,8 m, s akčním rádiem 6 000 mil při rychlosti 20 uzlů/hod. Mají max. rychlost 33uzlů/hod. Britové budou mít i s těmi, co právě staví torpédoborců celkem 23, zatímco „nebezpečné“ Rusko jich má jen dvanáct (12!). Největší z nich je třídy Udaloy o výtlaku 6 700 t, délky 163,5 m a šířky 19 m. Akční rádius má 7 700 mil při rychlosti 18 uzlů/hod. Maximální rychlost má 29 uzlů/hod. Největším nebezpečím pro svět i budoucí námořní bitvu či bitvy jsou ovšem *ponorky*, nesnadno sledovatelné i nejnovějšími hloubkovými sonary a radary. Nesou totiž ve většině případů rakety s atomovými hlavicemi. O těch nejnovějších se v námořní a jiné odborné literatuře málo dočteme. US Navy má ponorek na světových mořích celkem 71 a další se staví. Největší známé jsou útočné, třídy Ohio (počtem 18), s výtlakem při ponoru 18 750 t, o délce 170,7 m a 12,8 m šířce. O těch se ví, že nesou 12 nukleárních raket nebo 100 torpéd. Padesát jedna ponorek třídy Los Angeles má vedle útočných možností také úlohu „zabijáků“ (Killer submarine), ale specializované zabíjäcké jsou dvě třídy Seawolf s výtlakem 8 800 t, délky 107,8 m a šířky 12,9 m. Ty mají ohromující rychlost 39 uzlů/hod. při ponoření.

Proč tolik US Navy Killer submarines? To nám vysvitne, když je srovnáme se známými počty ruského ponorkového parku. Nejlehčí typy ponorkou jsou ty třídy Kilo (těch mají 9), které byly také prodávány do ostatních zemí, jako Indii, Číně, Iránu, Polsku, Rumunsku i Alžíru. Tato populární malá ponorka má výtlak pouze 2 325 t, délku 72,6 m při šířce 9,9 m a rychlosti 17 uzlů při ponoru s akčním rádiem 6 000 mil při rychlosti 7 mil/hod. Je to tedy ponorka spíše hlídková. Ovšem další ruské třídy Akula (počet 10), Delta IV (7), Oskar II (6), Victor III (6) a Typhoon (2) mají všechny výzbroj raket s 200 kT nukleárními hlavicemi, nebo 40 torpéd. Tedy Rusko má čtyřicet (40) ponorek celkem. Největší z nich je Typhoon s výtlakem 18 500 t, při délce 171,5 m a šířce 24,6 m, s rychlostí 25 uzlů/hod při ponoření. Onových verzích třídy Kursk, které se staví tři (3), nejsou žádné údaje dostupné. Mají to být ale „nepotopitelně útočné“ superponorky. Britové, jako nejbližší spojenci USA v míru i válce, vedle toho mají ponorek 16 a ve stavbě další tři.

Z hořejších výčtů vidíme, že tedy na každou ruskou „útočnou“ ponorku připadá přibližně 1,6 stínově doprovodné americké „zabíjäcké“ ponorky. S rychlostí až 39 uzlů/hod. si mohou hrát i s nejrychlejšími ruským Typhoonem (25 uzlů/hod.) jako kočka s myší. Podobně jako ty dvě, co „doprovázely“

manévry Rusů při známé nehodě ruské superponorky třídy Kursk.

Sledujeme-li vývoj světové situace a vojenské případy, můžeme si srovnat a odvodit, co znamenají nevyvážené počty bitevního „lodního parku“ Ameriky vs. Ruska.

Vysoké počty bitevních lodí Británie a Ameriky mohou být zdůvodněny tím, že hldají cesty tankerů dopravujících černé tekuté zlato jak do Evropy, tak i do Spojených států. Víme, jaká je právě umělé vyvolaná palivová krize (139 US dolarů za barel!) a dovedeme si představit, co by znamenalo přerušení lodní dopravy nafty ze Středního východu jak do USA, tak i do Británie. Neměli bychom tedy být udiveni nasazením lodí pro možné námořní bitvy podél tras dopravy. Bez nafty Středního východu by se život, včetně obrany, zejména v USA, stal velmi obtížný. Amerika by sice mohla otevřít své rezervy nafty na Aljašce, to by ovšem nebylo přes noc.

Ale jak je to s poměrem plovoucích „ostrovů“, totiž dvanácti amerických mateřských letadlových lodí, k jedné ruské? Pozorujeme-li jejich nasazení, vysvítá také, proč bylo jméno „flotila“ pozměněno na „bitevní grupa“. **Bitevní grupa** zasahuje nejen na moři, ale daleko do vnitrozemí, letadly a řízenými raketami všeho druhu. Se svými doprovodnými plavidly kryje a umožňuje bezpečnou přepravu a vyloďení desítek tisíc invazních a okupačních vojáků. Jak jsme viděli a vidíme v Iráku, tam se v krátké době usídlilo až sto šedesát tisíc US Marines a pěšáků, kteří údajně pro svět (a zejména Izrael) likvidovali hrozbu irácké atomové pumy (kterou Irák nikdy neměl), a že zemi samotnou prý zbavili Al-Kajdy (Al-Qaedy), která tam ovšem za Saddáma Husajna také nikdy neexistovala.

Akce proti Iráku dokumentuje, že pomocí Bitevních grup, vedených gigantickými plovoucími ostrovy, USA mohou, bez velkého nebezpečí pro americký kontinent, zasáhnout všude na světě tak, jak bude v jejich zájmu a uzdání podle Wolfowitz-Bushovy doktríny. Spojené státy (za bratrské podpory Velké Británie) mohou plně rozvinout moderní světovou imperiální politiku, bez války (která dle OSN je nezákonná), jen jednotlivými bitvami „proti teroristům“ (ovšem zejména za naftou a jinými zdroji), vedenými z moře daleko od svého domova. Pokud neudělají nějakou kardinální chybu (třeba že podpoří útok Izraele proti Iránu), nemusí se Amerika žádného vážného odporu obávat. Může okupovat postupně země všech menších států světa. Obráceně je ale jisté, že potopením jediného plovoucího ostrova (ať už US, či GB) v Hormuzské úžině, natož v Suezském průplavu protiútokem, je ohrožena dodávka paliva do USA i Evropy vážným způsobem. Počet ruských ponorek s atomovou výzbrojí nám svědčí pouze o tom, že Rusové své ponorkové síly uvažují jen jako nukleární deterrent. Na dobytvačnou, útočnou politiku se nemohou odvážit, i kdyby chtěli. Proti USA rozhodně ne.

Mám tedy poněkud hrůzu a obavy z mírumilovnosti USA a jejich způsobu šíření svobody, bezpečnosti a demokracie.

9. 6. 2008 EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

(Pro faktografii byla použita převážně kniha Roberta Hutchinsona „Warship Recognition Guide“, Harper Collins Publishers, 2002.)

Aparát chlupatou dekou

„Někomu přece musíme věřit,“ slyšel jsem k mým kritikám vládních činitelů po „sametu“. Správně. Každý loajální občan věří, má či musí věřit svým vládám. Vždyť si je důvěřivě zvolil!

Po sedm let každý slušný, poctivý občan „dobře informovaného západního světa“ věřil a věděl, že ta zpropadená Al-Queda (Al-Kajda) provedla v Americe, bezprostředně po sražení dvojčat věží WTC „9/11“ 2001, bakteriologický útok na vládní místa antraxem. Vedle toho ti zlí muslimové chystali ještě vyhození do povětří důležitých mostů v New Yorku, že?

Leč ne všichni jsou hotovi věci předložené k věření hned přijmout bez logického zvážení. Tak zpráva o tom, že mladí muslimové srazili věže ve mně vyvolala hlubokou nevíru. Na to, aby po čtyřech neprokázaných letových hodinách výučby na sportovním letadélku se dokázali strefit a srazit hned napoprvé dopravním linkovým tryskáčem ne jednu, ale hned dvě věže, a ještě předtím přemoci celou posádku, by to museli být supermani se stupněm nedostizitelné geniality. Konečně psal jsem o celé události podrobně (viz mé články „Řím-Reichstag-WTC“, „Státy ve státě“ atd. z roku 2001). Oficiální zprávy o události byly nestravitelným soustem i pro jiné publicisty. O tom svědčí články, jako například „11. September? A Zionist plot!“ v New Statesman. A podobně.

O pochybách, kdo je opravdu za antraxovým útokem, jsem psal v článku „WTC-Antrax-a za pět minut válka“ z 10. 10. 2002. Byl jsem přesvědčen, že celá záležitost měla pro Bushovu administrativu stejný smysl jako pro hitlerovské Německo zapálení Reichstagu, totiž propagandisticky připravit půdu pro vlastní vojboje.

Je proto důležité zopakovat tezi ze shora uvedeného článku doslova: *„Ten, kdo osnoval antraxový útok, musel plánovat použití časovaně (totiž vzhledem k obtížné manipulaci s bakteriemi), a tedy musel nutně vědět o přípravě atentátu 11. září 2001. Jinak by nemohla panika a hysterie být použita tak, jak bylo potřeba. Osobně nepochybuji, že historie jednou odhalí fakt, že pravým viníkem nebyl žádný z obviněných muslimů.“*

Rok se s rokem sešel.

Dne 3. srpna 2008 se ve světovém nedělníku The Sunday Times dočítáme, že antraxový vědec Dr. Bruce Ivins, o kterém se v poslední době v kruzích FBI soudilo, že byl za antraxovým útokem, spáchal sebevraždu. Jako na objednávkul Jako to bylo s tím Janem Masarykem, co v roce 1948 vyskočil z okna a ve své pořádkumilovnosti za sebou to okno zavřel. Ivinsovi se samozřejmě přišlo, že byl duševně vyšínutý a kde co. Podobně jako státní vědec Británie Dr. Kelly, který toho věděl příliš mnoho k „dossier“ o nutnosti napadnout Irák, skrze údajnou Saddámovu atomovou bombu, a ten také spáchal sebevraždu.

Když to od Vás čtu...

Když to od Vás čtu, jak to tam chodí, jsem z toho všeho velmi smutný. Já si tady vždy myslím, že český národ je přeci jeden národ inteligentním, a protože jsme malý národ, držíme při sobě. Jak se ukazuje, je to vše jinak. Česká republika se zapojila do světového dění, místo aby si sama vytvořila v rámci možností svoje vlastní pole působnosti. Všichni honci za snadným žitím se vrhli na to, aby společný majetek národa rozkradli ve prospěch jednotlivců, nebo zahraničních nadnárodních koncernů. Že v pozadí litaly úplatky, je víc než jasné.

Dnes mám dojem z celého světového tisku a zpráv, že Židé z Ameriky chtějí dostat křesťanský svět do války s muslimskými zeměmi ve prospěch Izraele, tak jako ve druhé světové válce poštivali úspěšně křesťanskou Anglii proti křesťánskému Německu. Mám potvrzeno „dokumentem“, jak židovský kongres rozhodl jen pár týdnů po svolení Hitlera k válce Německa proti Anglii a slíbili podporu Ameriky a celého židovstva materiálem a penězi.

Nic na světě se neděje náhodou, vše je pečlivě připraveno a organizováno z pozadí světové scény. Přesně to jednou řekla Rockefellerová, když ji ujel jazyk: „Můj syn, když bude chtít, tak zahájí válku, a když bude chtít, tak ji zase ukončí.“ Kdo jsou Rockefellerovi, je Vám jisté jasné a tak je to i se vším jiným. Na světě je 300 nejbohatších rodin, které vlastní víc než 75 % všech přírodních zdrojů, a teď chtějí zprivatizovat i vodu, aby měli všechno ve své moci a pod kontrolou. Ukázkou těchto vlivů je Amerika.

3. ČÍSLO • ČERVENEC – ZÁŘÍ 2008

nevedla k ničemu dobrému, vzpomeňme třicátá léta minulého století. . .

8. 8. 2008 EURLING. DR. BOHUMIL KOBLIHA

P. S.: Svět musí být připraven na útok proti ruským „agresorům“. Proto Bilderbergové, vedle jiného, dali evidentně Gruzii (Georgia) a Amerikou vyskoklenému prezidentu Saakašvili (Saakashvili) zelenou proti „vzbouřencům“ v Osetii (Ossatia). Stejně jako Kosovská osvobozenecká armáda trénovaná anglickými komandy SAS (Special Air Service), odvádí Gruzie dnes své dluhy. Anglické úsloví „*když jdou věci špatně, není nic lepšího, než dobrá válka*“ nabývá akcelerace. Bude ale to, co toho vzejde, dobré!?

12. 8. 2008 B. K.

<i>BÁSNÍKOVI</i>
<i>JOSEFU V. TOMÁNKOVI</i>

Když Slovo od básníka oddělí se a samo začne žít básník ten uvolní se pro nové rození myšlenek
Trpí v citu i myšlení miluje – přemýšlí prostě žije
A jednoho dne se to opět slije do Slova
To co se dlouho tvořilo je hotovo pevné jak z olova
Básník se nerodí v redakcích a časopisech básník se rodí v lidech
Ti berou jeho Slova a do svých úst je skládají
Ti berou jeho city a jimi milují i strádají
V myšlenkách básníka epocha stará zaniká novou však tvoří lidé
Ted' jsi se básníku narodil tvé Slovo vzali si lidé
* * *
<i>LÁSKA</i>
Láska je veliké hledání sebe sama v čase jenž je jen zpola náš
Částečně patří těm již žili před námi a zformovali nás
MARIE ŘEHOŘKOVÁ

Já už věřím jenom v zázrak, který nás z toho vytáhne, protože sami nejsme schopni si věst vlastní věci. Podívejte se na dnešní rodiny. Všude rozvody, děti bez otců, feministky, pederasti, lesbičky a transvestité, jimž se má přizpůsobovat svět. To je katastrofa lidstva, já si nemohu v tomto ohledu pomoci. Kostel je zkorumpovaný, Vatikán se kamarádí s Izraelem, třebaže tam páli zcela veřejně křesťanské bible, akdyž Žid plivne na kříž, je to prý tradice. Já když čtu tyhle zprávy, tak bych chtěl emigrovat někam do vesmíru, kde lidi nejsou. Dřív, než přijde lidmi vytvořený soudný den.

No, mám o čem přemýšlet a doufat v zázrak. Nic jiného nám nezbyvá.

ROBERT Z AUSTRÁLIE, KDE UŽ JE TAKÉ VŠECHNO VZHŮRU NOHAMA